

Pháp Luân Đại Pháp

Giảng Pháp tại các nơi XI

(Vietnamese version)

Lý Hồng Chí

MỤC LỤC

Giảng Pháp tại Pháp hội New York năm 2010	1
Đệ tử Đại Pháp nhất định phải học Pháp	67
Thế nào là đệ tử Đại Pháp	102
Giảng Pháp vào ngày Kỷ niệm 20 năm truyền Pháp	131

Giảng Pháp tại Pháp hội New York năm 2010

Lý Hồng Chí
Manhattan 5 tháng Chín, 2010

(Toàn hội trường đứng lên vỗ tay nhiệt liệt một lúc lâu)

Chào tất cả! (Các đệ tử Đại Pháp: 'Kính chào Sư phụ!' vỗ tay nhiệt liệt) Mọi người vất vả quá! (Các đệ tử: 'Sư phụ vất vả quá!') Khó có được lần Pháp hội đông như lần này. Những học viên đến vào dịp này thật là nhiều, tôi nghe nói cả hai hội trường đều có đầy học viên rồi. Chớp mắt là đã mười năm trôi qua, dù cuộc bức hại có như thế nào, cũng bất quá là khiến đệ tử Đại Pháp rèn luyện thành thực. Các đệ tử Đại Pháp đã trải qua cái gọi là khảo nghiệm tà ác và tàn khốc này rồi, đã vượt qua rồi. Dù bức hại có tà ác đến đâu, chư vị vẫn đang giảng chân tướng, cứu chúng sinh, và chứng thực Pháp, hết sức minh xác về những việc mà mình đang làm. Đệ tử Đại Pháp không tham dự vào chính trị của người thường, chúng ta không hề có hứng thú gì đối với quyền lực chính trị, đây chỉ là một quần thể những người tu luyện. Nhưng những kẻ bức hại vì muốn bức hại Pháp Luân Công, bức hại quần thể dân chúng thiện lương đang tu "Chân-Thiện-Nhẫn", nên đã chẳng tiếc mà huỷ hoại đạo đức nhân loại, tuyên dương những thứ giả-ác-bạo, tình dục bại hoại nhất của xã hội nhân loại để đến đối kháng Pháp Luân Công. Nói cách khác, đành rằng chúng ta không hứng thú gì đối với chính trị, chúng ta không thêm gì quyền lực ở trong tay người,

chỉ cần có hoàn cảnh mà có thể tu luyện được thôi, chỉ cần có tự do tín ngưỡng vào Đại Pháp thôi, thế là đủ rồi, nhưng kẻ bức hại kia cũng không phải cứ bức hại một cách hoàn toàn không có lý trí, chúng hiểu quá rõ rằng nhóm những người này chỉ muốn làm người tốt. Chính quyền của tà đảng Trung Cộng không để người ta làm người tốt, ngay từ ngày chúng kiến lập chính quyền thì đã là từ một đám lưu manh đi lên, vẫn luôn dùng lừa dối, giả tạo để lừa nhân dân, dùng bạo lực để chuyên chính, chính quyền là đã được kiến lập như thế. Một mạch vẫn dựa vào giả dối và bạo lực không ngừng để trấn áp, hầu như mọi cuộc tuyên truyền và trấn áp đều giả dối hết. Những thành tích chính trị của chúng là giả, những nhân vật anh hùng trong tuyên truyền của chúng là giả, những người xấu mà chúng đả kích là giả, những thế lực thù địch trong tuyên truyền của chúng là giả, những nhân vật anh hùng mà chúng dựng lên là giả, cái vỏ ngoài đường hoàng cao thượng của chúng cũng là giả. Con người thế gian, đặc biệt là người Trung Quốc càng ngày càng nhìn thấy rõ bộ mặt của chúng.

Vậy nói cách khác, trong thời kỳ bức hại Pháp Luân Công, chúng vì muốn bức hại nhóm người này, và có thể khiến Pháp Luân Công bị đả đảo, chúng bèn dung túng những thứ tà ác, những hành vi bất lương đối kháng với giá trị phổ quát của thế gian là “Chân-Thiện-Nhẫn”, làm cho những thứ bất hảo lan tràn phóng túng khắp xã hội, càng ngày càng không thể kiểm soát. Những thứ bất hảo ấy đã đến mức trở thành một hình thế, quay trở lại gây nguy hiểm cho bản thân chính quyền của chúng, bây giờ chúng muốn thu thập những cái đó cũng không làm nổi nữa. Nghĩa là, chúng bức hại Pháp Luân Công trở

thành chúng lại khiến tự mình bị bức hại, hiện nay đã là lúc cuối cùng của quá trình đó rồi. Ngay từ đầu tôi đã nói lời thế này, rằng kết cục u ám của tà đảng sẽ không phải là bị người ta đánh đổ, mà là hành ác chịu báo ứng, tự làm tự chịu. Các đệ tử Đại Pháp cư vị ở đây mà xét, tự mình cũng cần phải minh bạch phi thường, minh xác phi thường rằng mình đang làm gì. Đi qua con đường này, từ trước tới nay tôi không hề thay đổi nguyên tắc người tu luyện cho cư vị, do đó trong chúng ta có một số học viên không nên hồ đồ, không được dùng nhân tâm suy nghĩ lung tung.

Chính thể cấu thành của tam giới, và nguyên sơ của sáng thế, đều là vì sự kiện cuối cùng này. Tại nhân loại biểu hiện đây là một nhóm người tốt đang cứu độ thế nhân, khơi gọi chuyển hoá xã hội hướng sang phương diện tốt đẹp, đang cứu vãn thế giới, cứu vãn nhân loại. Nhưng tại vũ trụ thì là Chính Pháp, liên quan với vô lượng vô số chúng sinh, với vũ trụ khổng lồ, và với vô lượng thiên thể, vậy thì chút xíu lợi ích hay chính trị ở nhân loại đây, điểm bé tí tẹo đó thật không thể so sánh. Mà những việc đệ tử Đại Pháp đến làm ở người thường, là chỉ có thể dựa vào Pháp để phân biệt rõ thị phi thôi. Hễ nhập vào hồng trần cõi người này thì là ở trong mê rồi, do đó không ai thấy rõ chân tướng, chỉ có thể dựa vào Pháp này để chỉ đạo mọi người thực thi như thế nào. Như thế thực tiễn những năm qua cũng chứng minh rằng đệ tử Đại Pháp mà học Pháp thật tốt thì không bị mê mất phương hướng, dẫu xã hội này phức tạp nhường nào, tình huống biểu hiện ra thiên biến vạn hoá ra sao, các loại nhân tâm, các loại suy nghĩ của con người, các loại thứ có thể lôi kéo chấp trước

hoặc cảm dỗ người ta, và hết thấy những thứ bề ngoài đều đang can nhiễu người tu luyện, nhưng nếu thật sự có thể tuân theo Pháp này mà tu, thì chư vị sẽ không bị mê hoặc trong những giả tướng ấy.

Các đệ tử Đại Pháp, con đường mà chúng ta đi qua trong những năm vừa rồi ấy, hãy thử thật sự trầm tĩnh quay đầu nhìn lại xem. Rất nhiều việc xem ra như không có thứ tự, nhưng trên thực tế đều có trình tự hết, lịch sử cuối cùng được lưu lại cho Chính Pháp là từng bước từng bước kéo dài cho chư vị. Tôi nhớ rằng trước thời bị bức hại thì các đệ tử Đại Pháp cũng đã từng mở một lần Pháp hội lớn ở đây, bấy giờ số học viên đến rất là đông, lúc này đây mọi người chẳng phải đều cũng lại đến cả hay sao? Tà ác càng ngày càng bị con người thế gian nhìn thấu. Các đệ tử Đại Pháp rốt cuộc là thế nào nhỉ, Pháp Luân Công rốt cuộc là sao, thì càng ngày cũng được con người thế gian thấy rõ hơn. Ai chính ai tà, ai tốt ai xấu, những tội danh vô căn cứ kia, những phỉ báng kia, thấy đều sẽ bị con người thế gian thấy rõ. Chính quyền chính trị lưu manh tà ác ấy hẳn muốn đánh đổ ai liền bịa đặt tội danh cho người đó, đó là thủ đoạn bấy lâu nay của chúng, bây giờ đúng là lúc vạch trần từng điều ấy ra. Những cuộc vận động trong lịch sử Trung Cộng đều là dùng những phương cách lưu manh như thế cả, trước tiên tạo đồn đại nhắm vào người bị bức hại, các kênh truyền thông đồng loạt bịa đặt phê phán, kích động tình cảm của dân chúng, dẫn buộc dân chúng tham gia vào những việc này, rồi tiếp đó đánh đổ người kia, đó chính là cái gọi là “vận động quần chúng”. Lần này không linh nghiệm nữa. Cũng phải thôi, Chính Pháp vũ trụ, chư Thần trong vũ trụ đều đang chú ý, rất nhiều

chư Phật Đạo Thần cũng tham gia vào, liệu có thể để mấy kẻ ác kia nói một cái là quyết định chẳng? Chẳng qua là lợi dụng tà đảng cuồng vọng kia để khảo nghiệm đệ tử Đại Pháp, khi đối mặt với sinh tử mà buông bỏ chấp trước của các đệ tử Đại Pháp, từ đó khiến đệ tử Đại Pháp viên mãn, thể thôi, khiến ai không xứng làm đệ tử Đại Pháp bị lọc ra, cũng chỉ bất quá là quá trình ấy mà thôi. Tuy nhiên khi ở trong quá trình ấy thì rất khó nhìn ra những việc này, ai đã mê trong cái đó, ai ở trong quá trình đó thì mới biết được là khó. Lời tôi vừa nói là để nói với mọi người rằng, các đệ tử Đại Pháp rất giỏi, chư vị đã vượt qua cuộc bức hại rồi, nhưng một số người đừng có mất phương hướng, mà cần phải hiểu rõ chính mình là đang làm những gì.

Tôi muốn nói một chút nữa, ấy là các đệ tử Đại Pháp chúng ta qua nhiều năm bị bức hại như thế, không ngừng vạch trần bức hại, để con người thế gian thấy rõ sự lừa dối vu cáo hãm hại, nhưng thực chất là đang cứu vãn thế nhân, bởi vì người thực sự bị bức hại không phải là đệ tử Đại Pháp mà là con người thế gian. Từ đầu tôi đã nói câu này, rằng đệ tử Đại Pháp chẳng qua là trong quá trình từ áp lực rất to lớn, từ khảo nghiệm sinh tử chân thực mà tiến về viên mãn. Những lần bức hại chính giáo từ xưa đến nay đều chẳng phải cũng thủ đoạn này hay sao? Trước đây tôi đã giảng, rằng nhân loại vẫn cứ không nhớ những bài học chính diện, mà lại nhớ những bài học phụ diện. Dẫu khổ thế nào thì đệ tử Đại Pháp đều đang cứu người, trong các hạng mục công tác mọi người cũng đều đang làm việc này. Để có thể cứu độ chúng sinh một cách hữu hiệu và vạch trần cuộc bức hại tà ác, các đệ tử Đại Pháp đã lập ra rất nhiều

hạng mục giảng chân tướng và hạng mục cứu người. Có cái lớn, có cái nhỏ, có kênh truyền thông, cũng có cái để đột phá phong toả mạng Internet, cũng là ở các loại hoàn cảnh, ở các giai tầng xã hội mà lấy các loại hình thức để chứng thực Pháp và cứu độ chúng sinh, những gì mọi người làm đều rất xuất sắc. Để có thể phát huy tác dụng tốt hơn nữa một cách hữu hiệu và đầy đủ, thì đều là các đệ tử Đại Pháp tự phát tổ chức và lập ra một số hạng mục cứu người rất hữu hiệu. Sư phụ khẳng định mọi người ở điểm này, hễ là Sư phụ không có nói điều chur vị làm là không tốt hoặc không cần thiết, thì chur vị cứ làm đi, hãy làm cho tốt. Chỉ cần có thể cứu người, thì chur vị cứ làm, không cần Sư phụ khẳng định từng việc cho chur vị.

Người tu luyện trong quá khứ, như mọi người đã biết, là lấy viên mãn cá nhân làm mục đích chủ yếu. Đại Pháp truyền ra, sự xuất hiện một sự kiện lớn đến thế trong lịch sử liệu có thể là chuyện nhỏ không? Lấy Pháp của vũ trụ truyền cho con người, vậy người thông thường có thể tu luyện theo không? Điều mà Thích Ca Mâu Ni khi còn tại thế truyền ra là La Hán Pháp, còn Phật giáo Đại Thừa là được làm ra sau khi Thích Ca Mâu Ni không còn tại thế, nói một cách nghiêm khắc thì là biến dị, nói cách khác, vậy chỉ có thể tu thành La Hán. Nhưng đệ tử Đại Pháp đều là những Vương tử thiên thượng xuống để trợ Sư Chính Pháp, là nguyên nhân căn bản rằng vũ trụ cần phải Chính Pháp nên mới có các đệ tử Đại Pháp với căn cơ to lớn nhường ấy. Mà chúng sinh cần được cứu độ ở thế gian cũng không hề đơn giản, một sinh mệnh thông thường cũng không xứng được Đại Pháp của vũ trụ và đệ tử Đại Pháp đến cứu

độ. Con người thế gian hiện nay đa số là các sinh mệnh trên thiên thượng nay hạ xuống làm người, đằng sau có liên hệ với quần thể sinh mệnh rất rộng lớn. Vậy một sự việc lớn nhường ấy, không phải điều người tu hành bình thường có thể làm nổi, quả vị tu luyện được cũng không phải người tu hành bình thường có thể đạt đến được. Sự việc này không phải đơn giản như con người trong quá khứ đã biết.

Tôi từng giảng, các tôn giáo quá khứ cũng vậy, các loại tín ngưỡng cũng vậy, còn có các loại phương thức tu luyện nữa, chúng đều chỉ là đặt định ra ở nhân loại một văn hoá tu luyện và tín ngưỡng vào các loại Thần. Nếu không có những người ấy, những Giác Giả ấy đến để đặt định ra văn hoá đó, thì con người hôm nay không hiểu nổi sao gọi là tu luyện, trên trời có Thần, hoặc Thần là thế nào. Có Phật, có Đạo, cũng có người biết những vị Thần như Jesus, Jehovah, tất nhiên còn có rất nhiều loại Thần nữa, họ đã đặt định ra văn hoá nhận thức Thần cho nhân loại, khiến con người thông qua quá trình lịch sử mà nhận thức đầy đủ được Thần là thế nào, Thần là có biểu hiện ra sao, tu luyện là gì, tu luyện đều có hình thức gì, thế nào mới có thể tu luyện. Văn hoá ấy được đặt định xong rồi, thì hôm nay tôi truyền Pháp dễ dàng hơn nhiều, tôi không cần phải giảng Thần là thế nào, tu luyện là gì, đạt đến cảnh giới của Thần là ra làm sao. Rất nhiều rất nhiều những điều ở bề mặt tôi không cần giảng nữa. Nghĩa là con người đều đã hiểu rồi, đều biết rồi, văn hoá này đã được đặt định rồi, đó là mục đích chân chính của việc các Giác Giả đã xuống thế gian trong lịch sử. Nhưng hiện nay đã khác rồi. Đệ tử Đại Pháp hôm nay là đến kịp lúc với Chính Pháp vũ

trụ, cũng chính là dù ai từng nói gì, lời dự ngôn cũng vậy, hoặc là có người có năng lực mà biết được một số hiện tượng hay hiểu một số tình huống cũng vậy, thì nay cũng đã đến bước này rồi, đệ tử Đại Pháp đã đang làm những việc ở bước cuối cùng rồi.

Mỗi đệ tử Đại Pháp đều rất xuất sắc, họ đến từ các tầng thứ không tầm thường, tại lịch sử của nhân loại mà sáng tạo ra văn hoá nhân loại. Rất nhiều người nổi tiếng trong lịch sử nay đều ở trong các đệ tử Đại Pháp, dấu họ đã từng lấy thân phận một Giác Giả mà xuất hiện, hay là lấy danh nhân văn hoá hoặc danh tướng trong lịch sử hoặc là vua của dân tộc nào đó mà xuất hiện, thì hễ lịch sử có lưu danh họ, thì cá nhân ấy thật xuất sắc. Có rất là nhiều việc mà xem chừng rất xuất sắc nhưng lại không có sự tích hoặc lưu danh, ấy chính là Thần không cho lưu lại, người bình thường không có tư cách được lưu dấu, bởi vì bản thân lịch sử của nhân loại cũng là được hình thành để cho Chính Pháp và chứng thực Pháp, văn hoá nào và tư tưởng của người nào được lưu lại đều không hề tầm thường chút nào. Lịch sử và mục đích chân thực của nhân loại không hề đơn giản, bản thân sự tu luyện và việc cứu người của đệ tử Đại Pháp là có liên hệ với sự kiện Chính Pháp vũ trụ.

Như mọi người đã biết kể từ 20 tháng Bảy năm 1999 cho đến nay, qua từng bước từng bước mà chúng ta thấy được biến hoá của xã hội này, và biến hoá của lòng người, đồng thời cũng thấy được nhận thức và thái độ của người ta đối với đệ tử Đại Pháp và đối với tà đảng Trung Cộng. Đối mặt với loại hình thể tà ác ấy thời bấy giờ, nếu đệ tử Đại Pháp không ra làm, thì sẽ không có ai thay chụ vị làm đâu, vì con người đều chờ đợi chụ

vị cứu. Thật sự bị bức hại không phải là chư vị mà là con người thế gian. Người ta đều nhìn thấy Pháp Luân Công bị bức hại, đệ tử Đại Pháp phản bức hại, thật ra phản bức hại là biểu hiện bề ngoài, cứu người mới là chân tướng, vạch trần tà ác là để cứu người, vì tà đảng Trung Cộng là chống lại chư Thần, cũng không cho con người tin vào Thần. Bản thân 'vô thần luận' đã là tội ác tày trời rồi. Thần tạo ra các vị, mà các vị không thừa nhận Thần sao? Như thế chỉ có thể bị Thần đào thải thôi. Đệ tử Đại Pháp trong quá trình cứu người vì muốn phát huy tác dụng hữu hiệu hơn, đã bỏ rất nhiều công sức vào các hạng mục công tác, vì vậy tôi thấy hết sức đáng mừng về điểm này. Nói cách khác, trong cuộc bức hại này, đệ tử Đại Pháp đều đang kiến lập uy đức của Giác Giả, kẻ bức hại là biểu hiện của tà ác trong quá trình đệ tử Đại Pháp viên mãn, mà thật sự bị bức hại là con người thế gian.

Con người thế gian bị bức hại là sao? Ai ai cũng chẳng phải đang sống rất tự tại đó sao, trong xã hội mà đạo đức xuống dốc chẳng phải sống rất tiêu dao đó sao? Như mọi người đều biết, con người trên mặt đất này đa số là từ thiên thượng đến, hơn nữa rất nhiều là đại biểu từ trên trời phái xuống, đại biểu cho thiên thể một phương, và chúng sinh của vũ trụ ở một phương ấy, mục đích là lúc cuối cùng sẽ được đắc cứu. Có thể được đắc cứu hay không là nhìn xem cá nhân ấy khi ở thế gian này biểu hiện thế nào từ sau khi Đại Pháp truyền ra, bởi vì biểu hiện của người ấy là thể hiện trong Chính Pháp của các sinh mệnh vũ trụ được đại biểu ở đằng sau. Con người không biểu hiện giống cách chư Thần, đã vào đến cảnh giới của con người ở đây rồi, tầng thứ thấp rồi, họ chỉ có thể dùng hình thức biểu hiện của con

người mà biểu hiện thôi. Sư phụ hôm nay truyền Pháp ở nơi đây cũng không thể giống như Thần, chỉ có thể dùng ngôn ngữ con người mà giảng, dùng biểu hiện của con người để [gặp] chư vị, do đó rất nhiều người không nhận thấy được rõ, Con người nhận thức rằng Pháp Luân Công đang bị bức hại, thực ra là con người thế gian bị bức hại. Tại sao? Vì trong cuộc bức hại này họ nghe và tin theo bịa đặt của tà đảng, thù hận Pháp Luân Công, nhưng ‘Pháp Luân Công’ là cách gọi tại thế gian của Đại Pháp vũ trụ, đệ tử Đại Pháp là đang chứng thực Pháp, là những Pháp đồ đang cứu độ chúng sinh, là có sứ mệnh trọng đại, nghĩa là, là sứ giả của Thần. Nếu trong tâm của một người ở thế gian có niệm đầu bất hảo đối với Đại Pháp và đệ tử Đại Pháp, hay là phỉ báng hoặc không nhận đồng [ý] với Pháp Lý căn bản của vũ trụ là “Chân-Thiện-Nhẫn”, đặc biệt là trực tiếp tham dự vào bức hại đệ tử Đại Pháp, hoặc nói những lời bất hảo về Đại Pháp, hoặc làm những việc xấu đối với Đại Pháp, thế thì sẽ bị Thần đào thải, tiêu huỷ. Đệ tử Đại Pháp dẫu bị bức hại nghiêm trọng đến đâu, thì họ vẫn đi trên con đường của Thần, ra đi sớm hay muộn đều sẽ viên mãn và quy vị, còn thật sự bị bức hại chẳng phải là con người ư?

Vũ trụ có vô lượng vô số chúng sinh, có nhiều không tính được các loại Thần. Vũ trụ vĩ đại là thần thánh không gì sánh được, trên trời chư Thần ở tầng thứ như Thích Ca Mâu Ni nhiều vô số. Phật Thích Ca Mâu Ni từng dùng ‘số cát sông Hằng’ để hình dung số lượng lớn ấy, kỳ thực lấy tổng tất cả số cát trên địa cầu cũng không cách nào so sánh được với số lượng nhiều như thế chư Thần chư Phật ở cảnh giới ấy. Ấy mới là tỷ dụ với số lượng Thần

Phật trong một cảnh giới thôi. Nói một cách so sánh, người kia nào đáng gì! Không đáng kể, nhưng con người tuy thấp bé, sau lưng họ lại dẫn nối đến sinh mệnh cao tầng, rất nhiều con người thế gian còn là đại biểu cho sinh mệnh một phương. Trong mê thì những người ấy tự họ cũng không biết việc này, càng không biết thật sự họ là ai, nhưng mà rất nhiều con người thế gian có đấng sau lưng họ vô lượng vô kể chúng sinh cao tầng. Vậy thì một Pháp lớn thế này, các đệ tử Đại Pháp rất xuất sắc như thế có phải là đi cứu một người thường rất bình thường chăng? Lẽ nào như vậy? Đa số con người thế gian hiện nay đều có nguyên do nội tại bên trong. Nếu một người là đại biểu từ một thiên thể vĩ đại phái tới, vị ấy đại biểu là cho một thế giới, hoặc cho một tầng vũ trụ, hay một tầng thiên thể, vì thiên thể là một thể tuần hoàn, rất nhiều những thể hệ vũ trụ dẫu lớn đến đâu, chúng đều có thể hệ của tự mình, ở tầng cao hơn cũng còn có thể hệ của chúng, ở cao hơn nữa cũng có thể hệ của chúng, càng cao càng lớn, chúng sinh càng vô lượng vô số, Thần cũng càng lớn, sinh mệnh cũng nhiều vô lượng vô số hơn nữa. Vũ trụ tổng thể là vĩ đại kinh khủng. Đệ tử Đại Pháp cứu được một người, nhưng không phải chỉ là khái niệm một cá nhân đâu, sẽ khiến một quần thể rộng lớn các sinh mệnh được đắc cứu. Nói trở lại, biểu hiện của một người đối với Đại Pháp và đệ tử Đại Pháp không phải chỉ là biểu hiện đơn giản của con người đâu, tất nhiên sự không thanh tịnh của bề mặt con người sẽ trở thành chướng ngại cho sự được đắc cứu của họ và chúng sinh mà họ đại biểu, vì thế cần giảng chân tướng.

Sự việc mà tôi vừa giảng là rất lớn, hôm nay số người nghe Pháp rất nhiều, đệ tử Đại Pháp không sao, nhưng học viên mới và một số người ủng hộ Pháp Luân Công hoặc là người nhà, có thể nghe nhưng hiểu không rõ lắm, vì là Pháp hội mà, tôi là giảng Pháp cho các đệ tử Đại Pháp, chỉ có thể giảng như vậy. [Tôi vừa giảng] đó chính là nguyên nhân vì sao Đại Pháp vũ trụ truyền đến thế gian con người. Các đệ tử Đại Pháp cứu những người nào, chỉ có người như thế mới xứng được đệ tử Đại Pháp tới cứu, mới xứng được Đại Pháp vũ trụ đến truyền, chính là việc như vậy. Như vậy là bản thân con người mà nói, con người ở tầng thứ thấp nhưng sau lưng có quần thể rộng lớn các sinh mệnh, tuy nhiên các vị ở trên trái đất thì vẫn là con người bình thường ở cảnh giới này, ở tầng thứ này, chính là quan hệ như vậy. Các vị tuy là tầng thấp nhất, nhưng nếu phạm tội với Pháp của vũ trụ, hoặc các vị không [thừa] nhận đồng [ý] Pháp vốn tạo ra vũ trụ và vô lượng chúng sinh này, phản đối Ông thì các vị sẽ đi đâu? Người ta khi chết cũng có chỗ đến, trong vũ trụ hết thấy đều là Pháp này tạo thành, chư vị sẽ đi đâu? Ngay cả vật chất tử vong tuyệt đối trong vũ trụ này cũng là Pháp này tạo thành, phản đối Ông thì các vị sẽ đi đâu? Tỷ như Jehovah và Jesus trong «Kinh Thánh» cũng từng giảng, nói rằng những kẻ bức hại thánh đồ, thì sinh mệnh sẽ ở trong vĩnh viễn chịu tội và thụ hình, không ngừng nghỉ, kể cả cho đến khi tạo vũ trụ mới thì vẫn thế, cả một lịch sử lâu dài đằng đằng, kẻ phạm tội cứ phải chịu tội nghiệp không ngừng nghỉ như thế. A, thật quá đáng sợ! Đó là thống khổ vô biên, phạm tội với Đại Pháp vũ trụ, thì tội nghiệp to lớn nhường ấy. Tuy rằng người chỉ là người, nhưng người ấy là đại

biểu của chúng sinh trên thượng giới. Thế thì người đã phạm tội với Đại Pháp, thì quần thể sinh mệnh ở phía sau do họ đại biểu tại các thiên thể suốt từ trên xuống dưới mà trong đó có vô số không đếm được các Thần và các loại chúng sinh tất cả đều sẽ bị tiêu huỷ hết, vì là vũ trụ Chính Pháp, từ bi là biểu hiện trước lúc đại kiếp, Chính Pháp là nghiêm khắc vô tình.

Pháp này tôi giảng không phải cho người thường, mà giảng cho đệ tử Đại Pháp. Các đệ tử Đại Pháp đều hiểu được điều này. Nghĩa là, thật sự bị bức hại là con người, tối căn bản phải bị đào thải là con người, về thực chất thì mục đích việc xuất hiện cuộc bức hại vừa là khảo nghiệm đệ tử Đại Pháp, vừa là đào thải những sinh mệnh cũ trong vũ trụ, trong đó gồm cả con người. Cụm thể lực hoàn toàn không muốn để con người được cứu đâu, vì cụ thể lực trong vũ trụ nhìn nhận rằng vũ trụ đã không đạt nữa rồi, chúng sinh đều không đạt nữa rồi, đều nên bị tiêu huỷ; rằng người tu luyện phải chịu khảo nghiệm khốc liệt, đệ tử Đại Pháp mà tu không tốt liền bị đào thải, con người thế gian và các chúng sinh khác là không thể được lưu lại. Chư vị xem rất nhiều lời dự ngôn đều nói như vậy cả, có cái nói sẽ còn lại một phần vạn, còn lại một phần nghìn, trong một nghìn chỉ còn lại một thôi, cũng có cái nói mười hộ thì còn một hộ. Dẫu từng nói thế nào, chúng đều là muốn huỷ đi một lượng lớn chúng sinh. Nhưng mục đích căn bản của việc Đại Pháp hồng truyền và cứu độ chúng sinh ở thế gian là cứu vãn hết thảy, khiến chúng sinh có thể được cứu độ đều được cứu làm mục đích, thế nên hãy làm hết sức, cứu nhiều nhất có thể.

Bản thân việc cự thế lực của vũ trụ tham dự vào sự kiện Chính Pháp chính là làm ma cho Đại Pháp Chính Pháp. Như mọi người đều biết, sự việc nào của con người nơi đây cũng là tương sinh tương khắc, một chính một phản. Xã hội nhân loại chính là như thế. Bản thân con người là sinh tồn trong hoàn cảnh vừa có Thiện vừa có Ác, bản thân vật chất cấu thành nên con người cũng có nhân tố vật chất cả hai mặt thiện ác, do đó khi người ta giận dữ, không lý trí, hung dữ, ác, hận, vui mừng điên cuồng, đó đều là ma tính; còn có lý tính, từ bi, thiện lương, ấy là Phật tính, Thiện tính. Tại thế gian này có người tốt, có kẻ xấu, có thiện, có ác, trên thiên thượng có Phật, mà Phật chính là Pháp Vương, và cũng có ma vương. Tất nhiên đều là đối ứng như thế, một mạch cho đến tầng thứ rất cao đều là có đối ứng với nhau, một chính một phụ. Một chính một phụ là quân bình hết thảy trong cự thế lực vũ trụ. Cự thế lực trong vũ trụ thấy Đại Pháp hồng truyền, toàn là Thiện cả, chúng bèn tạo ra rất nhiều ma đến, chúng tạo ra rất nhiều ma nạn. Thế là bản thân chúng chính là đóng vai làm ma cho Chính Pháp, làm ma cho Đại Pháp vũ trụ, chính là quan hệ ấy.

Vậy cũng nói, những việc các đệ tử Đại Pháp làm bao nhiêu năm qua đều là đang cứu người và giảng chân tướng. Chớ thấy rằng rất nhiều đệ tử Đại Pháp bị bức hại nghiêm trọng đến thế, nhưng đều trên con đường của Thần, bất kể đi sớm hay muộn đều là viên mãn. Nhưng là người thường mà nói, họ không có cơ hội này. Vì sao sinh mệnh của đệ tử Đại Pháp lại đặc thù như thế? Vì từ thời rất xa xưa trong lịch sử đã đặt định ra cơ sở ấy rồi, suốt chặng đường đến nay đệ tử Đại Pháp đều như thế cả. Trong các đệ tử Đại Pháp có những môn đồ thời ấy

của Jesus, cũng có đệ tử của Phật Thích Ca Mâu Ni, tất nhiên còn có những vị Thần và đệ tử của những vị Thần mà chư vị không biết, nhưng chư vị không thật sự là đệ tử của họ đâu, chư vị là đệ tử Đại Pháp, mục đích là để đời ngày hôm nay. Nghĩa là thời bấy giờ là theo những bậc thánh giả đó mà khai sáng văn hoá cho nhân loại, hôm nay vận dụng văn hoá ấy để cứu người.

Từ sau Pháp hội vừa rồi ở Washington DC Mỹ quốc, rất nhiều học viên nghe nói Sư phụ định tới các hạng mục công tác gặp mặt mọi người, thế là chỉ chốc lát đến rất nhiều. (*mọi người cười*) Các hạng mục gửi cho tôi rất nhiều thiệp mời, các hạng mục lớn nhỏ đều tìm Sư phụ để đến tham gia buổi gặp mặt của họ, (*mọi người cười*) do đó Sư phụ làm không xuể. Những lời vừa rồi của tôi, thực ra là để nói với mọi người, rằng chư vị làm được rất là tốt, không cần Sư phụ đến khẳng định cho chư vị từng việc một, hoặc khẳng định từng cá nhân một đâu. Chư vị có thể tiến bước đến hôm nay, có thể làm công việc cứu độ chúng sinh, thì chư vị chính là đang khai sáng con đường của chính mình, đang gây dựng uy đức của chính mình, chư vị cũng chính là đang hoàn thành sứ mệnh lịch sử của mình. Rất nhiều việc vẫn ở trong mê, đành rằng Sư phụ tới giảng, thì cũng sẽ không giảng thấu cho chư vị đâu (*Sư phụ cười*). Do đó nói với chư vị rằng, nếu đều bảo tôi đến thì tôi lại thật sự không có đến được. (*mọi người cười*) Nhưng hôm nay tôi đến là cũng không muốn phụ tấm lòng của chư vị, mọi người đều muốn nói gì đó với Sư phụ. (*các đệ tử vỗ tay*) Nhiều người quá, chư vị có thể đưa các tờ giấy lên, tôi sẽ giải đáp cho chư vị, tuy nhiên, nếu là vấn đề cá nhân, hoặc không có liên quan gì đến cứu độ chúng sinh và những

việc tất yếu của đệ tử Đại Pháp, thì chư vị đừng đưa tờ câu hỏi, vì có rất nhiều tờ câu hỏi, mỗi người một tờ, thì chúng ta dẫu đến ngày mai cũng không làm xong. (mọi người cười) Ở hội trường bên kia, chư vị cũng có thể đưa tờ câu hỏi.

Hãy đưa các tờ câu hỏi lên, đưa lên nhé.

Đệ tử: Câu “Tứ đại dĩ phong hoá” trong tập thơ «Hồng Ngâm II» là có nghĩa gì?

Sư phụ: Tôi có thể giải đáp cho chư vị, nhưng tôi cảm thấy câu hỏi này không quan hệ nhiều lắm với việc cứu độ chúng sinh hiện nay. Đất-nước-lửa-gió chính là ‘tứ đại’ mà Phật Thích Ca Mâu Ni giảng, là nguyên nhân căn bản mà vũ trụ sinh ra trong một cảnh giới của thiên thể. Tôi nói rõ ràng rồi đó, nguyên nhân căn bản được vũ trụ sinh ra ở một cảnh giới ấy là ‘tứ đại’, nhưng đó không phải là nguyên nhân căn bản nhất. Khi mà thiên thể trải qua đặc tính ‘thành trụ hoại’, qua năm tháng thật là lâu dài thì đến mức độ ‘hoại’ rồi, xem ra đang trong phong hoá mà giải thể.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp Hàn Quốc hiện ở Đại Lục rất nhớ Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. Những lời thể này không cần viết thành tờ câu hỏi nữa nhé. Tôi biết rằng mọi người đều nghĩ đến Sư phụ, Sư phụ cũng nghĩ đến chư vị! (các đệ tử vỗ tay nhiệt liệt)

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở Bắc Kinh càng về cuối càng nhớ đến Ngài.

Sư phụ: Cái này tôi xem rồi không đọc lên nữa, tôi chọn câu hỏi để đọc.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp tại Đại học Nông Nghiệp ở Bắc Kinh, Đại học Địa Chất, Đại học Hàng Không, Đại học Lâm Nghiệp... xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Đừng vấn an nữa, vì phải mất thời gian đọc lên. Cảm ơn mọi người. *(các đệ tử vỗ tay)*

Đệ tử: Toàn thể đệ tử Đại Pháp ở Nam Xương, Quảng Đông, Hồ Nam, Tây Ninh xin vấn an Sư phụ vĩ đại.

Sư phụ: Tôi không đọc các lời vấn an nữa, tôi trả lời các câu hỏi trước. Trước hết tôi đọc các câu hỏi, giải đáp câu hỏi.

Đệ tử: Toàn thể học viên Thái Lan xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Lại là vấn an nữa. Cảm ơn mọi người.

Đệ tử: Tư Dương Tứ Xuyên, Thành Đô... (mọi người cười)

Sư phụ: Lại là vấn an.

Đệ tử: Làm sao có thể thanh trừ nhanh nhất những quan niệm và chấp trước hình thành nơi con người?

Sư phụ: *(cười)* Khi gặp khó khăn, khi giải không ra việc nào đó, đều là nghĩ xem có biện pháp nào không. Kỳ thực, chính là dựa vào Đại Pháp mà thực tu, không có đường tắt. Một cá nhân muốn trở thành Thần, lại bảo ‘chúng mình thử tìm cửa ngách’, *(cười)* thế có thể là tu lên một cách hết sức thực tại không? Thế không được, phải tu một cách hết sức thực tại thì mới lên được.

Đệ tử: Sau Pháp hội Washington DC, rất nhiều đệ tử ở Đại Lục nhìn nhận rằng Đại Lục cũng nên phối hợp với người điều phối một cách vô điều kiện, còn lấy một số trạm trưởng và phụ đạo viên trước kia để làm người tổng điều phối, nhưng rất nhiều người trong những trạm trưởng, phụ đạo viên ấy còn chưa thật sự bước ra.

Sư phụ: Những người phụ trách điểm luyện công của đệ tử Đại Pháp ở Đại Lục trước kia, thực ra lúc bấy giờ không phải vì họ tu tốt nên mới làm người phụ trách đâu, mà vì họ có năng lực và mong muốn làm việc nên mới để họ ra làm. Việc của người tu luyện cần do người tu luyện làm. Chỉ xét vào năng lực làm việc thì không được, còn phải xét có thể tu luyện hay không, điều này là vĩnh viễn vĩnh viễn không được thay đổi.

Lần trước khi tôi giảng Pháp, đã đặc biệt thêm một câu “các đệ tử Đại Pháp quốc tế bên ngoài Đại Lục”, Trung Quốc Đại lục là không phải tình huống ấy, do đó tôi không có giảng nhắm vào họ.

Đệ tử: Các học viên tinh tấn ở Đại Lục bận rộn giảng chân tướng cứu người, không có đủ thời gian học Pháp luyện công nên gặp phải bức hại. Còn có học viên dành thời gian lớn cho học Pháp luyện công, nhưng rất ít giảng chân tướng, học viên như thế khá là đông. Tình huống như thế, thì đến bao giờ mới có thể cứu đủ người.

Sư phụ: Là nói rằng có vị giảng chân tướng không học Pháp, có vị học Pháp không giảng chân tướng. (mọi người cười) Đó cũng chính là cái cớ cho cụ thể lực bức hại đệ tử Đại Pháp. Chư vị chưa thật sự sắp xếp việc này cho ngay chính, việc Đại Pháp cứu người là điều mà người thường không làm được đâu, phải là người tu luyện, vậy chư vị cần học Pháp tu luyện thành người tu luyện. Người thường làm cũng không tính, họ không có uy đức ấy. Mà người tu luyện chư vị lại không ra làm, chư vị chỉ học Pháp, học Pháp là vì điều gì chư vị có biết không? Là để thành tựu chính mình, cũng cần cứu độ chúng sinh. Học Pháp rồi là tự mình đắc Pháp, chư vị chỉ muốn đắc, chỉ muốn đắc được chỗ tốt của Đại Pháp

sao? Nói cách khác, đệ tử Đại Pháp bị bức hại, Đại Pháp bị bôi nhọ, chư vị đều không đứng ra nói lời nào, chư vị có xứng đức Pháp này không. Là có ý đó.

Đệ tử: Học viên người Tây phương một địa phương nọ ở Bắc Âu yêu cầu dùng phương pháp thuận theo lịch để đọc «Chuyển Pháp Luân», và...

Sư phụ: Không có nói thế và làm thế. Mọi người tốt nhất là có một thời gian cố định học Pháp. Học Pháp cùng nhau là hình thức mà tôi lưu lại cho mọi người. Nhưng học Pháp cần phải tinh tấn, chư vị phải thường xuyên, thế thì chư vị mới không mê lạc phương hướng, mới có thể bước đi ngay chính con đường của mình, mới có thể làm tốt những gì chư vị nên làm. Không được thay đổi trạng thái đọc Pháp, mà cứ đọc hết, không được làm kiểu mới lạ, đọc khác người. Học Pháp mà chọn để học, làm ra hình thức học nào đấy, tôi thấy rằng đó là dùng nhân tâm rồi đó.

Đệ tử: Ở địa phương chỗ chúng con có một vị điều phối viên Thần Vận nay không bước ra nữa vì những nguyên nhân các loại, khá là tiêu trầm, Sư phụ có thể giảng một chút không?

Sư phụ: Tôi không thể kết luận về vị đó. (mọi người cười) Chỉ cần sự kiện này chưa kết thúc, các đệ tử Đại Pháp là trong tu luyện, là đang vượt quan, là đang xem họ có đạt hay không. Tôi không thể chặn đứng con đường của họ. Mỗi cá nhân đều đang ngộ, mỗi cá nhân đều đang tu. Chư vị thấy vị ấy không bước ra, tự thân vị ấy rất khó chịu, cũng đang vượt quan. Khi vượt quan ai ai cũng thế. Bản thân tự sắp xếp chính mình như thế nào mới là then chốt.

Đệ tử: Có đồng tu nói rằng không tin người phụ trách đứng đầu là cũng bằng như không tin Sư phụ, thế có đúng không?

Sư phụ: Việc này tôi muốn nói hết lại một lượt cho chư vị. Điều tôi giảng là về người phụ trách của những hạng mục công tác chủ yếu, hoặc người phụ trách chủ yếu của Phật Học Hội địa phương, cái này rất chủ yếu. Còn về những người phụ trách ở bên dưới trong hạng mục, hoặc của địa phương khác, hoặc của các bộ phận, thì không phải chủ yếu như vậy. Nhưng đã là đệ tử Đại Pháp chúng ta, Sư phụ một khi đã yêu cầu chư vị biến đổi trạng thái, thì hãy cứ làm thế, phục tùng quản lý, cần nghe theo chỉ huy, bởi vì các bộ phận làm việc cũng là theo chỉ lệnh của người phụ trách chủ yếu nhất đưa ra. Tôi nhắc lại một lần nữa về quan hệ này: Tôi giảng là về những người phụ trách chủ yếu, người phụ trách hạng mục lớn, và người phụ trách cao nhất của các Phật Học Hội. Còn các bộ phận cụ thể bên dưới, các điểm luyện công và các tổ học Pháp địa phương ở bên dưới Phật Học Hội, những cái đó không tính, tôi không nói về những cái đó, họ không gánh vác trách nhiệm của toàn thể hạng mục. Tuy nhiên, người phụ trách của rất nhiều địa phương, người phụ trách của các bộ phận bên dưới trong hạng mục, thì bởi vì người phụ trách cấp cao nhất của hạng mục bảo họ làm là bảo họ làm thế, nên cũng cần phục tùng và làm theo thôi. Nếu thật sự có vấn đề nghiêm trọng thì chư vị có thể phản ánh một cách bình thường, nhưng cái tập quán vốn hình thành qua nhiều năm, rất khó thu lại cái tâm không coi trọng người nào đó, quen với hướng ngoại tìm, trạng thái đó là tôi muốn vứt bỏ cho chư vị, tôi muốn trừ bỏ những thứ đó cho

chư vị, không thể tiếp tục như thế được nữa, thời gian ấy đã qua rồi.

Tại sao trước đây tôi không nói? Nếu ngay từ đầu đã làm thế rồi, thì sẽ xuất hiện trạng thái nào? Người phụ trách nói sao thì sẽ làm như thế, chư vị đều không đi thành con đường của tự mình, đồng thời, người phụ trách mà dẫn chệch đường thì chư vị cũng không biết, ngoài ra bản thân người phụ trách không có quan ải để vượt qua thì họ cũng không tu được. Đã hiểu rõ ý tôi nói chưa? Đó chính là vì sao mấy năm qua tôi bảo chư vị làm như thế, chứ tôi không đặt vấn đề này ra. Hiện nay người phụ trách đã qua quá trình mười năm ma luyện và tu luyện, họ đã vượt qua rất nhiều quan rồi, đã bước đi thành con đường của mình rồi, tuyệt đại đa số đều đã nhận thức được nên làm thế nào. Tôi bây giờ muốn thay đổi trạng thái ấy. Đồng thời trừ bỏ đi chủng loại tâm vốn thành quen là hễ có vấn đề liền hướng ngoại nhìn, hướng ngoại tìm, cứ nhìn vào người phụ trách. Trước đây cứ nhìn ra ngoài thành quen nên trở thành việc thấy người phụ trách không thuận mắt, cho đến giờ vẫn chưa thấy thuận, (*mọi người cười*) thế không được, phải thấy thuận. Nhưng là người phụ trách mà nói, có những việc quả thật làm rất kém. Sai kém nhiều thì là sai kém nhiều rồi, nhưng phần chủ lưu thì là tốt, do vậy Sư phụ vẫn đang quan sát.

Đệ tử: Có một số đồng tu chỉ ra rằng, con đã tham gia một công tác về thông tin, nhưng cũng đáp ứng làm tiết mục cho một đồng tu ở kênh thông tin khác, vậy phải chăng là nên chuyên tâm vào một việc thôi?

Sư phụ: Đệ tử Đại Pháp chúng ta quả là kiêm nhiều chức, nếu bản thân mình có thể vừa làm tốt việc này vừa

làm tốt việc kia, thế thì chớ vội cứ làm đi. Còn nếu mình chưa hoàn thành nổi việc này, mình lại nhận việc khác nữa, thế thì chớ vội làm cái nào cũng không tốt, do đó cần phải thu xếp bản thân chuyện này cho tốt. Người đồng bắc Trung Quốc có câu “gấu bẻ bắp ngô”. (*mọi người cười*). Từ ‘hùng hạt tử’ tức là con gấu, nó bẻ bắp ngô như thế nào? Được một bắp liền nhét kẹp dưới nách, được một bắp nữa thì lại nhét kẹp tiếp vào nách đó nữa, được thêm một cái nữa thì lại nhét kẹp vào, cuối cùng vẫn chỉ được một cái thôi. (*mọi người cười*)

Đệ tử: Cách đây không lâu một người tu rất tốt làm điều phối một địa phương nọ tại Đại Lục đột nhiên qua đời với hình thức nghiệp bệnh, khiến lòng người rất buồn. Các bạn đồng tu quanh đó cũng tự quay suy xét về trách nhiệm của chính mình, nhưng còn có nguyên nhân khác không?

Sư phụ: Trải qua biết bao bức hại, bước qua biết bao chặng đường, mọi người đều biết những việc thế này vì sao xuất hiện. Hãy hỏi thử một chút các đồng tu khác của chúng ta, thì sẽ minh bạch ngay.

Rất nhiều việc do cự thể lực an bài kiểu như thế. Tất nhiên khi an bài việc ấy thì bản thân học viên lại không nhất định biết chúng là cự thể lực, bấy giờ Sư phụ còn chưa đề ra chúng là cự thể lực. Họ bèn nghe theo những an bài như thế, dính ước thành như thế. Bấy giờ có một số nhìn nhận rằng nên làm như thế, bèn ký vào những cái đó, khi đến lúc thì chúng tóm lấy để bức hại. Cũng có một số tình huống khác, chẳng hạn rất nhiều người đều nhìn người khác tu như thế nào, mọi người cũng học theo, chớ không bước trên con đường của chính mình. Như thế cự thể lực bèn để vị kia rời đi

trước, từ đó xét xem cái tâm của chư vị sẽ động ra sao, tu hay là không tu nữa. Bởi vì tu luyện nhất định phải là phát tự nội tâm chủ động mà tu, chư vị phải làm sao thật sự là khi lợi ích trước mặt, trong ‘danh’ ‘tình’ bị dẫn dắt thấu cả tâm can mà vẫn có thể lấy ra mà buông bỏ đi thì mới được. Còn như nhìn xem vị kia làm tốt thì chư vị cũng làm tốt, vị kia không làm tốt thì chư vị cũng không tốt nữa, mọi người đều như thế, thì cũng bằng như đặt vị ấy vào nguy hiểm, nhân tâm thúc đẩy vị ấy rời đi. Như thế cưu thế lực nắm cứng vào cái Lý đó và không để vị ấy sống, vì chúng cho rằng vị ấy ảnh hưởng đến một lô những người hiện đang nhìn vào vị ấy chứ không có thực tu. Vậy người như thế rốt cuộc có đạt hay không, có thể tu hay không, là chân tu hay giả tu? Phải là bản thân tu mới được. Nếu chúng thật sự nắm cứng vào cái đó, thì Sư phụ cũng rất khó giải quyết, vì chúng nắm được Lý đúng, chúng sẽ nói: ‘Ông xem xem cả một nhóm nhiều người, họ nào phải thực tu? Vậy phải cho anh ta đi trước thôi.’ Do đó trong tu luyện nhất định phải bước đi con đường của mình, nhất định phải tu chính bản thân mình.

Tất nhiên không chỉ có hai tình huống trên, một số người qua thời gian lâu vẫn chấp trước vào bệnh thì cũng nguy hiểm. Vì có người nói tu luyện Đại Pháp sẽ lành bệnh, có lọng che bảo hộ rồi, ‘mình chỉ cần gia nhập vào đệ tử Đại Pháp, mình sẽ khỏi bệnh, mình không phải sợ gì nữa’. Như thế nhân tâm quá mạnh phải không? Có phải vì chân chính thực tu mà tới không? Hay là vì coi Đại Pháp như lọng che bảo hộ? Đành rằng ban đầu không nghĩ thế, thì cũng là chấp trước.

Đến lúc viên mãn thì chúng ta chẳng cần phải tu hết chấp trước đạt đến vô lậu sao? Ở nhân tâm không còn lậu nào hết. Còn bất kể nhân tâm nào đều không được, đều cần phải tổng khứ, những cái đó đều có thể trở thành một số bất trắc cho học viên. Trải qua nhiều ma nạn đến vậy, tôi nghĩ rằng rất nhiều học viên đều biết được đây là việc gì rồi, không cần giải thích nhiều nữa. Vấn đề này đều là phần đường mà chụ vị đi qua.

Đệ tử: Một số đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc đã không bước ra sau khi chịu bức hại, nhưng đệ tử Đại Pháp mà bị thụt lùi như thế sẽ kéo dài tiến trình Chính Pháp, xin thỉnh Sư phụ giải rõ.

Sư phụ: Họ không kéo dài nổi đâu, vì thời gian cũng không đợi người. Sư phụ chỉ là cho họ thêm cơ hội thôi, trong quá trình trung gian thì có thể đợi, chứ thật sự tới đại thời điểm cuối cùng thì không thể kéo thêm nữa.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở Đại Lục nên làm thế nào cho tốt hơn nữa trong tiến trình Chính Pháp hiện nay? Họ nhờ con thay mặt họ đến vấn an Sư tôn.

Sư phụ: Hãy cứu độ chúng sinh, giảng chân tướng, làm những gì đệ tử Đại Pháp cần làm, hãy tu tốt bản thân mình. Đừng làm ra những thứ mới lạ khác thường, đừng rơi vào những sự vụ nhỏ nhặt, hãy đường đường chính chính làm tốt ba việc. Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Liên quan đến Pháp Lý không tích tài vật, xin Sư phụ giảng rõ thêm một lần nữa. Ví như có một hạng mục công việc ở hải ngoại cần làm, thế là có học viên chi tiền, có người góp công sức, cái đó có tính là tích tài vật không?

Sư phụ: Kỳ thực về việc tích tài vật này, tôi giảng chủ yếu nhằm vào tình huống ở Trung Quốc Đại Lục. Ở

ngoại quốc thì hiếm gặp lắm, ở Đài Loan có vài người cá biệt dúi vào sơ hở của đệ tử Đại Pháp. Nhưng ở Trung Quốc Đại Lục thì người xấu như thế rất là nhiều, do đó tôi giảng chủ yếu nhắm vào tình huống ở Trung Quốc Đại Lục. Còn ở các nơi khác thì ít gặp hơn. Có một số đệ tử Đại Pháp dồn tiền lập quỹ cho hạng mục nào đó, cái đó không tính là tích tài vật, nào có chìa tay lấy tiền của người khác đâu, cái đó không tính. Tất nhiên có một số đệ tử Đại Pháp làm kinh doanh và có kinh tế rất mạnh đã lấy tiền ra ủng hộ hạng mục công việc Đại Pháp, cái này cũng khác với việc thu tài vật. Đây là làm một cách chủ động và phát tự nội tâm, cũng không có ảnh hưởng gì, về kinh tế họ tương đối khá, cái đó không tính. Đừng làm cơ chế hội viên, cũng đừng chủ động chìa tay tới học viên các nơi để thu tài vật, ai làm như thế thì người đó là sai.

Đệ tử: Gần đây có nơi mà trong các học viên có nghiệp bệnh phản ánh khá nổi cộm, một số học viên đề xuất là phát chính niệm cùng nhau và Thiện giải những sinh mệnh tạo thành bệnh. Lý giải về “Thiện giải” như thế và cách làm ấy có ngay chính không?

Sư phụ: Đệ tử Đại Pháp là từ bi, Pháp thân của Sư phụ cũng đang Thiện giải các loại duyên thiện ác của chư vị. Lỗi nghĩ như trên không sai, nhưng cần xét là có phải tình huống đó không, hay cách làm ấy là vì chính niệm không đủ và bó tay không còn cách khác.

Có người mang bệnh, khi tu Đại Pháp thì khỏi, thật sự khỏi rồi, nhưng cự thế lực vì để trừ bỏ tâm của chư vị, muốn khảo nghiệm xem chư vị có đạt không, khi ấy chúng còn khiến chỗ chư vị từng có bệnh nay xuất hiện cảm giác đau của bệnh, hoặc mang phản ứng của

bệnh, cả triệu chứng bệnh cũng giống nữa, để xem chư vị có tin Đại Pháp hay không. Lúc ấy thì làm sao? Một niệm phân biệt giữa người và Thần. Cái chư vị dấy lên là chính niệm, chư vị bảo rằng ấy là giả tướng. Là cụ thể lực can nhiễu, mình tu Đại Pháp nhiều năm như thế, không thể xuất hiện tình huống này đâu. Chư vị thật sự phát tự nội tâm một niệm ấy, thì mọi thứ kia lập tức sẽ mất. Nhưng không phải chư vị nói nói chút là có thể làm được ngay, chính niệm kiên định kia là phát xuất từ nội tại chư vị, chứ không phải hình thức, cũng không phải lời nói trên miệng. Ví dụ có người nói, ‘Ồ, Sư phụ dạy mình nói thế, thì mình nói như thế’. Nhưng trong tâm chư vị bất ổn, hoặc làm là để cho Sư phụ xem, chứ chưa đạt cảnh giới kia, chính niệm thật sự xuất ra không thể chấn động đến chúng, không đủ phá tan điều do cụ thể lực làm, thì không được. Ấy là chính niệm sinh ra trong tu luyện thì mới được.

Để mọi người có thể xử lý tốt những việc này, tôi không ngừng bảo mọi người học Pháp và thực tu một cách chân chính, chính niệm mà mạnh như của Thần thì lực có thể phá núi, nhất niệm phách sơn, vậy rồi chư vị thử xem cụ thể lực còn dám làm gì nữa không. Hễ khởi chính niệm thì không gì cản nổi, tất cả những ai bị can nhiễu nhiều nhất, bị bức hại ghê gớm nhất đa số là những học viên không tinh tấn lắm, hoặc không học Pháp thường xuyên, khi học Pháp thì tư tưởng để vào việc khác, đều là thế cả. Còn đệ tử Đại Pháp nào tu luyện thực sự tốt thì quả thực không can nhiễu nổi, một chút can nhiễu cũng không có, hơn nữa chính niệm rất đầy đủ, đồng thời còn giúp đỡ người khác, thật sự trợ Sư Chính Pháp.

Đệ tử: Rất nhiều học viên Đại Pháp ở Đại Lục nhìn nhận 'bùa hộ mệnh' "Pháp Luân Đại Pháp hảo" như vật phẩm đương nhiên cho việc giảng chân tướng, gặp ai cũng phát, chứ không giảng sâu về chân tướng.

Sư phụ: Như thế đương nhiên không đúng, cũng không biết làm gì nữa, bèn đưa cho người ta một cái. (*mọi người cười*) Họ vừa mới bức hại đệ tử Đại Pháp trong trại lao động xong, giờ chư vị đưa họ cái đó để làm gì? Chư vị đang bảo hộ điều gì? Bảo hộ để họ không gặp rắc rối, để tiếp tục bức hại đệ tử Đại Pháp sao? Chư vị cần phải giảng chân tướng cho họ, để người ta minh bạch, đừng làm điều xấu nữa, thật sự khiến họ được cứu thì chư vị mới đưa họ bùa hộ mệnh chứ. Cần làm thật, cứu người không phải là phát truyền đơn, đưa một tờ là [tính] một tờ đâu.

Đệ tử: Học viên ở Đại Lục khi gặp người thân hoặc bè bạn mắc bệnh nặng, bèn bảo hãy niệm "Pháp Luân Đại Pháp hảo", rằng bảo đảm bệnh nhất định sẽ khỏi.

Sư phụ: Theo tình huống hiện nay ở Đại Lục mà nói, nếu người ấy ngay trong hoàn cảnh tà ác mà thật sự dám niệm thế, thậm chí niệm thành tiếng, thì họ sẽ khỏi. (*mọi người vỗ tay*) Nhưng ở hoàn cảnh nói lỏng mà niệm, thì không nhất định có tác dụng. Vì sao? Vì dưới áp lực của tà ác, chư vị dám bước ra nói Đại Pháp là tốt, thì khác so với nói như thế ở hoàn cảnh Mỹ quốc này, nếu bước ra đường phố nói lớn "Pháp Luân Đại Pháp hảo", cảnh sát cũng vỗ tay [ủng hộ], (*mọi người cười*) không có áp lực. Còn nếu phát tự nội tâm mà niệm Đại Pháp hảo, thì cũng sẽ có tác dụng. Do vậy hiệu quả sẽ thế nào, cần xem tình huống và hoàn cảnh dụng tâm.

Hoàn cảnh rất là tốt, rất nói lỏng, không áp lực, thì cần xem tình huống. Ấy là nhìn xét nhân tâm.

Đệ tử: Có người ở Trung Quốc Đại Lục chưa từng luyện Pháp Luân Công, đến ngoại quốc muốn có thân phận, bèn đến điểm luyện công của chúng ta học năm bài công pháp, chụp một số hình ảnh trong các loại hoạt động, rồi nói dối với chính phủ khi làm đơn tị nạn. Các đệ tử Đại Pháp chúng ta có người còn xác minh cho họ nữa, làm như thế có phù hợp với yêu cầu của Pháp Lý hay không?

Sư phụ: Từ hồi mới bắt đầu bức hại các đệ tử Đại Pháp đã thảo luận qua việc này rồi. Vậy làm thế nào? Tôi nhìn nhận thế này: Họ là thật hay là giả, việc đó là việc của chính phủ, là đệ tử Đại Pháp thì không có quyền lực hành chính để quản việc này. Vậy họ muốn học, họ muốn luyện công, chư vị nói chư vị không thể dạy họ được không? Vẫn cần dạy họ thôi. Điểm then chốt là trong quá trình đó mọi người cần giảng chân tướng cho họ, khiến họ minh bạch mới là then chốt.

Thông thường đệ tử Đại Pháp đều lương thiện, họ chụp ảnh thì chụp, học thì học. Vậy là với tình huống như thế, nếu họ được tị nạn chính trị nhờ Pháp Luân Công, thì cá nhân ấy nợ Pháp Luân Công một khoản, từ đó trở đi họ không thể làm những điều bất hảo đối với Pháp Luân Công. Nếu mà làm, thì họ lập tức gặp báo ứng, và họ phải trả khoản nợ đó, phải trả ở mức độ thế này, đi từ Trung Quốc ra ngoại quốc, là mượn nhờ Pháp Luân Công mới được thế, họ sẽ phải trả với phân lượng lớn tương ứng. Chẳng hạn có thể họ vi phạm luật nào đó và bị đưa trở về, hoặc phải chịu báo ứng tương ứng. Hiện nay những luật sư kia còn mở lớp Pháp Luân Công, để

giúp làm thủ tục tị nạn, và dạy người ta “Chuyển Pháp Luân”. Dù họ có dụng ý gì, những luật sư ấy là nợ Pháp Luân Công nhiều đấy. Nhưng từ một phương diện khác mà nói, bảo cho người ta hiểu được Pháp Luân Công thì việc đó cũng không có gì xấu cả. Dẫu rằng người ta xuất ngoại chẳng qua để kiếm tiền, mưu sinh, đặt lợi ích lên hàng đầu, hoặc là thế nào đi nữa, trong quá trình đó nhất định là có những nhận thức về Pháp Luân Công, do đó việc này chúng ta thường là không quản lắm, vì mình có quản việc ấy hay không thì đó vẫn là việc của chính phủ, không phải việc của chúng ta, do đó hết sức tránh đừng kết ác duyên đó.

Đệ tử: Con xin hỏi là khi giao lưu về quảng bá Thần Vận thì có nên kết hợp với sự đề cao tâm tính chứ không phải chỉ bàn về công tác?

Sư phụ: Đúng rồi. Đệ tử Đại Pháp làm gì thì cũng đều là chính niệm đầy đủ hơn một chút, thế mới có thể làm tốt hơn. Đương nhiên không thể nói rằng việc gấp cũng mặc kệ, chỉ quan tâm học Pháp, học xong Pháp thì người cần tìm đã đi rồi, việc dở dang không có xong, thế cũng không được đâu. Việc gì chư vị cũng không thể quá ‘giáo điều’ được. Pháp là nhất định phải học, cần phân trường hợp, phân thời gian, chư vị cần thu xếp chúng cho thật tốt.

Đệ tử: Tư duy và tính cách được hình thành qua thời gian lâu có phải là do cự thế lực an bài? Tạo thành can nhiễu rất lớn đến việc học Pháp, làm thế nào để triệt để thoát khỏi loại can nhiễu này?

Sư phụ: Tư duy, lối nghĩ của con người, các chủng quan niệm hình thành trong bộ não, đều là hình thành qua thời gian lâu dài mà chư vị ở xã hội này tiếp xúc

với các loại sự việc, tuổi đời càng lớn thì tích lũy càng lắm. Ở Trung Quốc Đại Lục hiện nay những hiện tượng bất hảo càng ngày càng nhiều, chư vị nhìn thấy đó cũng càng ngày càng nhiều. Người ta nói trẻ nhỏ ở Trung Quốc Đại Lục là hết sức khác với trẻ nhỏ ở ngoại quốc, trẻ nhỏ từ Đại Lục mà ra ngoại quốc là biết đủ thứ và khôn lanh hơn. Thế đó, ở xã hội đó việc xấu xa nào cũng đều xuất hiện rồi, báo chí, các kênh truyền thông, hành vi và lời nói của con người đều không có giới tuyến [đạo đức] nữa, trẻ nhỏ mang trong đầu rất nhiều những thứ không nên, nhiều hơn so với trẻ nhỏ ở ngoại quốc, chúng cũng già dặn hơn.

Cái gì đã lọt vào trong tư tưởng con người thì sẽ tồn tại ở đó. Con người có ký ức. Nói là 'ký ức', cái đó nói ra thì nghe tựa như quan niệm mà thôi, thực ra chúng là vật chất hết sức thực tại. Khi người ta nói, khi giảng giải mà chư vị thấy có đạo lý, hoặc thuyết phục chư vị, thì "oà oà oà" mạnh mẽ rót vào trong đầu chư vị, thật sự là đẩy những thứ vào chư vị. Có người rất nóng giận không ngừng phản đối, chính là không ngừng bài xích [những thứ đó]. Tất nhiên đệ tử Đại Pháp là hữu ích đối với con người, lời mà chúng ta nói là dựa trên chính niệm, cùng với khi nói thì xuất khỏi miệng là những hoa sen. Nhưng những thứ hình thành ở xã hội người thường không có gì là tốt lắm đâu, hễ tiến nhập vào thân thể người thì sẽ thao túng người. Người ta nói rằng mắt nhìn gì thì không sao cả, không thích nhìn thì không nhìn nữa là được thôi. Không phải thế đâu, chư vị nhìn rồi thì nó tiến nhập vào, vì những thứ đó ở không gian khác chúng đều có thể phân [tách thân] thể, thời gian nhìn càng lâu thì tiến nhập vào càng nhiều. Xem

TV, xem máy tính, dầu bất kể là thứ gì hể chư vị nhìn thì chúng đều tiến nhập vào. Trong đầu não và thân thể người ta nhiều những thứ đó rồi, thì hành vi của chư vị sẽ bị chúng khống chế. Lời chư vị nói ra, hình thức tư duy của chư vị, thái độ nhận thức sự vật của chư vị, đều sẽ chịu ảnh hưởng của chúng.

Hoàn cảnh thế nào đào tạo thành người như thế, điều này là tuyệt đối, không chỉ trong giới tu luyện, mà trong người thường những người già thời xưa cũng hiểu. Những thứ đó sẽ dần dần bị bài trừ rút đi trong quá trình tu luyện. Nhưng chư vị nói ‘hôm nay mình tu luyện rồi, mình gỡ bỏ toàn bộ xuống’, thì trong tình huống thông thường là không được. Tại sao? Bãng dày ba thước đâu bởi cái lạnh một ngày, những thứ được hình thành ấy rất khó trừ bỏ trong một lần, chư vị chưa có sức nóng lớn ngàn ấy thì chưa thể đạt mức làm chúng tan biến, chư vị cần nhiều lần mới có thể làm chúng tan biến. Hôm nay chư vị tu tốt một chút thì làm chúng tan biến một chút, ngày mai tu tốt thì tan biến một chút, ngày sau tu tốt thì tan biến thêm chút nữa, dần dần chư vị thật sự chính niệm đủ cả mười phần, sức nóng cũng mạnh rồi, thì khiến chúng toàn bộ dung hoá hết.

Vì sao có người nói ‘Những thứ xấu trong tư tưởng mình trừ bỏ hết rồi, sao vẫn còn nữa? Hơn nữa hàng ngày mình phát chính niệm, tại sao vẫn có phản ánh ra? Vì sao trừ mãi không hết?’ Đúng thế, những thứ kia của chư vị không phải lọt vào trong một ngày, (*Sư phụ cười*) và cũng không phải được hình thành nhất thời thôi. Chính là quan hệ như thế. Lại nói ‘Chẳng phải mình xin Sư phụ giúp mình gỡ bỏ hết là được?’ Vậy chư vị nói xem đó chẳng phải Sư phụ tu thay chư vị ư? Thế thì cuối

cùng không tính là chư vị đã tu. Không tính chư vị tu thì là chưa có tu, là tu vẫn còn có lậu, khi về trời chư Thần xét chư vị tu như thế nào? Rất nhiều thứ không phải do tự mình tu, không có uy đức, không chịu khổ về phương diện này, suốt dọc đường đều do Sư phụ gỡ bỏ cho chư vị, vậy thiên thượng không thu nhận chư vị. Chư vị vẫn còn nợ chưa trả là không được, nợ gì phải trả nấy, đó là Lý của vũ trụ. Sư phụ có thể thay chư vị hoàn trả một phần, có thể thay chư vị thanh lý những gì đáng thanh lý trong tư tưởng chư vị, nhưng bản thân cần phải qua tu luyện mà tu phần mà chư vị cần phải tu, gánh chịu một chút những gì chư vị cần phải gánh chịu. Đối với chư vị mà nói thì không có nguy hiểm gì, nhưng chư vị cần nhận thức được tu luyện là gì, tu luyện như thế nào. Trong tu luyện là có chỗ lĩnh ngộ, là có đề cao, ấy mới là tu luyện.

Đệ tử: Thỉnh Sư phụ giảng một chút về tính trọng yếu của “Triển lãm Mỹ thuật Chân-Thiện-Nhẫn”.

Sư phụ: Nói về tính trọng yếu, triển lãm mỹ thuật cũng giống như các hạng mục khác, đều là hạng mục giảng chân tướng do đệ tử Đại Pháp làm khi cứu người, là như vậy đó, cũng giống như các hạng mục khác.

Đệ tử: Thưa Sư phụ tôn kính, đệ tử làm công tác trong kênh truyền thông. Về phương diện thiết kế cụ thể, ví như thiết kế mẫu mã trong truyền hình, rất nhiều thứ đều không phải truyền thống, rất là thương nghiệp hoá, không có cổ đại. Nếu muốn đi thành con đường của đệ tử Đại Pháp, đồng thời cũng cần phù hợp với chuyên nghiệp hoá của người thường, thì thu xếp như thế nào?

Sư phụ: Về công tác người thường thì chư vị cứ lo làm thôi, sự vận hành của xã hội này là những thứ của

thời đại này. Vậy chư vị nói quá khứ thời cổ đại không có trạng thái của xã hội hiện đại, chư vị muốn hoàn toàn làm ra những thứ cổ đại thì không ai mua chúng đâu, (mọi người cười) chúng cũng không có hoàn cảnh ấy. Xã hội bây giờ là như thế rồi, chư vị cứ làm như thông thường thôi, không tính là chư vị sai. Đệ tử Đại Pháp không thúc đẩy chúng, cứ có nhiều tác dụng chính diện là được rồi. Nhưng dù ở hoàn cảnh nào chư vị cũng đều có thể tu luyện, tu là tu chính mình. Với lợi ích trước mặt, với tốt-xấu trước mặt, với thị-phi trước mặt, với điều nên làm và không nên làm ở trước mặt, thì chư vị sắp xếp chính mình như thế nào, chư vị hãy thật là thực tiễn, hãy tu. Sách cũng đọc rồi, Pháp cũng xem rồi, hãy tu không ngừng, đọc Pháp không ngừng, như thế ở xã hội này xem xem chư vị dàn xếp bản thân như thế nào.

Học ở trường học ngày nay cũng đều là những thứ đó, rồi đến hoàn cảnh nơi công tác để làm việc cũng là những việc ấy, không sao cả. Xã hội này đều như thế cả, chỉ có thể là chư vị cố gắng mà làm cho tốt. Chư vị không đi làm nuôi gia đình thì sẽ làm sao? Ngay sự tồn tại của bản thân cũng có vấn đề thì làm sao đây? Hiện nay mà bảo mọi người hãy mặc y phục cổ đại, từ nay trở đi đều làm những việc mà người cổ đại làm, (mọi người cười) không phải bảo mọi người làm thế đâu. Thời đại đã là thời đại như thế này rồi, nhân loại tương lai sẽ khôi phục về truyền thống của nhân loại, ấy là nhất định, tuyệt đối sẽ như vậy, nhưng hiện nay thì không được. Đặc biệt là đang trong lúc cứu người, chư vị nhất định phải phù hợp với trạng thái xã hội người thường mà cứu người, nếu không thì chư vị không cứu được người ta. Chư vị trở nên khác thường, người ta thấy kỳ lạ quá,

chư vị nói gì người khác cũng không hiểu, thế thì cứu người sao được?

Đệ tử: Làm thế nào đưa quảng bá Thần Vận rộng ra ở xã hội chủ lưu, với hiệu quả tốt hơn?

Sư phụ: Chư vị hãy tự mình mày mò qua thực tiễn. Tình huống mỗi nơi một khác, mỗi dân tộc cũng có tình huống khác nhau, có nơi từng trải qua xã hội cộng sản, có nơi xưa nay vẫn là xã hội bình thường, có nơi kinh tế phát triển, cũng có nơi kinh tế không tốt lắm, quan niệm văn hoá được hình thành ở mỗi quần thể cư dân cũng khác nhau, do đó cần chư vị đệ tử Đại Pháp ở địa phương các nơi tự đi làm. Công việc biểu diễn Thần Vận này tôi không có yêu cầu mọi người là không làm không được, vì đó cũng là một trong những hạng mục công tác cứu người, mà tài nguyên của đệ tử Đại Pháp là có hạn, còn nếu chư vị muốn làm thì nhất định làm nó cho thật tốt, nếu không thì đừng làm. Tôi không có bảo là mỗi thành phố toàn thế giới đều diễn Thần Vận, tôi là nói rằng chư vị muốn làm thì chư vị nhất định làm cho tốt, nếu không thì đừng làm.

Có vị cảm thấy rằng, Thần Vận năm nay chúng ta làm tốt, không lỗ vốn, họ thấy rất mừng, nhưng Thần Vận lỗ vốn rồi. Chư vị có biết rằng Thần Vận hàng năm chi phí mấy triệu đô-la, vậy mấy triệu đó là từ đâu? Đệ tử Đại Pháp đều biết mời Thần Vận đến là có thể cứu người, có thể làm được điều ấy, vậy chư vị không có trách nhiệm với Thần Vận thì cũng không được. Thần Vận tạo điều kiện cho đệ tử Đại Pháp ở các địa phương, làm việc cứu độ chúng sinh, nhưng chư vị cũng phải tạo điều kiện cho Thần Vận. Những gì cần làm thì chư vị cần phải làm cho tốt một cách thiết thực nhất, đặc biệt việc

này do Sư phụ trực tiếp dẫn dắt Thần Vận, do đó chư vị ở địa phương nào làm được ra sao, vấn đề ấy sẽ truyền trở lại đến tôi rất là nhanh.

Đệ tử: Hiện nay con của rất nhiều đệ tử Đại Pháp đều mê đắm trong những thứ của người thường, nên làm như thế nào?

Sư phụ: Đúng rồi, xã hội này là thùng thuốc nhuộm lớn. Xã hội hiện nay chính là đang giành lôi kéo người với đệ tử Đại Pháp, thậm chí với con của đệ tử Đại Pháp cũng là trong hoàn cảnh ấy, những thứ bất hảo đang túm lấy người ta. Nếu con trẻ không thể tu luyện, hoặc không có hoàn cảnh tốt, thì thật sự không trụ vững được. Nhưng mà trách nhiệm của đệ tử Đại Pháp lại lớn như thế, chúng ta không chỉ cứu độ con người thế gian, mà những người ở bên mình cũng phải cứu chứ.

Đệ tử: Thỉnh Sư phụ giảng một chút về “Phát thanh Hy Vọng” và quan hệ với những kênh truyền thông khác.

Sư phụ: Không có quan hệ đặc thù nào cả, đều là các hạng mục mà đệ tử Đại Pháp làm, cùng dựa trên mục đích chung: cứu chúng sinh. Toàn lực mà làm, tức là làm chúng cho tốt, nếu không thì đừng làm. Chư vị làm không tốt, thì tà ác sẽ cười nhạo chư vị, còn sẽ khiến đệ tử Đại Pháp bị bôi nhọ, mang đến ảnh hưởng không tốt. Do đó mọi người dù làm gì đi nữa, đều cần phải hết sức nghiêm chỉnh.

Con đường mà chư vị đi qua khi chứng thực Pháp, hết thấy những gì ở đó đều có ghi chép trong lịch sử. Chư vị thành tựu những gì, Thần tổng kết cho chư vị, Pháp thân của Sư phụ tổng kết cho chư vị. Đưa những điều tinh hoa ra, ấy chính là con đường của chư vị, chính là uy đức của chư vị, chính là những gì của thế giới mà

chư vị kiến lập. Thích Ca Mâu Ni chứng ngộ được là gì? “Giới-Định-Huệ”, như mọi người đều biết, đó chính là tu luyện của Ông, gồm cả những gì sở đắc trong bốn mươi chín năm truyền Pháp tại thế gian con người. Vậy là mỗi vị Thần đều có chứng ngộ của mình, ấy là những gì họ chứng ngộ đến được trong Đại Pháp của vũ trụ, trong chứng ngộ mà thành tựu chính mình, cũng là khai sáng thế giới của mình. Mỗi đệ tử Đại Pháp, hết thấy những gì bản thân chư vị làm cũng đều có Thần đang quản, đều có Thần đang tổng kết.

Đệ tử: Nhân viên bán hàng quảng cáo ở Tổng bộ Tân Đường Nhân yêu cầu ký giả viết bài tin công thương miễn phí cho một số công ty.

Sư phụ: Đăng bài tin miễn phí. Nếu là cần lập quan hệ cho tốt, hoặc có lợi ích song phương về thương mại, thế thì cũng khả dĩ. Còn nếu không phải như thế, làm không công thì không có ý nghĩa gì lắm. Nếu thông qua việc này mà giảng chân tướng cứu được người, tôi cũng không phản đối. Nếu không có gì thì làm để làm gì? Tờ câu hỏi này đề ra như vậy, tôi cũng giải đáp vậy thôi.

Đệ tử: Đệ tử ngộ không ra, điều ấy có ảnh hưởng đến hình tượng thương mại của kênh thông tin Tân Đường Nhân, hay là ký giả nên nỗ lực phối hợp bằng cách giúp đỡ nhân viên bán hàng tiếp cận khách hàng tiềm năng? Nhân viên bán hàng có nên mau chóng đạt được trình độ chuyên nghiệp, làm quảng cáo một cách độc lập?

Sư phụ: Quả thực có nhiều việc của Tân Đường Nhân cần làm tốt hơn nữa. Chư vị xem thử Thần Vận làm thế nào, không thể cứ ai muốn sao liền làm thế. Họp lại rồi không giải quyết được vấn đề thực chất thì cũng không tốt. Thực ra những việc cụ thể này Sư phụ hoàn toàn

không muốn quản, trong tu luyện thì chư vị cần bước đi cho tốt con đường của mình. Nhưng chư vị làm không tốt thì quả thật có ảnh hưởng rất lớn, ảnh hưởng không tốt đến việc cứu độ chúng sinh của các đệ tử Đại Pháp.

Đệ tử: Hạng mục công việc mà chúng con làm chưa hỏi qua Sư phụ, hạng mục này hiện đang ở thời khắc rất then chốt, nhưng những người điều phối không thể thống nhất ý kiến, mâu thuẫn lớn lắm, khiến hạng mục bị trở ngại.

Sư phụ: Vậy hãy làm theo cách của người phụ trách cao nhất. Rất nhiều việc trước đây tôi thấy đều tồn tại vấn đề như thế, chư vị cứ vừa tiến vừa va vấp như thế mãi, người nọ tiếp người kia bị vấp ngã như thế. Nhưng tôi mong rằng mọi người sau khi vấp ngã cần tiếp thụ bài học giáo huấn chính diện, không được cứ tiếp thụ giáo huấn phản diện. Tiếp thụ giáo huấn phản diện chính là dùng nhân tâm để xét vấn đề, biến bản thân thành giáo hoạt và viên dung, thế là biến thành xấu rồi. Thế nào là người xấu, tôi từng giảng cho chư vị rồi, những người giáo hoạt kia là người xấu. Người tâm địa lương thiện, không có tư tưởng phức tạp đến thế, ấy là người tốt. Cần nghĩ vấn đề một cách chính diện, hễ ngã rồi thì hãy từ góc độ người tu luyện mà tìm nguyên nhân: ‘Mình sai sót ở đâu nhỉ?’ Hãy lấy Pháp mà đo lường, thì chư vị mới có thể tiếp thụ bài học chính diện, thật sự có thể làm được như thế thì nhất định sẽ tốt. Nếu mọi người đều làm thế cả, tôi cũng không tin rằng hạng mục đó sẽ làm không tốt. Chính là không hướng nội mà xét, không có tiếp thụ bài học một cách chính diện, chính là không thảo luận vấn đề như một đệ tử Đại Pháp.

Đệ tử: Khi lựa chọn hạng mục công việc Đại Pháp thì suy xét hạng mục mà có thể phát huy nhất sở trường bản thân, có lợi nhất cho đề cao tu luyện bản thân mình, chứ không nghe theo thuyết phục của người phụ trách các hạng mục, như thế có tính là sai không? Là vì họ đều muốn đệ tử nào có năng lực làm toàn thời gian, nhưng con nhận thức rằng vẫn là làm những công tác người thường thì có thể tiếp xúc tốt nhất đến được người thường mà có sức ảnh hưởng đến xã hội chủ lưu. Xin Sư phụ khai thị.

Sư phụ: “Khi lựa chọn hạng mục công việc Đại Pháp thì suy xét để có thể phát huy nhất sở trường bản thân”, từ tình huống thực tế cứu người mà suy xét thì không có vấn đề. Chư vị nói ‘mình là chuyên gia máy tính, mình đi mời chào quảng cáo’. Tất nhiên chư vị bảo là chư vị cũng giỏi về mời chào quảng cáo, thì cũng được thôi. Nghĩa là cái tài năng hiểu biết của chúng ta mà phát huy tác dụng trong cứu người thì đương nhiên là tốt. Tự mình cân nhắc xem làm sao phát huy tác dụng cứu người tốt nhất trong công tác người thường, thì tất nhiên không hề sai. Sự việc này rất đơn giản, quyết định thế nào thì làm như thế. Có những người phụ trách hạng mục, vì quá ư thiếu người làm nên gắng sức lôi kéo người vào, ‘không quan tâm chư vị làm gì, miễn là có thể gia nhập vào chỗ tôi là được rồi.’ (mọi người cười) Con đường là tự mình đi, có vấp ngã tôi cũng không nói gì, thật sự biết được mình cần phải làm gì là được rồi.

Đệ tử: Vì thiếu người làm, các hạng mục công tác cạnh tranh và giành nhau nhân viên vốn có hữu hạn, chứ không có phối hợp cho tốt hơn.

Sư phụ: Nhất thời mau chóng tìm cho được người phù hợp đang thiếu mà không tìm ra, vội vàng lôi kéo người vào để làm trước. Tôi biết rằng đây cũng là khó khăn chur vị đang gặp phải. Những mâu thuẫn này tôi cũng đang quan sát.

Đệ tử: Xin hỏi Sư tôn, với chính trị hiện nay ở Việt Nam, cũng cần giảng chân tướng hướng về Đại Lục không?

Sư phụ: Nếu đệ tử Đại Pháp ở một hoàn cảnh chính trị đặc thù, chur vị có thể làm tốt những việc quanh mình, cũng là khả dĩ. Không có hoàn cảnh và điều kiện, thì không cần làm cố. Tất nhiên tôi đã giảng rồi, người Trung Quốc Đại Lục có rất nhiều là không hề đơn giản, vì những Vương các thời kỳ lịch sử khác nhau của các quốc gia, và những vị từ tầng thứ cao ở bên trên đã xuống để kết duyên thì đều chuyển sinh đến đó. Chur vị chớ xem người Trung Quốc ngày nay đều bị tà đảng Trung Cộng chà đạp trở thành không còn ra dạng gì nữa, hành vi, tư duy và tác phong của người ta, đều rất không ra gì nữa rồi, nhưng mà nguồn gốc kia xác thực là không đơn giản đâu, rất có thể đều có Vương của các dân tộc chur vị đang ở trong đó. Việc này được các đệ tử Đại Pháp ở Đại Lục đang làm toàn lực, chur vị nếu như có điều kiện thì có thể làm, không có điều kiện thì không cần lo quá, các đệ tử Đại Pháp toàn thế giới, kể cả đệ tử Đại Pháp tại các địa phương ở Trung Quốc Đại lục, đều đang làm.

Đệ tử: Để cứu độ chúng sinh ở Châu Phi, thì hiện nay hạng mục công tác nào là thích hợp? Thần Vận, Tân Đường Nhân, Đại Kỷ Nguyên?

Sư phụ: (cười) Cái nào thành thực rồi thì làm cái đó. Chur vị bảo chúng ta làm Tân Đường Nhân đã thành

thực rồi, vậy chư vị đi làm. Chưa có điều kiện thì chưa được. Đại Kỳ Nguyên đã thành thực rồi thì làm Đại Kỳ Nguyên. Không phải là ở chỗ hạng mục nào là thích hợp hay không, mà một là xem điều kiện đầy đủ hay chưa, hai là đệ tử Đại Pháp suy xét cho chúng sinh một cách thiết thực.

Đệ tử: Tài nguyên của Đại Pháp là quý báu, làm thế nào để toàn thể đệ tử Đại Pháp biết trân quý tài nguyên Đại Pháp?

Sư phụ: Phải rồi, nhiều học viên ấy, chư vị bảo họ kiếm tiền thì họ không, nhưng tiêu tiền lại thuận tay lắm, (mọi người cười) bao nhiêu tiền cũng dám tiêu, tiêu pha thuận tay phi thường, bất kể hậu quả, không nghĩ xem tiền ấy là từ đâu mà có, cũng chẳng quan tâm rằng chư vị rồi sau này thế nào, không có cái tâm trách nhiệm. Cách làm ấy, cả Thần cũng phần nộ mà nhìn những người như thế. Hoang phí tài nguyên của đệ tử Đại Pháp là tương đương với can nhiễu phá hoại Đại Pháp. Tài nguyên chỉ có bấy nhiêu, chư vị tiêu hết rồi, thật sự có thể cứu người thì không còn nữa.

Đệ tử: Chính Pháp đã đến cuối cùng, các quốc gia Đông Nam Á vẫn chưa thể cử hành Thần Vận, trong tâm rất sốt ruột. Thỉnh Sư tôn gia trì cho chúng con khỏi buông mất một tia hy vọng.

Sư phụ: Không nhất định là phải cứ Thần Vận đến mới được. Các kênh thông tấn như Đại Kỳ Nguyên, Tân Đường Nhân, v.v., mà làm tốt thì giảng chân tướng cũng có được lực độ như vậy, hơn nữa sức mạnh của các hạng mục khác cũng rất lớn. Đệ tử Đại Pháp đều có thể khởi tác dụng cần nên có, tôi nghĩ đó cũng là chư vị đã làm tốt. Không phải Thần Vận phải đến thì mới tính là

cứu độ chúng sinh. Thần Vận chỉ là một hạng mục, vì tính chuyên nghiệp rất mạnh, một đoàn thể nghệ thuật mang tính quốc tế như thế mà không đạt chuẩn mực quốc tế thì không được, vì thế tôi mới nắm giữ.

Đệ tử: Nhân sỹ tầng cao và thấp ở Đại Lục đều có hiểu biết nhất định về Pháp Luân Công, nhưng giai cấp bậc trung lại thường né tránh hoặc vờ như không thấy. Nên làm thế nào đối với bộ phận những người này?

Sư phụ: Hiện nay ở Trung Quốc Đại Lục thì cái gọi là ‘trung tầng’ tuyệt đối không phải là xã hội chủ lưu của Trung Quốc, đó chẳng qua chỉ là giai tầng [chạy theo] lợi ích. Thời trước khi bắt đầu bức hại Đại Pháp, những người thật sự thuộc xã hội chủ lưu tầng trung và cao là có trên một nửa ở trong Pháp Luân Công, ấy là tà đảng đã đẩy những người của xã hội chủ lưu sang phía đối lập, ngày nay tạo ra một lô những phần tử hủ bại làm trung kiên cho xã hội của chúng, do đó xã hội ấy mới hủ bại đến mức không thể cứu vãn. Tất nhiên bản thân những người đó có thể cứu, then chốt là họ có dám nghe chân tướng hay không.

Đệ tử: Hoàn cảnh hiện tại ở Đài Loan là do tâm của đệ tử Đại Pháp gọi thành hay là do an bài của cự thế lực?

Sư phụ: Nói thế này nhé, cự thế lực đương nhiên có an bài của chúng, nhưng nếu đệ tử Đại Pháp làm không tốt, đối với cá nhân chư vị thì đó là vấn đề tu luyện. Đệ tử Đại Pháp của một địa khu mà làm không tốt, thì địa khu đó sẽ xuất hiện những rắc rối do nhân tâm dẫn đến, và những vấn đề do nhân tâm trong học viên dẫn đến. Mà nếu càng có nhiều đệ tử Đại Pháp ở vùng Đài Loan không có làm tốt về một vấn đề nào đó, thì sẽ ảnh hưởng đến hoàn cảnh ở địa khu đó. Tất nhiên tôi không

có nói rằng đệ tử Đài Loan làm không tốt, có những việc cụ thể lực đang can nhiều, nếu như ngay từ đầu đệ tử Đại Pháp không có cái nhân tâm đảng này đảng kia, thì tình huống ngày nay đã tốt hơn. Ngay từ đầu tôi không ngừng nói về vấn đề này, tôi thấy được hậu quả của vấn đề này, nhưng có những học viên vẫn là cái nhân tâm về đảng phái còn nặng hơn tu luyện, nhân tâm khó bỏ.

Đệ tử: Thỉnh Sư phụ khai thị, hiện nay rất nhiều hoạt động Đại Pháp ở Malaysia đều chịu can nhiễu về các loại phương diện. Là do chúng con tu luyện còn có sơ sót, chưa điều phối tốt, hay là do vấn đề khác?

Sư phụ: Có nguyên nhân bên ngoài, can nhiễu của lưu manh Trung Cộng, đây là khẳng định. Ví như biểu diễn Thần Vận ở vùng Bắc Mỹ thì chúng can nhiễu không nổi, vì giữa các nhà hát kịch trường với nhau họ đều có thông tin qua lại. Chúng can nhiễu thì học viên chúng ta tới giảng chân tướng, nhà hát ấy cũng sẽ gọi điện thoại để hỏi nhà hát mà đã từng có biểu diễn, hỏi xem họ biểu diễn đó rốt cuộc là thế nào? Tiết mục rốt cuộc ra sao? Nhà hát kia bảo là người ta biểu diễn hay tuyệt vời, rằng tiết mục là thế này thế này. Họ nói thế thì sao lãnh sứ quán Trung Quốc lại gọi điện thoại can thiệp? Vì sao có người gửi thư điện tử mạo danh, có người gọi điện thoại nặc danh, và viết thư nói thế này thế khác? Nhà hát kia bèn bảo rằng họ cũng nhận phải những thứ như vậy. Giờ thì hai nhà hát đó đều biết được ấy là những việc do đặc vụ của Trung Cộng và lãnh sứ quán Trung Quốc làm ra.

Tôi nghĩ rằng ở địa phương khác, các đệ tử Đại Pháp chur vị đứng ra làm Thần Vận, chur vị có phải thật sự bỏ công sức đi làm không? Đặc biệt là Châu Âu, chur

vị hàng năm đều bù lỗ, tôi đang nghĩ xem là có đến đó nữa không. Chư vị không thể cứ làm thế mãi, chư vị cần thật cố gắng đối đãi việc này. Tiêu hao nhân lực, vật lực, và tài lực rất nhiều, mà tại sao chư vị không làm nó cho tốt? Không nhất định thì không làm nữa, làm hạng mục công tác khác thì có thể làm được nhẹ nhàng hơn.

Đệ tử: Sau biểu diễn Thần Vận, có thêm nhiều người thường muốn đến học Pháp Luân Công, chúng con làm thế nào để tổ chức nhiều hơn nữa việc luyện công ngoài trời và hồng Pháp?

Sư phụ: Nếu có người học thì chúng ta tổ chức đi, các đệ tử Đại Pháp chúng ta chẳng phải muốn cứu người sao?

Đệ tử: Địa phương chúng con có một lần sau khi chiếu phim chân tướng, một người phụ trách đưa hộp đựng tiền đến bảo các học viên tài trợ.

Sư phụ: “Người phụ trách vùng sở tại cầm hộp đến bảo các học viên tài trợ”, ai làm thế thì người đó hãy nhanh chóng trả lại số tiền ấy.

Đệ tử: Một số học viên cảm thấy phương thức đó là vi phạm vào Pháp mà Sư phụ giảng liên quan đến việc thu tiền tài, nên từ chối đưa tiền, nhưng cũng không ít học viên quyên tiền, nghe nói bấy giờ thu được hơn bốn nghìn đồng. Tuy nhiên sau việc này các học viên thảo luận rất nhiều, khó có kết luận cuối cùng. Thỉnh xin Sư phụ giải đáp chỗ nghi hoặc.

Sư phụ: Tôi đã giải đáp cho chư vị rồi, ai thu thì người ấy hãy đem trả.

Đệ tử: Về thúc đẩy Thần Vận, Phật Học Hội Sydney đã qua học Pháp trên mạng lưới Internet toàn Châu Úc

bảo mọi người xuất tiền cho chi phí đi lại để học viên Đài Loan đến Châu Úc hướng dẫn, thế có thích hợp không?

Sư phụ: Về việc này, điều Sư phụ không làm thì chư vị chớ làm. Rất nhiều việc, chư vị thật sự phải suy nghĩ một chút đấy.

Đệ tử: Thấm phán hải ngoại ra phán quyết chính nghĩa, nhưng bị tà ác bức hại, gây ảnh hưởng bất hảo, điều đó có liên quan đến cái tâm nào của đệ tử không? Làm thế nào mới có thể làm được tốt hơn?

Sư phụ: Đệ tử Đại Pháp đã làm những gì cần làm, cụ thể lực nhìn thấy ảnh hưởng quá lớn, chấn nhiếp đối với tà ác đã vượt khỏi cân bằng, chúng bèn muốn đảo loạn. Nhưng rất nhiều việc không hề đơn giản như thế, chính niệm của đệ tử Đại Pháp mười phần đầy đủ, hoặc chúng ta quả thực là nên làm như thế rồi, chư Thần cũng đang làm, cũng đang giúp. Có nguyên nhân cả hai phía.

Đệ tử: Giám cách giữa các đồng tu là hình thành như thế nào? Làm sao để tiêu trừ?

Sư phụ: Va chạm nhân tâm với nhau, không hướng nội tâm, đều dùng nhân tâm nghĩ vấn đề, chư vị không coi trọng họ, người này coi thường người kia, dần dần hình thành giám cách, không hàn gắn được nữa, giống như người thương vậy. Hãy dùng chính niệm xét vấn đề, đều nghĩ xem mình ở chỗ nào làm không tốt, thật sự tự mình làm cho tốt, thế thì đối phương sẽ thấy biến hoá, họ cũng nghĩ xem bản thân họ chỗ nào chưa tốt, có thể làm được thế thì sẽ không xuất hiện giám cách. Tiêu trừ giám cách cũng như thế, cùng tu một Pháp, đều là duyên phận giống nhau, có gì chưa buông bỏ được thì trao đổi chân thành với đối phương, tiếp thu người

khác chỉ ra chỗ thiếu sót, thì vấn đề đó chẳng phải giải quyết rồi sao?

Đệ tử: Xin hỏi Sư phụ, giữa việc quảng bá các kênh thông tấn như Tân Đường Nhân, Đại Kỷ Nguyên, và việc giảng chân tướng Pháp Luân Công, làm thế nào thu xếp để hiệu quả tốt hơn.

Sư phụ: Bản thân quảng bá Đại Kỷ Nguyên, Tân Đường Nhân cũng là giảng chân tướng, những người được tiếp xúc khi làm quảng bá kênh thông tấn chính là đối tượng giảng chân tướng. Tức là khi chư vị gặp người ta thì có thể giảng chân tướng, tình huống cụ thể cần thu xếp thế nào, thì trong quá trình công tác mà tích lũy kinh nghiệm. Người được tiếp xúc như thế nào, thì giảng cho họ như thế này.

Đệ tử: Ở địa phương của con chỉ có hai, ba học viên, con xin hỏi trong quá trình suy xét rằng có làm Thần Vận ở địa phương hay không thì cảm thấy nhân lực quá không đủ nên lo mãi, như thế có phải là chính niệm không đủ hay không?

Sư phụ: Chỉ có hai, ba học viên thì đương nhiên không đủ nhân lực rồi. Nhưng bất quá, ‘sự tại nhân vi’, người nhiều hay ít không thuộc về vấn đề chính niệm. Tuy có địa phương chỉ có hai học viên, mà rạp hát hội trường hơn hai nghìn người vẫn làm hai buổi diễn, kín hết chỗ, mấy năm nay những việc như vậy quả thực không hề ít. Có tình huống là xét chư vị làm như thế nào. Chư vị thật sự muốn làm, muốn làm thì hết sức để tâm mà làm. Cũng có người nói ‘nhân viên của mình không đủ, tìm người thường đến giúp’ hoặc ‘tìm một công ty người thường đến làm như đại lý’. Không được đâu, làm thế sẽ thất bại, sẽ tổn thất tiền bạc, tại sao? Chứng thực

Pháp, giảng chân tướng là đệ tử Đại Pháp làm, không phải người thường làm, họ không có uy đức ấy, công ty dầu lớn đến mấy cũng không được. Nếu chư vị không biết thì bảo họ lên kế hoạch về mặt chuyên môn, hoặc làm một số quảng cáo, thế thì không thành vấn đề, bản thân chư vị phải chủ động nắm trong tay mới được.

Đệ tử: Khi chúng con gặp đồng tu vốn phát chính niệm ít hoặc đang vượt quan, sẽ cảm thấy thân thể không thoải mái, có lúc trạng thái bản thân không tốt.

Sư phụ: Có những cảm giác lại không nhất định là chân thật đâu. Tỷ như một đệ tử Đại Pháp tu vô cùng tốt, nhưng dầu tu tốt đến mấy thì họ cũng là con người đang tu, chùng nào cá nhân ấy chưa viên mãn, thì họ đều có những thứ của thân người, đều có tồn tại nghiệp lực, tầng nào cũng đều có. Chư vị gặp họ lại vừa đúng lúc họ trong quá trình đề cao, đang tiêu nghiệp, đang tiêu những thứ đó, khi ấy chư vị gặp họ, chư vị bảo á chà toàn một thân khí lạnh hoặc có khí đen, rằng cá nhân kia tu kém lắm. Không phải thế, người tu luyện khi tiêu nghiệp là đang chuyển hoá nghiệp lực, người khác chẳng qua là cảm giác được trường đó, đối với người khác không có bất lợi gì, hơn nữa người tiêu nghiệp là đang trong quá trình đề cao, mà lại đúng lúc họ đang tu được rất là tốt.

Hiện nay có người có thể nhìn thấy một số tình huống, điều nhìn thấy đều là tình huống ở tầng thứ thấp phi thường, đều không thấy chân tướng, không thấy tình huống tu luyện tốt, chỉ có thể thấy phía chưa Chính Pháp xong, chưa tu tốt. Giống như tôi vừa giảng, Thích Ca Mâu Ni nhìn được hình thức cao nhất của vũ trụ là 'tứ đại' đất-nước-lửa-gió. Những thứ cấu thành nên tứ

đại là gì? Tối căn bản của đất-nước-lửa-gió là gì? Vì vũ trụ đều không tốt nữa, bắt đầu bại hoại và phong hoá rồi, nhưng chúng lại không phải tối căn bản của vũ trụ lớn hơn, đó chỉ là căn bản của một thể hệ tiểu vũ trụ đơn nhất trong một tầng thứ rất nhỏ nhoi mà thôi. Vũ trụ là cự đại vô tỷ, những thể hệ to lớn như thế là vô kể vô số, ai biết được tối hậu của vũ trụ lớn nhất là gì không? Ai biết được đệ tử Đại Pháp làm hết thảy những việc này sẽ cuối cùng là thể nào không? Ai biết được tình huống chân thực vốn không để cho nhìn thấy rằng đệ tử Đại Pháp tu xong rồi thì cuối cùng sẽ thế nào? Ngay cả Sư phụ khi tiêu nghiệp thay cho chúng sinh cũng thấy khó chịu, ngay cả thân thể của tôi cũng bị làm thành rất là tệ, người mà tầng thứ hữu hạn, không thấy được tình huống chân thực thì khi nhìn tôi, chẳng phải cũng thấy Sư phụ hỏng rồi sao? Nhưng đó là tôi đang gánh chịu tội nghiệp thay cho chúng sinh, gồm cả những người có thể nhìn nhưng không thấy chân tướng ấy.

Khai mở thiên mục với một số người, trái lại, không hề dễ tu, cự thế lực sẽ an bài nạn, an bài khảo nghiệm cho trạng thái thiên mục khai mở. Nhất là những người bị tiểu đạo can nhiễu, cảm thấy bản thân là như thế nào đó rồi. Không là gì cả, khiến tự mình luẩn quẩn mãi ở đó không ra được, nói luyện thuyên. Tình huống chân thực là nhất định không để người tu luyện thấy, đặc biệt là tu khi khai mở [thiên mục], còn để chư vị thấy là những gì chư vị nên thấy mà đã được an bài tốt cho chư vị rồi, chứ không để chư vị thấy những gì chư vị không nên thấy, bởi vì chư vị còn đang tu. Chư vị mà thật sự không tu nữa, thì sẽ là chuyện khác.

Tôi giảng một lần nữa rồi đó, tôi nói rằng tình huống chân thực là không ai thấy được, bởi vì nó không như biểu hiện của tình huống của cự vũ trụ vẫn trong quá trình lịch sử, hiện nay không có nữa. Như mọi người đều biết trong lịch sử quá khứ vũ trụ hề cảnh giới nào xuất vấn đề, không còn tốt nữa và phải đào thải, thì sẽ có đại kiếp tiêu kiếp, đó đều là những việc trong quá trình của cự vũ trụ, vì khi kiến lập vũ trụ ấy là kiến lập một cách đồng thời từ đầu tới cuối, đồng thời đều có, chỉ là biểu hiện của chúng sinh trong đó, trong sinh mệnh đã có con đường đi từ đầu chí cuối, tựa như đều có trong kịch bản vậy, con người chỉ là diễn từ đầu đến cuối thôi, chỉ là trong vũ trụ khổng lồ có thời gian khác nhau, không gian khác nhau, thân ở một không gian chặm thì có thể thấy sinh mệnh ở không gian nhanh trải qua từng đời từng đời trong một chớp mắt, thậm chí có thể thấy hết cả quá trình của vũ trụ ấy, vì nó đã đồng thời ở đó rồi. Chúng đều là tồn tại một cách đồng thời, chỉ là thời gian phân cách thành các thời-không khác nhau, các hoàn cảnh thời gian khác nhau, tuy nhiên hiện nay đã khác rồi, vì vũ trụ cần Chính Pháp, hết thấy mọi thứ của vũ trụ đều không tốt nữa, toàn bộ đều hết rồi, mà của quá khứ thì cái tốt được đồng hoá trùng tổ lại, cái không tốt đều giải thể rồi, mà hết thấy những gì làm mới đều tuyệt đối không có liên hệ với vũ trụ cùng sinh mệnh cũ, sinh mệnh nào của cự vũ trụ mà không thể thành sinh mệnh của vũ trụ mới sẽ vĩnh viễn không biết được vũ trụ mới là như thế nào. Nghĩa là, hề trong cự vũ trụ có chư vị, thì vũ trụ mới ra sao là chư vị vĩnh viễn không biết. Trên thế giới hiện nay dẫu là Thần cao đến đâu, miễn là chưa Chính Pháp xong, cũng đều không biết

được. Trừ những ai Chính Pháp ra, ai khác đều không xứng được biết, vì ngay cả Thần còn cao hơn nữa trong vũ trụ cũng đối diện với Chính Pháp, và vào lúc trước Chính Pháp là đều đang được khảo nghiệm xem có đạt hay không và được lưu lại hay không. Đặc biệt là ai tu khi khai mở [thiên mục] ở tầng thứ thấp, nếu so sánh với họ thì không là gì cả, nhân tâm hể khởi tác dụng thì sẽ luyện thuyên ngay, tâm chấp trước mà mạnh thì sẽ thần hồn điên đảo, không biết được bản thân đang là sao nữa.

Đệ tử: Xin hỏi Sư phụ là Đoàn nhạc Thiên Quốc ở Châu Âu có quan trọng không?

Sư phụ: Miễn là cần thiết trong việc cứu người thì là quan trọng, khi không cần thì không trọng yếu. Cần Đoàn nhạc Thiên Quốc và phát huy tác dụng trong khi cứu người thì là trọng yếu, không được lý giải lệch quá đi, Sư phụ nói Đoàn nhạc Thiên Quốc cứu người và quan trọng, chư vị bèn hàng ngày không làm gì ngoài việc luyện kèn đồng. Thế không được. Các đệ tử Đại Pháp, khi cần thiết thì chư vị làm, còn khi không cần thiết, các hạng mục khác bận bịu, thì chư vị sang làm hạng mục khác, chính là quan hệ như thế.

Đệ tử: Đoàn nhạc Thiên Quốc có thể hay không thể đến diễn tấu ở thành phố ngay trước khi Thần Vận biểu diễn, để dân chúng nơi ấy biết Pháp Luân Công?

Sư phụ: Ở xã hội Tây phương thì không cần thiết. Tôi là đưa Thần Vận ra như một đoàn nghệ thuật độc lập ở đẳng cấp hạng nhất trên thế giới, nhất quyết không được làm thành ra như là thị trường vậy. Tôi không cần chư vị đi dàn trận phía trước, những việc ở không gian khác thì một cá nhân tôi đi làm là được rồi. (vỗ tay)

Đương nhiên, là muốn dân chúng nơi ấy biết về Pháp Luân Công, suy nghĩ rất tốt, nhưng không cần thiết làm thế. Không cần thiết cứ phải là bảo người ta rằng Đoàn Nghệ thuật Thần Vận là của Pháp Luân Công, và gương cò giống trống làm cái đó đâu. Tôi không né tránh quan hệ ấy, mà tôi cũng không đi làm thế một cách hữu ý. Như mọi người đều biết, ba mươi, năm mươi năm trước, trên toàn thế giới thì người dân tín ngưỡng tôn giáo là hầu như tám mươi phần trăm trở lên, thậm chí có đoàn nghệ thuật mà người của toàn đoàn đều tín ngưỡng Thiên Chúa giáo hoặc Cơ Đốc giáo, nhưng không thấy họ hề đến đâu diễn liền trước tiên nói “Chúng tôi là Cơ Đốc giáo đến biểu diễn”, “Chúng tôi là Thiên Chúa giáo đến biểu diễn”. Có nói thế không? Ngay cả đoàn diễn nằm dưới chính quyền tà đảng vốn được toàn thế giới công nhận là ma quỷ ấy cũng không có trước hết ra nói rằng tự họ là đảng đó ra diễn, thế thì tại sao chúng ta lại cứ phải nói kia chứ? Đó chẳng phải là kỳ thị hay sao? Phải rồi, hiện nay có vấn đề bức hại Pháp Luân Công, nhưng tôi không né tránh vấn đề đó, tôi cũng không nghĩ rằng sẽ chủ động nói mãi về điều ấy. Đừng bị lay động bởi những kẻ bị cự thế lực khống chế. Việc mà tôi làm không dễ bất ổn giống như việc mà chư vị làm đâu.

Đệ tử: Quan hệ giữa ba kênh thông tấn lớn và Phật Học Hội thì thu xếp như thế nào? Trong công tác làm sao cho hợp lý?

Sư phụ: Ba kênh thông tấn lớn, cũng kể cả các hạng mục khác nữa, chư vị miễn là học viên địa phương, thì đều có quan hệ điều phối từ Phật Học Hội. Khi Phật Học Hội có hoạt động gì, tìm chư vị thì chư vị cần tham

gia, có rất nhiều các việc của tổ học Pháp lớn, v.v., nếu trong tình huống không bận thì chư vị cũng cần tham gia, nhưng chư vị bảo ‘mình quá thực bận quá rồi’, thế thì đương nhiên cũng thông cảm, không sao cả. Là học viên mà nói, rốt cuộc chư vị cũng là học viên vùng sở tại. Kênh thông tấn là học viên làm ra một cách tự phát, tôi không thể bảo chư vị cứ phải là do Phật Học Hội quản, vì Phật Học Hội họ chỉ quản tu luyện. Là cá nhân chư vị mà nói, chư vị là một người tu luyện, chư vị tất nhiên là nằm dưới sự điều phối của Phật Học Hội vùng sở tại. Tựa như quan hệ giữa tôi và chư vị, mỗi cá nhân đệ tử Đại Pháp đều có hạng mục công tác cần làm, chẳng hạn chư vị là thuộc hạng mục nào đó, thì có cần tôi là Sư phụ đây quản không? Không, nhưng chư vị lại cũng là tu luyện, Sư phụ vẫn cần quản chư vị, là quan hệ như thế.

Đệ tử: Tất cả đệ tử Đài Loan đều gọi học Pháp tập thể là “hội đọc sách”, thế có thích hợp không?

Sư phụ: Không thích hợp lắm. Chư vị phải đối đãi một cách nghiêm túc với tu luyện Đại Pháp, không được làm ra những danh từ mới lạ. Từ ngữ mà tôi không nói ra thì chư vị đều không được tùy ý dùng trong Pháp, đặc biệt là những thứ của tôn giáo cũ và của người thường khác, hoặc những hình thức tu luyện khác cũng không được tùy ý lấy ra dùng bừa bãi vào tu luyện Đại Pháp. Có những thứ còn có tín tức, dễ bị những thứ bất hảo dúi vào sơ hở.

Đệ tử: Sư phụ giảng cần phối hợp với người điều phối, có học viên nhận thức rằng đó là chiếu theo an bài của người điều phối mà làm, đợi theo người điều phối an bài là được rồi. Khi không có việc an bài, thì tự mình

không chủ động tìm việc mà làm, cứu độ chúng sinh cũng không chủ động.

Sư phụ: Việc mà người điều phối an bài là khi có việc cần thiết thì mới an bài, họ không thể mỗi ngày an bài các việc cho chư vị được. Tất nhiên, khi không có hoạt động tập thể, thì việc đệ tử Đại Pháp cứu độ chúng sinh là tự mình cần chủ động mà làm đi, những việc đó không thể đợi người điều phối an bài cho. Tôi chỉ giảng là giảng quan hệ giữa người điều phối và học viên.

Đệ tử: Con là học viên giảng chân tướng ở khu phố Tàu Chicago. Xin hỏi Sư tôn, chúng con khi giảng chân tướng và khuyên “tam thoái”, thì ở địa điểm đó phát báo Đại Kỷ Nguyên có thích hợp không?

Sư phụ: Có những kênh truyền thông họ chưa tính làm chuyện gì thì đầu tiên đã đặt Pháp Luân Công lên phía trước, Pháp Luân Công Đại Kỷ Nguyên, Pháp Luân Công Tân Đường Nhân, Pháp Luân Công gì gì đó. Có những học viên cứ nhất định làm thế, chư vị không cần thiết phải làm thế đâu. Kỳ thực chư vị không nói người ta cũng biết rồi, rất nhiều người đều biết Đại Kỷ Nguyên là học viên Pháp Luân Công làm, nhưng chư vị biết chằng? Cái gọi là có người nói không đặt Pháp Luân Công lên phía trước thì thế này thế kia, đó là những lời kích động của đặc vụ tà đảng. Vì sao cứ nói như thế? Chư vị đã từng nghĩ chưa? Mấy chục năm trước, rất nhiều kênh thông tấn, từ ông bà chủ cho đến nhân viên, đều là tín đồ Cơ Đốc, không có ai dám là cái gì cũng trước hết nói ‘chúng tôi là môn đồ Cơ Đốc, vân vân vân vân’, ‘chúng tôi là tín đồ Thiên Chúa giáo, thời báo gì gì đó’. (mọi người cười) Họ có làm như thế không? Không lạ sao? Làm sao mà không thấy lạ.

Đương nhiên tôi không phải là nói học viên này. Mà nói rằng chúng ta hiện nay người làm là có hạn, phát tờ báo này rồi phát tờ báo kia, đồng thời cần phải khuyên “tam thoái” và giảng chân tướng, ấy là vấn đề, tôi không thể nói là được hay không được, tự chư vị hãy làm nó cho tốt hơn. Báo chí thì thông thường chư vị bày ở siêu thị, đi khuyên “tam thoái” thì chư vị chỉ đưa tư liệu chân tướng là được rồi, như thế thích hợp hơn. Học viên đứng ra làm kênh thông tấn muốn kênh thông tấn mà học viên Đại Pháp làm đều có chỗ đứng ở xã hội người thường, thành kênh thông tấn như bình thường ở xã hội người thường thì mới tốt. Kênh thông tấn mà đệ tử Đại Pháp làm, độ tin cậy cao thì sức mạnh giảng chân tướng sẽ lớn. Nếu cứ dùng các biện pháp không thích hợp mà làm, có thể khiến người ta cảm giác không chính quy. Bản thân báo chí là đứng từ góc độ khác mà giảng chân tướng, không cùng một góc độ với giảng chân tướng trực tiếp, do đó cần thu xếp cho tốt.

Đệ tử: Con có bạn là người thường nói với con rằng, sau khi họ đến Mỹ quốc, gặp trên phố những đệ tử Đại Pháp đến giảng chân tướng cho họ, vừa gặp liền nói những thứ như “Trời diệt Trung Cộng”, họ không tiếp thu được, trái lại có người còn cảm thấy bài xích trong tâm, thành chướng ngại cho việc nghe chân tướng tiếp sau đó. Con nghĩ phải chăng có thể đổi phương thức, tiếp cận từng bước, không làm việc quá đơn giản được?

Sư phụ: Đúng như thế đó. Đệ tử Đại Pháp chúng ta giảng chân tướng cần chú ý đến phương thức, vì người ở cảnh giới tư tưởng nào cũng có. Đặc biệt là người Trung Quốc, bị tà đảng Trung Cộng nhồi nhét phương thức tư tưởng, lối dùng từ, và phương thức hành vi con

người của văn hoá đảng, cái đó đều trong phạm vi của văn hoá tà đảng ấy, thậm chí có những người Trung Quốc mạt ly tà đảng mà vẫn là ở trong tà đảng mà mạt ly, họ không thật sự nhận thức được tà đảng. Do đó tôi bảo mọi người hãy làm một cách lý trí, đừng chỉ làm bề mặt thôi, chư vị muốn cứu người thì dụng tâm một chút, đừng làm quá qua loa bề ngoài.

“Trời diệt Trung Cộng” là kết quả cuối cùng do người tu luyện nhìn thấy, chư vị không được xem đó như những lời để nói ngay khi mở màn giảng chân tướng. Thật sự bảo cho người ta các việc đầu đấy rồi, chư vị lại giảng tiếp rằng tà đảng làm ác đa đoan, rằng Trời sẽ diệt nó, thế thì khả dĩ. Còn chư vị chưa giảng chân tướng cho người ta mà chư vị đã đưa ra “Trời diệt Trung Cộng”, họ còn chưa hiểu chuyện gì ra sao, bèn cho rằng chư vị “làm chính trị”.

Đệ tử: Học viện Nghệ thuật Phi Thiên mở trường chi nhánh ở Đài Loan, có học viên nhìn nhận rằng chiêu sinh là nhắm vào con của các đệ tử Đại Pháp. Xin hỏi Sư tôn Học viện Nghệ thuật Phi Thiên mở trường nhánh ở Đài Loan là có mục đích gì?

Sư phụ: Nhắm vào đệ tử Đại Pháp thì một trường ở Mỹ quốc là đủ dùng rồi, không cần thiết lập nhiều trường như thế nhắm vào đệ tử Đại Pháp. Kỳ thực, chư vị cũng có thể không gọi đó là Phi Thiên. Đều là đệ tử Đại Pháp làm cả, vì sao không nhắm vào xã hội mà làm, chiêu sinh những con em của người thường vào giảng chân tướng cho họ, để họ được cứu, mở ra thêm một số cánh cửa, như thế không có hao phí tài nguyên Đại Pháp. Do đó tôi mong rằng trường học được lập ra ở các nơi thì chư vị đều cần làm thành trường học có chỗ

đứng ở xã hội người thường, tiếp xúc nhiều hơn nữa với xã hội người thường, cứu độ nhiều người hơn nữa, đừng làm thành của đệ tử Đại Pháp.

Đệ tử: Giữa những đồng tu ở chỗ con, về quan hệ giữa chuyên nghiệp hoá Thần Vận và tăng cường chính niệm, thì ý kiến vẫn luôn xung đột không ngừng. Thỉnh xin Sư phụ minh xác thêm một lần nữa về quan hệ giữa hai việc này?

Sư phụ: Không mâu thuẫn. Là người tu luyện cần chuyên nghiệp hoá, chứ không phải người thường làm việc của đệ tử Đại Pháp. Mấu chốt là ở thái độ làm việc, làm là vì sao. Khi thảo luận các việc thì ai ở đó chen ngang qua lại, ai trì hoãn làm việc, thì người ấy có vấn đề. Sư phụ không chỉ nói vấn đề của Thần Vận đâu, các vấn đề khác cũng như thế. Có gì phải chen ngang như thế? Cứ đi làm đi, làm một cách thực tại. Là đệ tử Đại Pháp thấy được phương diện nào chưa làm tốt, thì tự mình chủ động làm nó cho tốt. Trong hội họp thảo luận ai cứ ngang bướng như thế, ý kiến không ổn thoả, cần nhắc không toàn diện khiến các việc đung độ, thì người đó có vấn đề. Có những việc không cần thảo luận đến mức hoàn mỹ quá, chỉ cần chur vị ra làm, trong quá trình thực hiện sẽ làm cho việc đó tốt dần lên. Chur vị bảo ý kiến đó rất tốt, sẽ cứu một trăm người, nhưng chur vị không đi thực hiện thì cũng vô dụng. Có thể cứu một người, thì ai ra làm thì sẽ là uy đức ấy.

Đệ tử: Xin hỏi Sư phụ, hiện nay các kênh thông tấn khi cần quỹ, có thể quyền góp lượng nhỏ từ người thường, công ty tài trợ được hay không?

Sư phụ: Kênh thông tấn quyền góp quỹ thì không vấn đề gì, vì đó không phải quỹ của đệ tử Đại Pháp hoặc

Phật Học Hội, cũng không phải dùng cho tu luyện. Tu luyện như mọi người đã biết, là không cần tiền. Là kênh thông tấn, nguyên vốn là một công ty đặt chân ở xã hội người thường. Chư vị làm kênh thông tấn, không phải Đại Pháp làm kênh thông tấn, điều này ngay từ đầu tôi đã giảng cho chư vị rồi, là kênh thông tấn của đệ tử Đại Pháp, đặt chân ở xã hội người thường. Đại Pháp không có kênh thông tấn, Đại Pháp chỉ là tu luyện. Mà đã là kênh thông tấn ở xã hội người thường, hình thức giống như công ty của xã hội người thường, vậy có vấn đề gì? Không có vấn đề gì cả, cứ thoải mái làm thôi. Người thường cũng cần tài trợ, vậy chư vị cũng làm thế là được, cái này không có vấn đề gì. Không được quyền tài trợ trong học viên.

Đệ tử: Thần Vận biểu diễn ở ba thành phố Vùng Bay Area của San Francisco, chỉ có San Francisco xuất hiện thiệt hại tương đối lớn. Tọa diễn lần sau mà diễn ở San Francisco, về tài vụ xuất hiện áp lực tương đối lớn, chúng con lý giải là cần ưu tiên làm San Francisco cho tốt, tạm thời buông bỏ các thành thị xung quanh. Xin hỏi Sư tôn, lý giải như thế có đúng không?

Sư phụ: Những thứ cụ thể ấy nên làm thế nào chư vị tự suy xét, diễn ở đâu Sư phụ đều không phản đối, chính là không thể chịu lỗ. Có người bảo rằng chúng ta làm chủ lưu rồi, vậy hãy dùng nhiều tiền hơn làm quảng cáo. Không phải nói là giá vé cao hơn thì chúng ta cũng chi phí cho quảng cáo nhiều hơn, rằng cần chiếm một phần lớn chừng ấy, không phải là khái niệm ấy. Đừng chiếu theo tỷ lệ phần trăm của giá vé và tổng thu nhập mà tiêu xài phóng túng, cứ làm như trước đây là được rồi. Tỷ lệ phần trăm của người thường không linh ứng với chúng

ta. Đây là cứu người, cả Thần cũng đang làm, trạng thái của đệ tử Đại Pháp là rất chủ yếu. Người đứng ra làm cũng là tu luyện, phối hợp cho tốt, người được tiếp xúc cần giảng chân tướng, chúng sinh đang đợi được cứu độ.

Đệ tử: Đoàn nhạc Thiên Quốc New York bây giờ cần học rất nhiều tri thức về nhạc lý, còn phải thi nữa, như thế có làm chậm trễ thời gian không?

Sư phụ: Rất nhiều tri thức nhạc lý cần học sao? Không phải vậy chứ? Hiện nay không thể chuyên nghiệp hoá, chứng thực Pháp có rất nhiều việc cần làm, mình bạch rõ là được rồi, cũng không cần chur vị trở thành thành viên chuyên nghiệp của một Đoàn nhạc Thiên Quốc. Đệ tử Đại Pháp một thân kiêm nhiều chức. Khi làm mỗi việc, mọi người đều nghĩ làm cho việc ấy tốt hơn một chút, thế thì có thể hiểu được, nhưng nhất định phải biết cân nhắc nặng nhẹ, biết cân nhắc nặng nhẹ.

Đệ tử: Trong Pháp hội và gặp mặt là không thể thu âm, nhưng học viên làm hạng mục Thần Vận ở Sydney vẫn thu âm, rồi quay lại truyền cho các học viên.

Sư phụ: Trong hội họp mà tôi dẫn dắt chur vị làm thì không cho ai thu âm, ai thu âm thì ấy là đang làm việc loạn Pháp. Chur vị tại sao lại làm thế? Chẳng phải từ lâu đã nói về chuyện này rồi sao? Ai làm như thế rồi, hãy đưa tư liệu thu âm thu hình lên đó giao cho Phật Học Hội địa phương.

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp ở Indonesia phối hợp chưa tốt, xin Sư phụ chỉ điểm.

Sư phụ: Tôi cảm thấy rất nhiều việc vẫn làm tốt mà, một số phối hợp không tốt, thì tôi cũng nghĩ rằng trong tu luyện chur vị dần dần phối hợp được tốt.

Đệ tử: Xin hỏi Sư tôn, làm bản tin người thường thì hàng ngày ở trong ô nhiễm, vậy hàng ngày đều dùng ý niệm bài trừ ô nhiễm được không? Có thể sẽ làm ô nhiễm trở thành nhỏ nhất?

Sư phụ: Không cần đâu. Chư vị thấy đó cái gì cũng ở trong ô nhiễm, chỉ cần học Pháp nhiều là được thôi, cộng thêm thời gian luyện công bình thường hàng ngày, khi học Pháp nhất định phải tập trung tư tưởng, thật sự thực tu thì vấn đề nào cũng đều sẽ giải quyết.

Đệ tử : Có người “tam thoái” là xuất từ mặt mũi thể diện thuận miệng đáp ứng đệ tử Đại Pháp, chứ không phải xuất phát từ nhận thức ra bản chất của tà đảng, người thuộc loại ấy cũng được cứu độ hay không?

Sư phụ: Một niệm ấy phát ra từ nội tâm người ta, thì người đó có thể được cứu độ. Còn vì ngại ngùng mặt mũi thuận miệng nói một chút, tình huống loại này thì cần phải xét, đã dám nói tức là không có ác tâm với Đại Pháp, đã dám thoái tức là không có ưa gì ác đảng. Đương nhiên, miệng nói nhưng trong tâm có tư tưởng phản đối thì khỏi bàn luận nữa. Chư Thần đều thấy hết. Thực ra làm đệ tử Đại Pháp mà nói, một là chư vị đã làm gì thì cũng làm cho chân thực thực tế, không được làm qua loa bề mặt, lôi kéo làm người ta ái ngại quá nên mới nói, cách làm đó không được. Nhưng tôi biết, tuyệt đại đa số không hề vì ngại ngùng mặt mũi đâu. Mà là từ hình thể Chính Pháp hiện nay và từ biến hoá ở nhân loại mà xét, biến hoá đều rất to lớn. Người ở Trung Quốc Đại Lục còn có biến hoá lớn hơn so với người Hoa ở ngoài Trung Quốc Đại Lục, người Hoa ở ngoài quốc lại còn sợ lãnh sự quán gì đó, còn thật sự bị mấy đặc vụ nhỏ nhoi dọa khiếp. Ngay cả người trong nước đã giương cờ

giống trống mọ lý tà đảng và cũng không sợ, khi ở trong nước Trung Quốc người bị tà đảng khống chế thì các vị sợ, thân ở ngoài khống chế của tà đảng rồi mà các vị vẫn sợ nó nữa, một chút khí khái cũng không có sao? Trạng thái tâm lý của người như thế chẳng phải kỳ lạ lắm ư?

Đệ tử: Gần đây Sư phụ vẫn luôn yêu cầu mọi người hãy học tập kinh nghiệm quản lý và kinh doanh của người thường. Hiện nay tầng quản lý cũng tiến hành một số phương pháp quản lý rồi, nhưng có đồng tu vẫn không vui lắm, còn nói “vô vi mà trị là cảnh giới tối cao”. (mọi người cười)

Sư phụ: Cái cơ nào cũng nói được hết. (mọi người cười) Có công ty nào vô vi mà trị không? Chư vị nói công ty do đệ tử Đại Pháp làm khác với người khác, có thể vô vi mà trị, tôi không tin. Chư vị không còn nhân tâm nữa thì chư vị chính là Thần. Chư vị chẳng phải là người đang tu sao? Vậy người khi đang tu thì phần người chưa tu xong của chư vị chẳng phải cũng giống như người thường? Chư vị vẫn còn những tâm chưa buông bỏ, chỉ là người tu luyện là người tốt, cảnh giới cao, nếu chư vị không đụng chạm gì đến quản lý, không có tâm tranh cường đấu thắng, không hoà điệu với nhau, thật sự có thể hướng nội nhìn, hướng nội tìm, thì quản lý còn tốt hơn cả kênh truyền thông của người thường, ngoài ra hiệu quả tốt đẹp phi thường. Nhưng hiện nay chưa làm được điều ấy, là do nhân tâm tạo thành, nên trái lại, hiệu quả không cao.

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc Đại Lục và tại các nơi ở hải ngoại, đệ tử Đại Pháp trong các hạng mục giảng chân tướng ở hải ngoại, nhân dịp Pháp hội này, rất nhiều liên tiếp vấn an Sư tôn từ bi vĩ đại.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay) Vừa rồi có rất nhiều từ câu hỏi vấn an Sư phụ mà tôi không đọc, tổ Pháp hội lấy ra rồi lại bỏ đi rất nhiều những từ câu hỏi vấn an. Dù là thế nào, Sư phụ đều biết cái tâm của mọi người, Sư phụ rất là nhớ nghĩ đến các đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc Đại Lục và đệ tử Đại Pháp các nơi trên toàn thế giới. (các đệ tử vỗ tay)

Chính Pháp tất thành, đây đã là sự thực không còn tranh [luận] nữa. (các đệ tử vỗ tay) Khi tôi mới làm sự việc này, những vị Thần kia bảo với tôi, nói rằng ‘việc mà Ông làm thì con người tương lai đều sẽ thấy được’. Tôi nói là ‘sẽ thấy ra sao?’ Họ nói rằng ‘con người sẽ thấy những vì sao trên trời từng cái đều giải thể, thấy biến hoá của thiên thể, con người sẽ thấy được những việc ấy là có liên hệ với Ông đó’. Điều ấy sẽ từng bước từng bước đến gần hơn, nguyên lai ban đầu thiên thể không xuất hiện biến hoá to lớn như ở ngoài ấy, hiện nay càng ngày càng bức ép đến gần rồi, dùng kính viễn vọng phổ thông cũng có thể quan sát được biến hoá của thiên thể rồi. Hình thể nhân loại đang biến hoá, đối với nhận thức về Đại Pháp, thì giống như khai khiếu bắt đầu dần dần phát sinh, giống như biến hoá khí băng đang tan ra. Trong tương lai không xa, người ta thật sự đều sẽ mở to mắt mà nhìn Pháp Luân Công và đệ tử Đại Pháp, sự thật chân tướng cũng đều sẽ ở ngay trước mặt người ta. Bấy giờ người ta sẽ thấy rằng đệ tử Đại Pháp mới là hy vọng duy nhất cứu độ họ, do đó các đệ tử Đại Pháp nhất định phải làm cho thật tốt, chớ vị quả thực mang sứ mệnh trên thân, chớ vị quả thực có sứ mệnh lịch sử to lớn như ở ngoài ấy, vì vậy nhất định phải làm cho tốt.

Mọi người biết chăng, vì sao từ sau khi bức hại là rất ít tiến vào làm đệ tử Đại Pháp? Vì cụ thể lực đã khoá cứng lại rồi, không phải có tình huống đặc thù, không có yêu cầu đặc biệt của tôi, thì sẽ không vào được đâu, vì cái lý của cụ thể lực là khảo nghiệm đã đến lúc cuối rồi, thời kỳ khốc liệt nhất đã qua rồi, đã vào đoạn sau của thời bức hại, hoàn cảnh nguy hiểm nhất của khảo nghiệm đã qua rồi, những người xấu được an bài kia đã chết rất nhiều rồi, không còn loại hoàn cảnh kia nữa, những ai tiến vào giờ sẽ rất khó dựng lập uy đức cần phải có của đệ tử Đại Pháp, do đó chúng gắng sức khống chế. Mọi người đều biết bức hại rất nghiêm trọng vào một đoạn thời gian trước khi đó người ta sợ bức hại hoặc không hiểu Đại Pháp, và không tiến vào được. Hiện nay chân tướng vạch trần cuộc bức hại đã khắp thiên hạ rồi, hoàn cảnh cũng nói lỏng rồi, vì sao vẫn còn khó vào thế? Chính là nguyên nhân này.

Việc cứu chúng sinh phải là chư vị làm, không chỉ là cần làm, mà mọi người nhất định phải làm cho tốt. Chứ không phải làm cho Sư phụ. Nói là cứu độ chúng sinh, cũng không phải toàn là vì họ mà làm đâu, mà vì chính bản thân chư vị mà làm. Vì những chúng sinh mà chư vị cứu độ, gồm cả những người mà chư vị giảng chân tướng cho, rất có thể những sinh mệnh ấy đều sẽ là một bộ phận nào đó các chúng sinh trong vũ trụ cụ đại của chư vị. Khi chư vị viên mãn chính mình, khi chư vị thành tựu chính mình, chư vị mà không có những điều ấy thì chư vị không thể làm Vương được, chư vị cũng không hoàn thành sứ mệnh của mình, chư vị cũng không dựng lập được uy đức vĩ đại ngàn ấy, chính là quan hệ ấy, do đó chư vị nhất định phải làm thật tốt. Không được luẩn

quần trong trạng thái tranh luận tới lui với nhau mãi, hãy thiết thực chắc chắn, hết sức thực tại, hãy như đệ tử Đại Pháp mà hoàn thành tốt việc mình cần phải làm. Bất kể là làm hạng mục công tác gì hay sự việc gì, đã không làm thì không làm, đã làm thì nhất định làm cho thật tốt, có thủy có chung. Nếu không trong lịch sử lẽ nào sẽ ghi chép về chư vị là chư vị lãng phí thời gian như thế? Chẳng hoàn thành việc gì cả, việc gì cũng thất bại. Không phải là nói rằng sự việc kia là cứ phải chiếu theo cách của chư vị mà làm, và thành công rồi thì chư vị mới có thể dựng lập uy đức, mà là khi phối hợp bản thân chư vị động ý niệm gì, trong phối hợp làm việc thì làm thế nào, đó mới là quá trình tu luyện. Trong công việc mà niệm rất chính, không quên mình là người tu luyện, không quên sứ mệnh và trách nhiệm của mình, hoàn thành phần mà mình cần phải hoàn thành, đó chính là quá trình chư vị dựng lập uy đức, đó chính là quá trình tu luyện của chư vị, đó chính là quá trình các đệ tử Đại Pháp chư vị hoàn thành sứ mệnh lịch sử của mình. Rất nhiều việc chính là các đệ tử Đại Pháp phối hợp để hoàn thành, có nhiều việc là đệ tử Đại Pháp hoàn thành một cách độc lập. Mỗi việc mà chư vị gặp phải đều không hề ngẫu nhiên, rất có thể mỗi việc ấy đều là trong lịch sử an bài tốt xong rồi thì mới là như thế, do vậy chớ coi thường những việc mà chư vị làm. Mỗi việc xem ra đều giống như việc của người thường, không đáng gì lắm, nhưng ở không gian khác xảy ra biến hoá hết sức to lớn.

Chính là vì trong mê, không để chư vị nhìn thấy chân tướng, chư vị không thấy được sự thần thánh của việc mà mình đã làm, chư vị có phía con người, rất khó có thể dựng lập được chính niệm ấy, cho nên chư vị không

thấy hưng phấn, còn phải ngay trong gian nan mà làm cho tốt, có thể vượt qua mới giỏi. Nếu ai cũng biết việc mình đang làm là vĩ đại, rất xuất sắc, thì ai cũng đều đến làm. Ai cũng thấy Thần sống rành rành ngay trước mặt chư vị, thì chư vị chẳng muốn gì nữa, dứt khoát theo chư Thần bảo sao thì làm thế thôi, ai cũng đều làm thế, thế sẽ không có uy đức, đó không phải là tu luyện, mê cũng bị phá rồi, không được tính gì nữa. Chính là trong hoàn cảnh mê này, không thấy được chân tướng, xét xem chư vị còn có thể tu hay không, có thể đi đến cuối cùng hay không, có thể tu thành hay không. Một con người ở trên mặt đất mà muốn thành Thần thì khó như thế, một con người ở trên mặt đất mà muốn lên Trời thì khó như thế đó.

Trong lịch sử tuy rất nhiều người tu luyện, kỳ thực xưa nay đều không có ai tu thành. Trước đây tôi đã giảng cho chư vị rồi, đó đều là phó nguyên thân, còn chủ nguyên thân chân chính thì vẫn luân hồi ở thế gian này. Kể cả bản thân nhân thể của Thích Ca Mâu Ni, bản thân Lão Tử, Jesus, đều ở trong các đệ tử Đại Pháp. Uy đức tích lũy trong lịch sử là đủ cho họ viên mãn, các đệ tử Đại Pháp khác cũng như thế, đủ cho chư vị viên mãn, vì thế tôi vẫn thường nói chư vị viên mãn là không thành vấn đề, sứ mệnh trọng đại cứu độ chúng sinh mới là vấn đề lớn. Có thể hoàn thành sứ mệnh ấy hay không mới là then chốt, thành tựu bản thân ấy không phải là mục đích, quá khứ là đã dựng lập uy đức đó rồi, thì chư vị mới xứng được làm đệ tử Đại Pháp.

Sư phụ không định giảng nhiều. Khi bàn các vấn đề thì lời Sư phụ hơi nghiêm một chút, nhưng đều là muốn mọi người có thể nhận thức ra được. Ngữ khí có phần

nghiêm trọng một chút, nhưng tôi nghĩ rằng mọi người đều sao cũng không phải nông cạn như hồi mới bắt đầu vào Đại Pháp, do đó nói nặng một chút sẽ có những chỗ tốt giúp chư vị giải quyết vấn đề thực tế. Đương nhiên còn rất nhiều câu hỏi có thể là mọi người chưa đề ra, nhiều người thế này thì cũng không dễ đưa lên nhiều tờ câu hỏi như thế, Sư phụ sẽ giảng nữa khi có cơ hội sau này. Giảng đến đây thôi nhé. *(các đệ tử vỗ tay nhiệt liệt)*

Hôm nay giảng đến đây thôi, không biết mọi người lĩnh hội được đến đâu. Rất nhiều việc cũng không nhất định nói được viên dung đến thế. Trong những người tham gia hội giao lưu của đệ tử Đại Pháp có rất nhiều vị tu luyện rất khá, mọi người khi có thực tế thích hợp hơn đi xem thử xem người khác tu thế nào, tự mình có thể tìm ra chỗ kém hơn hay không, có thể thông qua đại hội lần này mà khiến chính mình đề cao lên, lấy đó làm một động lực. Pháp hội chúng ta không phải mở ra vô ích, như mọi người đều biết, có rất nhiều đệ tử Đại Pháp như thế này là đến đây từ khắp nơi trên thế giới, tiền vé máy bay nhiều hơn nghìn vạn. Chúng ta không có nhiều tài nguyên đến thế để tùy ý lãng phí đâu, chúng ta nhất định phải qua Pháp hội lần này mà có được chỗ thu hoạch của mình. Mọi người hãy đặt công phu một cách hết sức thiết thực vào tu luyện, đừng luẩn quẩn ở bề mặt, không được để ‘nhân tâm’ nhiều đến thế. Trong mắt Sư phụ, từng tư từng niệm của chư vị, từng cử động của chư vị, tôi đều từ đó nhìn ra được cái tâm của chư vị là thế nào. Tôi không hài lòng nhất là với những ai chỉ biết nói, chứ không đi làm, tôi cũng không hài lòng với những ai giáo hoạt. Tôi hài lòng với những ai thuần phác, thiết thực chắc chắn. Cũng mong mọi người trong

nhiều năm tu luyện ấy, tăng cường trí huệ từ phương diện ‘chính’, không nên thu hoạch quá nhiều về mặt xử thế và trên phương diện làm người.

Cảm ơn mọi người, tôi giảng đến đây thôi. (*các đệ tử vỗ tay nhiệt liệt*)

Ghi chú: (*mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo*).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: [//big5.minghui.org/mh/articles/2010/9/15/229695.html](http://big5.minghui.org/mh/articles/2010/9/15/229695.html).

Có tham khảo bản tiếng Anh: [//www.clearwisdom.net/html/articles/2010/9/21/120157.html](http://www.clearwisdom.net/html/articles/2010/9/21/120157.html),

[//clearwisdom.net/html/articles/2010/9/29/120337.html](http://clearwisdom.net/html/articles/2010/9/29/120337.html),

[//clearwisdom.net/html/articles/2010/10/21/120945.html](http://clearwisdom.net/html/articles/2010/10/21/120945.html).

Dịch ngày: 5-11-2010. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

▪ **băng đông tam xích phi nhất nhật chi hàn** trong bài này được dịch là *băng dày ba thước đầu bởi cái lạnh một ngày* (thành ngữ).

▪ **chuyên chính:** một nhóm người độc tài, dùng bạo lực trấn áp những thế lực phản đối.

▪ **đại kiếp:** kiếp nạn lớn, đại nạn.

▪ **Đại Lục:** Trung Quốc Đại Lục.

▪ **hộ thân phù:** trong bài này dịch là *bùa hộ mệnh*.

▪ **lam lục chi phân đích nhân tâm:** trong bài này dịch là *nhân tâm đảng này đảng kia*. Ở Đài Loan hiện nay người ta dùng màu xanh lam và xanh lục để biểu thị cho Quốc Dân Đảng và Đảng Dân Tiến; huy hiệu hai đảng này là mang màu sắc như thế.

- **nhân Thần nhất niệm:** trong bài này dịch là *một niệm phân biệt giữa người và Thần*.
- **Pháp đồ:** đồ đệ của Pháp.
- **quy vị:** quay về vị trí cũ, về 'nhà'.
- **sáng thế:** sáng tạo thế giới.
- **sự tại nhân vi:** việc ở lòng người.
- **tam đại môi thể:** ba kênh truyền thông lớn do học viên Đại Pháp làm là Đại Kỷ Nguyên, Tân Đường Nhân, và Phát Thanh Hy Vọng; trong bài dịch là *ba kênh thông tấn lớn*.
- **thành thực:** trưởng thành (*thành*) chín chắn (*thực*).
- **thập phần đầy đủ** trong bài dịch là *đủ cả mười phần*, hiểu là đầy đủ trọn vẹn, mười phân vẹn mười.
- **thế nhân:** con người thế gian, con người thế giới.
- **thế hệ:** hệ thống, hệ các thế.
- **tiếp thụ bài học chính diện, phản diện:** có thể hiểu là tiếp thu một cách *tích cực*, nhìn nhận phía *tích cực*; còn *phản diện* là phía *tiêu cực*.
- **tiểu kiếp:** kiếp nạn nhỏ.
- **trợ Sư Chính Pháp:** trợ giúp Sư phụ làm/trong-việc Chính Pháp.
- **Trung Cộng:** đảng cộng sản Trung Quốc.
- **vĩnh tội vĩnh hình:** chịu tội, thụ hình tra tấn (*hình*) vĩnh viễn.

Đệ tử Đại Pháp nhất định phải học Pháp

Giảng Pháp tại Pháp hội vùng Metro Area ở Washington DC 2011

Lý Hồng Chí

Ngày 16 tháng Bảy, 2011

Chào tất cả! (*các đệ tử: Kính chào Sư phụ!*) Mọi người thật vất vả! (*các đệ tử: Sư phụ thật vất vả!*) Thật vui khi gặp mọi người. Mấy năm nay Pháp hội chúng ta không có nhiều, nhất là Pháp hội cỡ lớn, do đó cơ hội gặp mặt mọi người cũng tương đối ít hơn, tuy nhiên tôi biết rằng, trong giảng chân tướng, cứu người và phản bức hại có rất nhiều đệ tử làm được rất tốt, rất chủ động, cũng xác thực có được tác dụng rất to lớn, về điểm này có thể nói là đã tận hết trách nhiệm của đệ tử Đại Pháp. Nhưng theo sự biến hoá của hình thế toàn cuộc, như mọi người đều biết, nhân tố tà ác càng ngày càng ít rồi, hồng thể Chính Pháp đang tiến tới, khiến nhân tố gián cách thể gian đang bị tiêu mỏng đi từng tầng từng tầng, do đó [hồng thể Chính Pháp] càng ngày càng gần tới thể gian, tà ác của các tầng không gian bị tiêu huỷ từng lượng lớn, từng tầng từng tầng, vì thế cho nên những thứ kia ở thể gian đã càng ngày càng ít đi rồi, càng ngày càng yếu đi, có thể là hình thế sẽ phát sinh biến hoá rất to lớn. Tuy nhiên đã là đệ tử Đại Pháp mà giảng, những việc chur vị cần làm, đặc biệt là ba việc này, là không được buông lơi, quyết không được lơ lửng. Uy

đức của chư vị, tu luyện của chư vị, hết thảy những gì chư vị gánh vác, đều ở trong đó.

Là đệ tử Đại Pháp mà nói, tu luyện của chư vị là ở vị trí số một, vì nếu chư vị tu không tốt, [thì] chư vị không hoàn thành được những việc mà chư vị cần làm; nếu chư vị tu không tốt, thì sức cứu người cũng không lớn được như thế. Nếu tu kém hơn một chút nữa, thì phương thức nhìn vấn đề và suy xét vấn đề đều là dùng tư tưởng của người thường và cách nghĩ của người thường, thế thì càng dở. Do đó mọi người quyết không được lơ lửng, không được coi thường coi nhẹ. Cơ duyên và chờ đợi hàng nghìn vạn năm hàng ức vạn năm, hết thảy những gì chúng ta chịu đựng trong lịch sử, đều là vì hôm nay. Không thể làm không tốt việc của mình đúng vào lúc then chốt này, [nếu không khi] tương lai mình bạch ra, thì đối với chư vị mà giảng, đối với [những] sinh mệnh của chư vị mà giảng, thì quả là một việc quá thống khổ, vì thế mọi người nhất quyết không được coi thường coi nhẹ. Đặc biệt là trong việc học Pháp, mọi người nhất định phải học một cách hết sức thiết thực. Mọi người biết chằng [về] học Pháp đã xuất hiện một số tình huống ở nhiều nơi, là tình huống gì? Một số nơi sa vào hình thức. Có người trong lúc đọc «Chuyển Pháp Luân», thì tư tưởng không chuyên nhất, đang nghĩ điều khác, không thể tu luyện một cách chuyên chú. Như thế bằng như lãng phí thời gian, không chỉ là lãng phí thời gian, đáng lẽ là lúc nên phải đề cao, nhưng lại dùng tư tưởng để nghĩ những vấn đề và những việc không nên nghĩ, không chỉ là không đề cao, mà trái lại còn đang rớt xuống. Nếu học Pháp không tốt, thì rất nhiều việc sẽ làm không được tốt.

Như mọi người đã biết có rất nhiều đệ tử Đại Pháp đã lập ra một số hạng mục [các việc] phản bức hại, hạng mục giảng chân tướng, hạng mục cứu người, chủ yếu nhất là mọi người cần phối hợp tốt, phối hợp với nhau tốt thì mới có thể khiến công việc làm được tốt. Trước đây tôi giảng rồi, tôi nói rằng các đệ tử Đại Pháp trong lịch sử đều là vương, đều là vua ở trên trời, mỗi người đều có chủ kiến, mỗi người đều có năng lực hoàn thành các việc một cách độc lập, nhưng phối hợp lại thì rất khó. Khó ở chỗ mỗi cá nhân đều có ý kiến, mỗi cá nhân đều có chủ ý cả rồi, vậy mỗi cá nhân đều kiên trì vào ý kiến của mình thì sẽ phối hợp không tốt. Nhưng dù sao cũng là người tu luyện, là đệ tử Đại Pháp mà, rốt cuộc khi việc cần làm được đặt trước mặt, [thì] chính niệm của người tu luyện cần phải có tác dụng chủ đạo. Thực ra tôi nghĩ rằng, then chốt là, nếu như theo kịp học Pháp, theo kịp tu luyện, thì những việc phối hợp kỳ thực đều có thể giải quyết. Bấy lâu nay, ở một số nơi, có một số người, họ học Pháp không theo được kịp, thường hay dùng cách làm của người thường, khi phối hợp không tốt thì thậm chí tiêu cực, đều ra làm riêng, hoặc lấy loại thái độ giáo hoạt của người thường mà đối đãi. Như thế đã thành người thường đến làm các việc Đại Pháp rồi, không nên như thế. Một số nơi khá là nổi rõ rồi, có những người đã khá nổi rõ rồi. Chư vị cảm thấy rằng ‘dù như thế nào đi nữa thì việc Đại Pháp ấy mình đã làm rồi’, thực ra không có [làm], chư vị chính là sa vào hình thức, người cần được cứu ấy chưa được độ xong, việc cần mọi người cùng phối hợp để có tác dụng ấy chưa khởi được tác dụng. Nhất quyết không được như thế, nhất định phải tu luyện bản thân thật tốt, thật

sự như một đệ tử Đại Pháp, từ góc độ đệ tử Đại Pháp nhìn nhận vấn đề mà xử lý các vấn đề, phối hợp với nhau, như thế mới có thể làm tốt.

Còn nữa, vì hiện nay đệ tử Đại Pháp có tư nguyên rất hữu hạn, đặc biệt là trên quốc tế có rất nhiều đệ tử Đại Pháp đều [tham gia] trong các hạng mục [các việc], ít tham gia học Pháp do Phật Học Hội địa phương tổ chức, ngoài ra những học viên này tự họ cũng không chủ động học Pháp, thậm chí có những vị trường kỳ không học Pháp. Mọi người thử nghĩ xem, như tôi từng nói, việc mà chư vị làm nếu không ở trong Pháp, nếu không có lực lượng của Pháp, bản thân chư vị tu không tốt, [thì] chư vị làm những việc ấy cũng không được tốt. Có lẽ là việc đó chư vị đã làm rồi, nhưng nó không khởi tác dụng, chính là không cứu được người ta, là vì chư vị cũng không khởi tác dụng giải thể nhân tố tà ác. Vậy nên học Pháp vẫn là trọng yếu nhất, là quan trọng nhất, ấy là bảo đảm căn bản cho hết thảy các việc mà chư vị cần làm. Nếu học Pháp không theo kịp, thì cái gì cũng hết rồi.

Có những lúc chư vị học Pháp không theo kịp thì có rất nhiều chấp trước của người thường, thậm chí các loại nhân tâm đều xuất ra. Đối đãi một việc nào đó, thậm chí đối đãi việc rất quan trọng, thì đều dùng nhân tâm mà xét vấn đề, dùng nhân tâm mà làm, dần dần qua thời gian hạng mục việc mà chư vị làm cũng rất khó mà làm cho tốt. Không học Pháp, chấp trước của người thường sẽ nhiều lên, càng ngày càng nổi rõ ra, chư vị cũng càng ngày càng giống như người thường, khiến người ta cảm giác cũng không giống người tu luyện. Chư vị dù bận đến đâu cũng cần học Pháp, do đó tôi đề

ngộ đệ tử Đại Pháp trong các hạng mục, tốt nhất là chư vị dành thời gian tham gia vào học Pháp ở địa phương. Là vì một đoạn thời gian trước đây có các hạng mục nói với tôi rằng có thể tự mình thu xếp thời gian học Pháp hay không, tôi bèn quan sát, nhìn thử xem rằng khi họ không tham gia nhóm học Pháp lớn thì bản thân có thể tận dụng [thời gian] tu luyện hay không, thế được hay không, kết quả thấy là không được; không chỉ không được, mà còn đình trệ ở đó, rất nhiều việc làm không ra sao cả, rất nhiều người nghĩ vấn đề, xét vấn đề, xử lý vấn đề đều là dùng nhân tâm mà làm, tu luyện không lên theo kịp. Tôi đã thấy sự nghiêm trọng của vấn đề này, nên bảo với mọi người, chúng ta tốt nhất là vẫn cứ tham gia học Pháp ở địa phương. Dù như thế nào, cũng không được lơ là học Pháp, đây là vấn đề lớn nhất, vấn đề căn bản.

Như mọi người đã biết, tu luyện không lên theo kịp, thì nhân tâm sẽ nổi lên, trên biểu hiện thì mọi người đều nhìn thấy. Trong nhân tâm ấy các chủng loại cách nghĩ của người thường, các chủng loại nguồn tư tưởng, đều tiến hành can nhiễu đến chư vị. Tư tưởng của chư vị vô luận là phù hợp với trạng thái loại sinh mệnh nào, thì loại sinh mệnh ấy lập tức khởi tác dụng. Vì mức độ phức tạp của vũ trụ này, đó là ngôn ngữ của con người không cách nào hình dung được, quá phức tạp. Ngang cùng một tầng thứ cũng có rất nhiều không gian do các loại nhân tố cấu thành, 'hướng dọc', 'hướng ngang'. Trong không gian tổ hợp thành từ các lập tử khác nhau trong vũ trụ còn có rất nhiều các không gian cấu thành từ các chủng loại nguyên tố, các loại sinh mệnh cấu thành từ đặc tính của bản thân lập tử với loại hình khác

nhau và các lập tử lớn nhỏ khác nhau, những sinh mệnh ấy [có] các chủng loại lớn nhỏ là vô lượng vô số không đếm được. Tư tưởng chư vị miến là phù hợp với sinh mệnh loại hình nào, thì nó lập tức khởi tác dụng, ấy vậy mà chư vị không biết được tư tưởng ấy của chư vị có nguồn xuất ra từ đâu, chư vị còn cho rằng đó là tự mình muốn làm thế. Kỳ thực chỉ là vì chấp trước của chư vị dẫn đến việc nó khởi tác dụng, từ đó tăng cường chấp trước của chư vị.

Giảng đến nguồn của tư tưởng, còn rất nhiều người đang nghiên cứu, các nhà khoa học cũng đang nghiên cứu, nói rằng công năng của đại não con người, tư tưởng là được sinh ra như thế. Trước đây tôi giảng cho mọi người rồi, đại não về thực chất chỉ là ‘xưởng gia công’ của kết cấu tư duy và phương thức biểu đạt ở tầng của nhân loại, dù là động tác hình thể của chư vị, ngôn ngữ của chư vị muốn biểu hiện ra điều gì, phương thức kết cấu của ngôn ngữ mà chư vị nói ra, thì nó chính là khởi tác dụng ấy —gia công thành hình—, một số niệm có nguồn nguyên lai từ khái niệm được hình thành trong đời này, có một số đến từ chấp trước vào [những gì mình] ưa thích, mà những sự tình có phần lớn một chút là có khởi niệm từ đâu đến? Khởi điểm của chúng ở chỗ nào? Không ở không gian này. Nói một cách nghiêm khắc, vào lúc then chốt thì căn bản tự mình sẽ khởi tác dụng. [Còn] thông thường trong tình huống bình thường, nguồn của tăng cường khái niệm và tư tưởng ưa thích là [đến từ] đủ loại không gian, ngoài ra còn có liên quan đến tầng thứ đạo đức của người ta; có người tư tưởng đến từ cảnh giới cao hơn một chút, có người tư tưởng đến từ cảnh giới rất thấp, do đó người ta với

tầng diện của đạo đức khi làm các việc khác nhau sẽ có chuẩn mực khác nhau. Không gian phức tạp ở mức độ lớn phi thường, từ tầng thấp đến tầng cao, ngang cùng một tầng còn có rất nhiều không gian, ngoài ra các không gian 'hướng ngang' còn nhiều hơn, cũng nhiều như các không gian 'hướng dọc'. Các loại sinh mệnh có mật độ phi thường lớn, đều sẽ can nhiễu đến con người, gồm cả người tu luyện khi không ở trong Pháp mà nghĩ các vấn đề.

Hình thể con người trong vũ trụ, nói một cách tương đối, là lớn. Như mọi người đã biết lập tử càng vi quan thì năng lượng càng lớn, khoa học hiện đại chẳng giảng rằng tính phóng xạ càng mạnh hay sao? Những sinh mệnh cấu thành từ nguyên tử đó, vì lập tử của họ nhỏ, nên sinh mệnh cấu thành từ chúng khẳng định cũng nhỏ. Tất nhiên những sinh mệnh lớn ở chính thể tầng diện cấu thành từ vi quan hơn, cũng có các sinh mệnh lớn khác nhau cấu thành từ các lập tử vi quan của các tầng thứ khác nhau, nhưng nói một cách tương đối, có số lượng các lập tử nhiều như của thân thể người, nghĩa là không quan tâm đến lập tử lớn hay nhỏ, chỉ nói số lượng, cũng là một sinh mệnh có được nhiều lập tử cấu thành nên như thế, nói một cách tương đối thì những cá thể đó là nhỏ. Càng vi quan thì sẽ càng nhỏ, vi quan hơn nữa thì sẽ nhỏ hơn nhỏ hơn nữa, nhưng trí huệ sẽ lớn hơn, vì tầng thứ cao [hơn]. Có rất nhiều chư Phật và Thần ở các không gian cực vi quan cũng rất là vi quan, nhưng Phật triển hiện ra là rất lớn. Các không gian cấu thành từ lập tử to nhỏ khác nhau đều có Phật, một số rất có thể cũng là từ các tiểu không gian, nhỏ đến mức không nhìn thấy được. Đương nhiên, các

không gian lớn nhỏ khác nhau; không gian lớn nhỏ, lập tử lớn nhỏ cấu thành nên Phật Đạo Thần là đều có; tôi là giảng về ý tứ ấy. Các sinh mệnh của không gian vi quan không chỉ có Phật Đạo Thần, như mọi người đều biết, có rất nhiều các chủng các loại các dạng sinh mệnh, phức tạp nhiều lắm, thế gian con người chúng ta còn có các loại nhân chủng, các loại dân tộc khác nhau, mà các không gian khác còn phức tạp hơn, lịch sử còn lâu dài hơn. Do vậy dấu chư vị phù hợp với ai, thì họ liền khởi tác dụng. Đó là một điểm.

Một điểm nữa là kết cấu thân thể người. Trong tam giới tất cả lập tử vật chất đều là nhân tố cấu thành nên hết thảy các vật thể của tam giới, cũng là lập tử cấu thành nên toàn bộ của thân thể người, cho nên rất là nhiều. Kỳ thực phân tử, nguyên tử, hạt quark, neutrino, proton mà chúng ta giảng, thực ra đều là những lập tử nội trong tam giới, hơn nữa cũng là lập tử cấu thành nên không gian tầng bề mặt này của con người trong tam giới, các lập tử cấu thành trong tam giới, là có kết cấu khác so với các lập tử ở ngoài tam giới, nhưng [ở đây là] đã hết sức rộng lớn và phức tạp rồi, hết sức nhiều rồi, vì thân thể chư vị là do phân tử cấu thành, phân tử tổ [hợp] thành nên tế bào, tế bào tổ [hợp] thành chư vị, vậy từ phân tử trở xuống của chư vị là gì, như mọi người đã biết, đó là nguyên tử cấu thành, từ nguyên tử trở xuống nữa thì là hạt nhân nguyên tử, proton, neutrino, một mạch cho đến lúc nhân loại có phát hiện mới. Chính là nhân loại dù phát triển đến đâu đi nữa cũng vĩnh viễn không phát hiện được lập tử cuối cùng cấu thành nên thân thể người là gì, cũng chính là lập tử tầng tối cao

của tam giới, nhưng cũng chỉ là một tầng của các lớp tử thấp nhất thấp nhất trong vũ trụ mà thôi.

Ý mà tôi vừa giảng chính là bảo mọi người rằng, nguồn nguyên lai của tư tưởng trên thực tế nó cực kỳ phức tạp. Con người ở thế gian, họ chỉ là hưởng thụ quá trình sinh mệnh, tôi từng nói rằng con người thật đáng thương, con người ở thế gian này họ chỉ là hưởng thụ những cảm thụ được mang đến cho con người trong quá trình sinh sống. Cách nói ấy của tôi khá là chuẩn xác. Ý là gì? Con người cảm thấy bản thân đang làm chủ chính mình, và những gì mình muốn làm, kỳ thực đó là thói quen và chấp trước hậu thiên được dưỡng thành trong khi [cảm thấy] ưa thích, đang truy cầu cảm thụ, chỉ là thế mà thôi; còn nhân tố đằng sau vốn thật sự khởi tác dụng rằng muốn làm gì, chính là đang lợi dụng những thứ như thói quen, chấp trước, quan niệm và dục vọng của người ta để khởi tác dụng. Thật sự thân thể người chính là như thế, chính là hưởng thụ những cảm thụ được mang đến trong quá trình sinh sống, đưa ngọt cho chư vị thì chư vị biết là ngọt, đưa đắng cho chư vị thì chư vị biết là đắng, đưa cay cho chư vị thì chư vị biết là cay, đưa thống khổ đến cho chư vị thì chư vị biết khó chịu, đưa hạnh phúc đến cho chư vị thì chư vị biết cao hứng.

Chân ngữ của các đệ tử Đại Pháp đều đến từ tầng cao, tôi chỉ là giảng về con người và nhân tố cấu thành nên con người. Tôi vừa giảng về nguồn nguyên lai của tư tưởng con người, trong Chính Pháp tôi thấy một tình huống: Trong không gian mà Chính Pháp chưa đến, có những lúc đệ tử Đại Pháp có cách nghĩ khá là chính, ấy là có chính Thần hoặc nhân tố chính đang khởi tác dụng,

gia trì chính niệm của họ. Có những lúc đệ tử Đại Pháp phối hợp với nhau không tốt, nóng nảy, tức giận, thì tôi thấy một số sinh mệnh biến dị, có lúc những [sinh mệnh] rất là lớn, đang tăng cường chúng, ngoài ra các sinh mệnh bất hảo tầng tầng lớp lớp ở các tầng thấp khác nhau mà phù hợp với các tầng khác nhau đều khởi tác dụng, tôi chẳng phải giảng rằng người ta đều có cả hai phía thiện-ác sao? Như thế mọi người thử nghĩ xem, khi niệm của con người hể xuất ra thì các nhân tố khởi tác dụng sẽ phi thường phức tạp. Nhưng là đệ tử Đại Pháp mà giảng, đều có bản thân chân chính, mục đích hạ thế để đắc Pháp, hay là trợ Sư Chính Pháp cũng vậy, hay chư vị muốn độ chúng sinh trong thế giới trước đây của chư vị cũng vậy, [đều] là mang theo niệm ấy mà đến, chư vị chân chính ấy là được bảo hộ, bản thân chân chính ấy của chư vị lúc bắt đầu khởi tác dụng chủ đạo. Nhưng như mọi người đều biết, sau khi tiến nhập vào tam giới, thì đều tựa như chôn vùi trong đất [nơi đây], dần dần không khởi tác dụng chủ đạo nữa, thậm chí không khởi tác dụng nữa. Thần chẳng phải giảng thuyết rằng “ta dùng đất bùn tạo con người”? Người Trung Quốc chẳng phải cũng giảng rằng Nữ Oa dùng đất bùn tạo ra người Trung Quốc? Từ trong thế giới thiên quốc mà nhìn, tất cả phân tử ở mặt đất, kể cả nguyên tử, các lạp tử nội trong tam giới, tất cả lạp tử cấu thành nên những thứ trên thế gian này, trong con mắt của Thần mà nhìn thì đều là dơ bẩn, đều là đất bùn, lạp tử vật chất ở Thần giới thì vi quan hơn, thuần tịnh hơn, năng lượng lớn hơn. Theo họ mà nhìn, con người quả là đất, là bùn. Thân thể người chính là do những lạp tử mà chư Thần xem như đất bùn trong tam giới ấy cấu thành, tạo

thành, do vậy chư Thần nói rằng họ dùng bùn tạo con người, dùng đất tạo con người, chính là ý đó. Tất nhiên khi Thần tạo ra con người, hành vi của Thần không hề cùng một khái niệm với hành vi của người, [việc ấy chỉ trong] một niệm là thành, không cần động thủ. Như thế thân thể người cấp thấp đến thế, không có năng lực gì cả, cảnh giới tư tưởng của chư vị phù hợp điều gì, thì điều ấy chi phối chư vị. Nói cách khác, khi sinh mệnh các tầng thứ khác nhau phát hiện chư vị muốn gì, chấp trước điều chi, quả nhiên phù hợp với chúng, thì chúng khởi tác dụng, thậm chí chủ đạo chư vị. Khi con người không lý trí, phát tiết bực bội, thì nhân tố phụ diện sẽ khởi tác dụng. Cái gì cũng là sinh mệnh, chúng là ác, chúng là dục vọng, chúng là hận, chúng chính là những thứ khác nhau, chúng sẽ tự nhiên khởi tác dụng.

Đặc biệt là trong thời kỳ Chính Pháp, tất cả các sinh mệnh chính-phụ trong vũ trụ đều muốn có thể được cứu độ trong Chính Pháp lần này, kể cả vô lượng những Thần rất lớn ở tầng tầng lớp lớp cao nhất, và đặc biệt là chúng sinh của thế giới của họ, vì họ đều đặt một chân ở tại thế gian, ở trong tam giới, họ có thể bỏ qua cơ hội cứu mạng mà vạn kiếp không gặp được chăng? ‘Các vị cần phải cứu tôi’, đều nói ‘các vị phải cứu tôi, các vị phải cứu tôi’, nhưng hình thức biểu hiện không có giống như nhận thức luận lý của thế gian, [rằng khi yêu] cầu người cần phải rất lễ phép, rất khiêm tốn mới được: ‘các vị cứu tôi, tôi phải trước tiên cảm kích các vị, tôi cung cấp thuận tiện cho các vị’, nhưng không phải thế đâu. Như họ xem xét, ‘các vị muốn có thể cứu tôi, các vị phải có thể đạt tới tầng thứ của tôi mới được, các vị phải có uy đức ấy, các vị mới có thể cứu tôi được. Các vị không có

uy đức ấy, các vị không đạt đến cao như tôi, thì cứu tôi sao đây?’ Vậy họ bèn để chư vị vất ngã, chịu khổ, trừ bỏ chấp trước của chư vị, sau đó khiến uy đức chư vị được kiến lập, chư vị tu luyện đến tầng thứ nào đó rồi, chư vị mới có thể cứu họ được, [họ] đều làm như thế cả.

Thế nên tôi từng giảng rằng, các đệ tử Đại Pháp đã là một người tu luyện, nhìn vấn đề nên là phản đảo [so với] người thường. Có người cảm thấy gặp phải việc không vui bèn không vui, thế chư vị chẳng phải là con người rồi? Có gì khác đâu? Khi gặp việc không vui, chính là lúc chư vị tu luyện bản thân mình, lúc tu tâm. Trong tôn giáo quá khứ chẳng phải giảng ‘hướng nội tu tâm’ hay sao? Chư vị đừng nghe những người ngày nay giảng, họ không nhất định biết được ý nghĩa chân chính là gì. Hãy tu bản thân chư vị một cách chân chính, gặp mâu thuẫn, gặp vấn đề thì xem bản thân mình sai ở đâu, mình nên đối đãi thế nào, hãy dùng Pháp để đo lường. Mọi người thử nghĩ xem, đó chẳng phải chính là tu luyện sao? Dù chư vị xuất gia cũng vậy, mà tại gia tu cũng vậy, người thường có thể làm như thế chẳng? Không thể, chư vị chẳng phải đang tu chính mình? Gặp việc không vui, gặp việc khiến chư vị tức giận, gặp lúc lợi ích cá nhân hoặc ‘cái tôi’ bị va chạm, chư vị có thể nhìn vào trong, tu bản thân mình, tìm chỗ sơ sót của mình, trong mâu thuẫn chư vị không làm lỗi thì cũng có thể thế này: ‘A, mình mình bạch rồi, mình nhất định chỗ nào đó chưa tốt, mà thật sự không sai, thì có thể là nợ nghiệp trước đây, mình sẽ làm nó cho tốt, cái gì cần hoàn trả thì trả’. Liên tục gặp vấn đề như thế, liên tục gặp những việc như thế, liên tục tu bản thân chư vị. Vậy thì nếu xét vấn đề như người tu luyện, lấy chính Lý tu bản thân, chư

vị gặp phải việc không vui nơi người thường thì chẳng phải đó là chuyện tốt? Chư vị nếu muốn tu luyện, chư vị nếu muốn thoát khỏi tam giới, chư vị nếu muốn trở về chỗ nguyên lai ban đầu của chư vị, chư vị nếu muốn cứu độ chúng sinh ở thế giới chư vị, chư vị nếu quả thực là trợ Sư Chính Pháp, thì đó chẳng phải cung cấp thuận tiện cho chư vị, đó chẳng phải là để chư vị tu luyện bản thân một cách chân chính ư? Những việc bất hảo chư vị gặp phải ấy chẳng phải là để trải đường cho chư vị? Vì sao chư vị không vui?

Thực ra những lời ấy tôi đã giảng trong «Chuyển Pháp Luân» rồi, mấy năm nay tôi vẫn luôn giảng đi giảng lại không ngừng [điều đó]. Một số người hễ gặp vấn đề cụ thể thì không muốn vượt qua, chỉ thích [những việc] vừa lòng, trong mâu thuẫn không tìm ở bản thân mình, thậm chí sai rồi cũng không nhận sai. Chư vị không tu bản thân mình thì chư vị giúp tôi Chính Pháp thế nào? Tôi dùng chư vị như thế nào? Những gì chư vị gặp phải mỗi ngày đều là những việc vừa ý, trong trợ Sư Chính Pháp cũng phải giao những việc mà chư vị vừa ý, để chư vị quyết định, lấy chư vị làm trung tâm thì chư vị mới nguyện ý làm. Không có như thế đâu, người của thế gian con người như thế nào thì mọi người thấy cả rồi, hôm qua tôi có nói đùa với họ, tôi nói rằng các diễn viên hiện nay, bất kể là diễn viên điện ảnh hay là diễn viên hí kịch, diễn vai người xấu thì không cần đóng giả nữa. (*mọi người cười*) [Những người] cỡ tuổi như tôi, và lớn tuổi hơn tôi đều biết rằng, con người thời bấy giờ tâm địa rất lương thiện, ngoại hình lương thiện, ngôn từ lương thiện, những hành vi của họ, đều có mặt chuẩn tắc con người ở đó, do đó nếu họ diễn vai người xấu

thì họ phải nghĩ biện pháp đóng giả sao cho giống, [họ] phải học, phải luyện thì mới diễn xuất thành người xấu được. Thời gian mấy chục năm, người ta đã khác nhau ngần nào? Con người hiện nay, diễn người tốt thì phải rèn dũa, phải giả bộ, mà vẫn không giống. Nghĩa là, con người thế gian đã trượt xuống dốc đến như thế, chư vị vẫn còn muốn tu luyện trong vui vẻ hay sao? Phía ‘con người’ của đệ tử Đại Pháp cũng tu trong hiện thực con người, cũng có chấp trước của con người, thế mới có thể tu, đồng thời cũng sẽ phối hợp không tốt, cũng sẽ có nhân tâm can nhiễu, kể cả bản thân chư vị. Nhưng xoay trở lại mà giảng, con người ở thế gian này trượt dốc đến như thế, cung cấp ra ma nạn, đó chẳng vừa đúng là cung cấp cơ hội tu luyện cho chư vị hay sao? Mà cụ thể lực chính là làm như thế, chúng chính là muốn như thế, chúng đang khiến con người cố ý trở nên xấu tệ, cung cấp cho các đệ tử Đại Pháp điều kiện để chư vị tu luyện, nhưng chúng lại đã huỷ thế gian, đã huỷ con người thế gian. Mà con người hiện nay, như chư vị biết, đều không đơn giản. Tôi nói rằng sự kiện lớn là Chính Pháp vũ trụ này, trong vũ trụ đều an bài từ lịch sử xa xưa như thế, đến thời Chính Pháp vũ trụ thì ai đến làm người, đều có thể là một việc đơn giản chẳng? Vì sao con người ngày nay nhấn mạnh đến thế về bảo hộ hoàn cảnh tự nhiên? Những năm trước khi mà hoàn cảnh tự nhiên chưa bị phá hoại tệ hại đến thế thì đã nói về bảo hộ tự nhiên, bảo hộ động vật rồi. Việc gì cũng đều không ngẫu nhiên, rất nhiều sinh mệnh cao tầng đều hạ xuống chuyển sinh muốn kết duyên với Đại Pháp, con người cũng chuyển sinh trong luân hồi, số người nhiều ngàn ấy, đa người chỉ có bấy nhiêu, nhiều hơn nữa thì trái đất cũng không

chứa được, do đó đều có các sinh mệnh cao tầng chuyển sinh thành động vật, cũng như thực vật. Rất nhiều sinh mệnh ở nơi nhân loại đều không đơn giản, đều không phải sinh mệnh bình thường. Ngoài ra dù trên thế giới có như thế nào, đều là Thần đang nắm, đều có [trật] tự. Loạn cũng là Thần để nó loạn, đó cũng là có [trật] tự trong vô [trật] tự. Nếu không tin chư vị hãy quan sát kỹ tất cả mọi việc xem. Mà vai diễn chính ở đây chính là đệ tử Đại Pháp, chúng sinh đều đang chờ đợi chư vị cứu, cung cấp hoàn cảnh tu luyện cho chư vị, đồng thời đợi chư vị tới cứu.

Chư vị nói [chẳng hạn như] chư vị tu không tốt, chư vị gặp việc không vừa lòng thì chư vị không cao hứng, cũng không làm các việc Đại Pháp nữa, [nếu] người nào nói mấy lời khó nghe, [chư vị bèn nghĩ] ‘tôi không cứu ông nữa’. (*mọi người cười*) Nhưng chư vị biết chẳng, họ đều vì Pháp mà đến, là bị cự thế lực và các nhân tố bất hảo, tà đảng Trung Cộng ở thế gian [là hình thức] con rồng đỏ, sinh mệnh biến dị, [quỷ] Sa-tăng, yêu ma làm cho họ trở nên xấu tệ, bị nhồi nhét những thứ huỷ hoại truyền thống nhân loại và văn hoá chính thống, bị thứ văn hoá vô thần luận tà ác khiến người đấu với người, người đấu với đất, người đấu với trời, cố ý phá hoại văn hoá truyền thống của Trung Quốc, vốn do Thần tạo thành. Nhồi nhét triết học đấu tranh tà ác của tà đảng, đó là phản vũ trụ, ngay cả ma cũng tiêu diệt nó. Nếu không phải vì Chính Pháp, thì cả ma cũng đều sẽ huỷ diệt nó, bởi vì nó đã biến dị, là thứ hoàn toàn không nên tồn tại trong vũ trụ. Là vì Chính Pháp, cự thế lực đang bảo hộ nó, dùng nó để khảo nghiệm đệ tử Đại Pháp, Sư phụ phản đối cự thế lực chỉ là vì không đồng ý cách

làm như thế của chúng, Sư phụ có cách làm khác. Nhưng dù sao đi nữa, thế gian đã trải qua cho đến mức độ này rồi. Là đệ tử Đại Pháp mà giảng, chư vị chính là không được lơ lửng đối với tu luyện của bản thân mình, chính là phải tận dụng [hết thời gian] tu cho tốt chính mình, càng loạn càng có thể trong loạn mà tu chính mình, càng gặp ma nạn, càng gặp những chuyện không vừa ý thì khi ấy càng có thể xoay trở lại nhìn vấn đề: Đó đều là cung cấp bậc thang cho mình tu luyện, là bậc thang đề cao lên. Mọi người nói xem chẳng phải là như thế sao? (Các đệ tử: Đúng thế. Vỗ tay)

Mọi người đều muốn nghe Sư phụ giảng Pháp, Sư phụ có thể giảng nói rõ những việc này, phải vậy không? (Các đệ tử: Đúng thế.) Tôi bảo chư vị rằng, bản chất sinh mệnh của chư vị còn [biết] rõ hơn cả những lời tôi nói, vì Sư phụ hiện nay dùng ngôn ngữ con người mà nói, tự kỷ chân chính của chư vị, [đều] minh bạch cả, chỉ là bị những nhân tố hậu thiên trong tam giới, những quan niệm, kinh nghiệm và tích lũy do sự vật bất hảo kia hình thành cho chư vị, tựa như đất chôn vùi chư vị vào trong, ‘chân niệm’ không quay xuất ra được nữa, do đó cần phải tu. Chính là [để chân niệm] xuất ra ngoài, gạt bỏ những thứ ô nhiễm đi, tẩy tịnh tự mình. Trong tu luyện chư vị chính là đang làm việc ấy, đồng thời trong ma nạn còn cần đi cứu độ chúng sinh. Chớ quên rằng, cự thế lực khiến con người thế gian đang sống ở xã hội này, nhất là người Trung Quốc, trở nên hồng cả, miệng [chúng] nói rằng đó là cung cấp hoàn cảnh tu luyện cho chư vị, nhưng chư vị tu xong [theo an bài của chúng] thì thấy vũ trụ không còn gì, chỉ có chư vị một thân một mình ở các nơi. Do đó cần cứu họ, trong ma

nạn cũng cần cứu họ, ấy chính là uy đức của đệ tử Đại Pháp, là điều mà người thường làm không nổi, trong lịch sử chưa ai từng làm! Ai cũng đều nói lớn rằng cứu độ chúng sinh, cứu độ chúng sinh, nhưng không ai làm cả, [mà chính là] chur vị đang làm! (*vỗ tay*)

Tuy nhiên, tôi từng giảng Chính Pháp tất thành, phải vậy không, (*Sư phụ cười*) đi cho đến bước này như hôm nay, là đã tiếp cận đến giai đoạn kết rồi. Dù sao đi nữa, tại sao nói ‘Chính Pháp tất thành’? Là vì từ đầu đến cuối, Pháp là đã ‘thành’ rồi, [giờ] chỉ là cứu các sinh mệnh mà thôi. Tôi vừa giảng về kết cấu vũ trụ, mục đích là bảo cho chur vị về nguồn nguyên lai của sự can nhiễu đến tư tưởng chur vị từ các chủng loại sinh mệnh các tầng thứ này của chur vị. Tôi nói với mọi người, bản thân chân chính của chur vị là đang nắm vững [quyền làm chủ], nhưng lực lượng không đủ, thậm chí không làm gì được, là vì cụ thể lực trong vũ trụ lớn hơn rất rất nhiều, chur vị vả lại còn bị chôn vùi trong phản-ly của tam giới, vì thế cần phải có Sư phụ trông nom chur vị, trợ giúp chur vị, nắm chắc tất cả ở đây. Không những thế, ở căn bản nhất tôi nắm được tất cả. Bao quát từ không đến có, điều ấy không thể dùng ngôn ngữ con người đưa ra ví dụ để thuyết minh, dùng bất kể phương thức nào cũng không cách nào nói rõ được, lực lượng ấy là to lớn nhất, nâng đỡ hết thảy các sinh mệnh, nâng đỡ hết thảy từ vi quan đến hồng quan, đều ở trong khống chế, bất quản là Thần cao đến đâu, đều bị khống chế ở trong đó. Hình thức của vũ trụ, hình thể của thế gian, hết thảy từ trên cao cho đến đáy, muốn xuất hiện trạng thái nào thì là trạng thái ấy, muốn làm gì thì làm ấy. Mọi người đã biết Chính Pháp hiện nay vì sao làm như

vậy, là vì để lưu lại các sinh mệnh nguyên thủy, điều ấy rất khó, bởi vì các sinh mệnh được cứu cần phải ngay trong loạn thế mà nhận rõ ra chính-tà và trở nên tốt, các đệ tử Đại Pháp cũng cần phải trong loạn thế mà tu xuất lai, tẩy tịnh bản thân mình mới được.

Trước đây tôi từng giảng cho mọi người rồi, Thần tạo gì thì một niệm là thành, Thần tối cao tạo vũ trụ thì cũng một niệm là thành, là vì họ có trí huệ cao đến thế và lực lượng lớn đến thế, trong phạm vi của họ là có một trường lớn đến thế, trong trường đó có lập tử của nhiều tầng đến như thế. Nếu các lập tử ở tầng tầng tầng tầng từ lớn đến nhỏ đều là sinh mệnh, thì mọi người thử nghĩ, khi tư tưởng của họ nghĩ một cái muốn làm gì, thì tất cả các phần tử, tất cả lực lượng, tất cả lập tử đều là sinh mệnh, dù lớn đến mấy dù vi quan đến mấy đều đồng thời khởi tác dụng, đều chiếu theo chỉ lệnh mà làm, ngoài ra còn siêu việt bất kể không gian thời gian nào, chẳng phải một nháy mắt là thành hay sao? Thần kỳ đến thế, đó chính là Thần tạo ra các thứ, một niệm là thành. Thần Phật không động, mà hành động thật sự kia là tất cả các lập tử, trong thời gian nháy mắt là tổ [hợp] thành, là tạo thành, họ tạo tầng này, họ tạo tầng kia, họ tạo cái này, họ tạo cái kia, mật độ khá lớn. Con người không có bản sự ấy, con người không có năng lực ấy, con người phải tự mình động thủ mà làm, trong thời gian không gian này phải làm từng chút từng chút cho xong điều mà họ cần, đó chính là con người.

Là chư vị mà nói, các đệ tử Đại Pháp, càng đến cuối càng nên bước đi cho tốt con đường của mình, tận dụng thời gian tu bản thân cho tốt. Làm một lô các việc xong rồi, quay đầu lại nhìn một cái, [chư vị có thể thấy] đều là

dùng nhân tâm mà làm. Con người làm việc con người, mà lại không dùng chính niệm, không có uy đức của đệ tử Đại Pháp ở trong đó. Nói cách khác, trong con mắt của chư Thần, đó đều là những việc hồ lộng cho qua mà thôi, chứ không là uy đức, cũng không là tu luyện, đành rằng là đã làm rồi. Chư vị nói xem đó chẳng phải làm mà phí công sao? Nhất định phải học Pháp cho tốt, đó là bảo đảm căn bản cho sự quy vị của chư vị. (*các đệ tử vỗ tay*) Đó không phải là điều mà Sư phụ tùy tiện nghĩ ra đâu, những gì Sư phụ giảng ra cho chư vị đều là Pháp của vũ trụ. Điều vừa giảng chính là để bảo mọi người rằng, nhất quyết không được lơ là tu luyện, nhất quyết không được lơ là học Pháp, nhất định phải nghiêm chỉnh, trước đây làm chưa tốt, hôm nay Sư phụ lại giảng một lượt nữa cho chư vị rồi, sau khi chư vị trở về thì nhất định phải đọc sách và tu luyện cho nghiêm chỉnh, tư tưởng không được chạy lung tung. (*các đệ tử vỗ tay*)

Mọi người có thể có nhiều suy nghĩ về việc Thần Vận, tôi cũng thuận tiện đây mà nói một chút. Như mọi người đều biết, các đệ tử Đại Pháp làm rất nhiều hạng mục, mục đích là vạch trần bức hại tà ác, đồng thời khi người thế gian bị đầu độc [và] theo những phỉ báng của tà ác, bị giả tướng lừa dối, điều ấy rất nguy hiểm, do đó chư vị cần cứu vãn con người thế gian, đi giảng chân tướng, đó chính là điều chư vị cần làm tốt hiện nay. Như vậy các hạng mục mà chư vị làm quả thực có thể nói là đã có tác dụng lớn, ngoài ra không chỉ tác dụng lớn, mà còn có tác dụng rất then chốt. Vậy thì Thần Vận dùng hình thức nghệ thuật cứu người, điểm này tôi không cần giảng kỹ, mọi người đã biết cả rồi, trước đây tôi đã nói rồi. Như vậy là nghệ thuật Thần Vận mà nói, cần lưu

diễn toàn thế giới, yêu cầu khởi điểm của Nó khá là cao. Cao ở chỗ nào? Ban đầu tôi nghĩ rằng, không có diễn xuất cao siêu thì hiệu quả không làm rung động lòng người, cũng không cứu được người ta. Dân tộc nào cũng đều nhìn nhận rằng nghệ thuật của mình là có trình độ cao, tôi không phải nói dân tộc nào đó là như thế nào, mà là dân tộc nào cũng tôn sùng nghệ thuật của dân tộc mình, điểm này đối với con người mà nói thì không có gì dị nghị cả. Do đó đôi lúc tôi nghĩ, rằng nhạc giao hưởng, vũ ba-lê, hay opera của Ý vốn được quốc tế công nhận, những cái đó đã trở thành hình thức nghệ thuật điển hình nhất, nổi bật nhất, cao nhất trong nghệ thuật thế giới. Đặc biệt là người của xã hội chủ lưu, họ đều muốn xem, đều thích xem, còn như buổi biểu diễn của phái hiện đại mà thật sự đẩy ra phía trước ấy, khán giả chỉ là phần nhỏ thuộc tầng trung-hạ và giai tầng cổ áo xanh, cũng như sinh viên đại học. Những sinh viên đại học hể tốt nghiệp thì sẽ thoát ly và tự động tiến nhập vào xã hội chủ lưu. Chính là tình huống như thế.

Như mọi người đã biết, chúng ta nếu muốn lấy hình thức nghệ thuật để cứu người, nhưng chư vị không có hình thức nghệ thuật cao siêu thì chư vị không cứu người ta được, tại sao? Nếu trên sân khấu đều là chư Thần đang giúp đỡ biểu diễn, [nhưng mà] người ta phát ra niệm này, nghĩ rằng: ‘A, các vị diễn tộ quá rồi’, ‘cũng không đủ tiêu chuẩn’, liên tục chê cười. Mọi người nghĩ xem, ấy là [ngay cả] chư Thần đang giúp biểu diễn, mà không chỉ không cứu được người, người còn phạm tội nữa, như thế không được đâu, do đó ắt phải đạt được hình thức nghệ thuật cao siêu. Thần Vận lưu diễn qua rất nhiều quốc gia trên thế giới, nếu hình thức nghệ

thuật của chư vị, và tiêu chuẩn nghệ thuật của chư vị không được cao, và chư vị không đạt được tiêu chuẩn của họ, thì con người thế giới sẽ không nói chư vị là tốt [giỏi], như thế không cứu được người ta, do vậy chư vị ắt phải cao siêu như có một kỳ tích vậy. Ai cũng sẽ bảo chư vị là tốt [giỏi], không ai có thể nói rằng chư vị không tốt, [như thế] chư vị mới có thể cứu người ấy. Đoàn Nghệ thuật Thần Vận ắt phải có khởi điểm cao thì mới được. Lúc ban đầu có mục đích lựa chọn để làm là ca múa vốn là hình thức nghệ thuật mà trên thế giới các dân tộc đều có thể lý giải, đều có thể tiếp thu, đều có thể xem hiểu. Ngoài ra tôi cũng muốn làm một mô hình mẫu cho các hạng mục việc khác, để mọi người thấy Thần Vận là được làm như thế nào, có tấm gương, cho nên về chất lượng biểu diễn, đào tạo và huấn luyện nhân viên, về các phương diện đó đều làm một cách hết sức thiết thực, trên thực tế là nhận được hiệu quả rất tốt. Ban đầu mọi người ở các nơi khi bán vé không dám nói rằng chúng ta là tốt nhất, [thế rồi] hiệu quả biểu diễn cao siêu của Thần Vận đã khiến mọi người có tín tâm, về sau càng làm thì trong tâm càng vững vàng, cũng mạnh dạn nói rằng chúng ta là tốt nhất. (vỗ tay)

Tất nhiên không phải là tôi nói cho chư vị rằng mạnh thế nào, mà là nói với mọi người rằng: Một diễn xuất có hiệu quả tốt, thêm vào trợ giúp của chư Thần nữa, đó là con người làm không nổi, năng lượng xuất ra toàn là “Chân-Thiện-Nhẫn”. Dù họ là đang múa, lời ca đang hát, hay thanh âm của âm nhạc phát ra, thì trong đó toàn là mang theo năng lượng chính ấy, thậm chí màu sắc trên vũ đài cũng phát ra năng lượng chính diện. (vỗ tay) Cái gì cũng là vật chất, một hiệu quả chính thể chính diện

như thế sẽ khiến con người ta nhận được lợi ích, vì thế có người khi xem biểu diễn liền khỏi bệnh; vừa ra khỏi cửa liền nhận được điện thoại, úi chà, nhận được là tin tốt, nguyên lai cuộc sống đang gặp phải cửa ải khó, nay lập tức đã được giải quyết rồi, không biết là vì sao; dù thế nào đi nữa khi xem xong biểu diễn liền cao hứng, rất nhiều việc đều cải biến. Bởi vì khó khăn của người ta là đến từ nghiệp lực của con người, là nợ do người ta trước đây làm điều xấu tích lại, tích lũy càng nhiều thì khó khăn càng lớn, lớn quá thì người ta sẽ gặp nạn. Nạn này có thể sẽ tạo thành tai nạn cho cuộc sống sắp tới của chư vị, cũng có thể khiến thân thể chư vị gặp nạn, hay mắc bệnh. Xem xong Thần Vận và ra khỏi cửa thì nghiệp lực đó được gỡ xuống rồi, trong trường diễn thì năng lượng chính diện khởi tác dụng, mọi người thử nghĩ xem, thế thì khó khăn phía trước ấy có còn nữa không? Không còn nữa, vì khó nạn ấy là nghiệp lực tạo thành, đó là nguyên nhân ở hiện trường có thể khiến người ta nhận lợi ích.

Không chỉ có vậy, như mọi người đã biết, văn hoá Trung Quốc là văn hoá Thần truyền, tôi cũng đã giảng cho mọi người rồi, “triều đại” của Trung Quốc là khái niệm khác với “quốc gia”, và “hoàng thượng” cũng là khái niệm khác với “vương” [vua] ở các quốc gia khác; “triều đại” kia là tượng trưng cho một thời kỳ của nhân loại, “hoàng” và “vương” khác biệt rất lớn. ‘Hoàng’ là chủ đứng đầu triều đình, là vương của các vương, bên dưới ‘hoàng’ là ‘vương’, miễn là những quốc gia có thể quản được thì đều do hoàng thượng đương triều hạ chỉ phong cho ai làm vương, sự kế vị của vương cũng phải được hoàng thượng hạ chỉ thì mới hợp pháp, đó là vì Trung

Quốc là cửa đón từ những thiên quốc khác nhau hạ thế xuống làm người, cũng là đến nơi đây để kết duyên, làm chủ triều đình đương quyền, rồi cuộc khi lịch sử đến bước cuối cùng thì tiếp duyên hoàn thành nguyện. Mỗi triều văn hoá một triều thiên nhân, mang theo là các [y] phục [trang] sức khác nhau, tập quán sinh sống khác nhau, thậm chí ăn-mặc-ở cũng khác nhau. Mỗi lần thay đổi triều đại sẽ xuất hiện những biến hoá ấy. Tất nhiên, đã nói đến thay đổi triều đại ở nhân loại, con người ở đây có cái Lý gọi là “binh chinh thiên hạ, vương giả trị quốc”, cái đó là phản-lý, nó không phải là chính-lý. Con người ở đây chính là phản lý, phải phù hợp với lý của con người nơi đây, do đó họ có chiến tranh, khiến những người kia bị lật đổ, nếu không những người kia không chịu đi. Như vậy từng đến đây những người của mỗi triều đại của Trung Quốc thì đã đi đâu rồi? Nếu đều ở Trung Quốc chờ đợi thì cũng không đủ chứa hết, vậy thì đến các quốc gia khác. Do đó có rất nhiều quốc gia, rất nhiều dân tộc, nhân chủng khác nhau ấy đều là những bộ da người khác nhau do chư Thần khác nhau tạo ra, nguyên thần có thể không nhất định là nhân chủng đó đâu. Lần đầu chuyển sinh từ trên trời xuống đất trước hết ở Trung Quốc, chuyển sinh ở đây, thành một triều [đại], rồi sau đó chuyển sinh sang các quốc gia khác, các địa phương khác, làm một quốc gia hoặc một dân tộc, chờ đợi đến cuối cùng khi Đại Pháp hồng truyền, Chính Pháp bắt đầu.

Thế thì mọi người thử nghĩ xem, văn minh Trung Hoa năm nghìn năm là do ai đặt định? Là toàn nhân loại. Thần là muốn dùng văn hoá Trung Quốc vào thời Chính Pháp, cũng là Thần đặt định, nguyên gốc vốn là văn hoá

nửa-Thần. Những gì ở nơi đây đều rất tốt, những điều huy hoàng của văn minh năm nghìn năm, trong đó riêng những chuyện cổ lịch sử đã quả thực là nhiều không đếm được, đều là điểm sáng của văn hoá Thần truyền, trong quá trình con người từ thời kỳ viễn cổ cho đến tạo thành con người với phương thức tư duy hiện đại mà đặt định ra văn hoá. Nền văn hoá như thế mà được đưa ra, mọi người hãy thử nghĩ, khi xem sẽ thấy tốt hay không? Có là kinh điển không? Người ta xem có thích không? Bất kể chư vị sống ở góc phố nào trên toàn thế giới, hễ nhìn thấy văn hoá ấy, xem những điều ấy, thì đều cảm thấy rất thân thiết, hết như tự mình ở trong cảnh đó, hết như bản thân từng ở đó, đều là cảm giác ấy. Đúng vậy đó, chính là như thế, dẫn chuyển sinh đến nơi đâu, ký ức của họ vẫn còn. Giống như ổ cắm điện, cắm phích vào là điện sẽ thông qua. Tuy nhiên dần dần qua thời gian thì những hành vi, quan niệm, phương thức sống được hình thành trong phản-ly đã khiến ‘chân ngã’ bị chôn vùi ở đó rồi, các chủng loại nhân tâm, chấp trước được hình thành hậu thiên, các khái niệm khác nhau, những thứ được học trải qua hết đời này đời khác đều khiến hết thấy những gì từ trước đó của chư vị bị che đậy hết cả. Chôn vùi ở đó làm cho chư vị không nghĩ rõ là gì nữa, nhưng vẫn rất xúc động. Phía minh bạch đang kích động, cũng thấy rất rõ ràng, cũng hiểu biết được, đó chính là bản thân chân chính của chư vị biết được, nhưng bề mặt người ta lại nói không được rõ ràng; khi đại não dùng lý [trí] hiện có thì vận hành không nổi, cái xưởng gia công kia không chế tạo ra được, không tổ chức ra rằng cái cảm giác đó là gì, thì

chính là cảm giác ấy, thế nên sức mạnh tác dụng Thần Vận khi cứu người là rất to lớn.

Đồng thời Thần Vận cũng là bảo chò khán giả, rằng Trung Cộng vì để bức hại Pháp Luân Công, đã bịa đặt rất nhiều điều vu khống. Thực ra trong suốt cuộc vận động này nó đều làm như thế cả, trước tiên bịa đặt vu khống chư vị, sau đó lợi dụng người Trung Quốc bức hại người Trung Quốc, kích động phần hận trong dân chúng. Chúng “tuyên truyền một chiều”, chư vị không được nói, chư vị tốt xấu thế nào thì người khác không biết, mà chúng nói chư vị tốt xấu, báo chí toàn quốc quảng bá gì thì đều bị chúng khống chế, một cách phô thiên cái địa. Trong lịch sử thì [chúng] đánh ai quá ba ngày mà không đổ chẳng? Một bài báo là đổ rồi. Tà đảng Trung Cộng chẳng phải từ đầu đến giờ vẫn như thế sao? [Nhưng] rốt cuộc đây là một nhóm người tu luyện, không đả đảo được. Tuy thế, độc hại của chúng lại rất thâm sâu, làm hại con người thế gian đến đứng cùng phía với chúng lăng mạ Đại Pháp, lăng mạ đệ tử Đại Pháp. Đây là một nhóm người tu luyện, hơn nữa cần cứu người thế gian, mọi người nghĩ xem, những người đó chẳng phải phạm tội phải không? Mà người ta phạm tội ấy, xoay trở lại mà nói, là vì người tu luyện. Như vậy từ điểm này mà nói, các đệ tử Đại Pháp không đi cứu họ chẳng? Cũng cần phải cứu. Biểu diễn của Đoàn Nghệ thuật Thần Vận, biểu hiện của các diễn viên, cấu tứ trong tình tiết của tiết mục, thậm chí đến từng dáng vẻ, lời ca trong bài hát của Thần Vận, âm nhạc do Thần Vận sáng tác, tất cả đều là văn hoá Trung Quốc truyền thống, chính thống và thuần chính. Nội ẩn của văn hoá năm nghìn năm do con người thế gian đặt định ra ấy, qua đây được triển hiện ra, người ta

liền minh bạch ngay, cũng tựa như một người nhận định một người khác vậy, qua một hai câu, đánh giá thoáng một cái, liền biết cá nhân kia tốt xấu thế nào. Với biểu diễn hơn hai giờ đồng hồ trên sân khấu, người ta đều minh bạch rằng đây là nhóm người như thế nào. Diễn xuất thuần thiện thuần mỹ, không phải là người hiện đại bình thường có thể làm được. Vừa rồi tôi vẫn giảng rằng, tôi nói rằng con người hiện nay diễn vai người tốt là phải giả bộ, còn cái này có giả cũng không được, đây là thổ lộ tự nhiên của thế giới nội tâm, hơn nữa bản thân người tu luyện rất thuần tịnh. Rất nhiều khán giả thấy được diễn viên là thiện như thế, tươi tỉnh hàm tiếu chứ không phải nụ cười lấy lòng của các diễn viên thông thường, họ hoàn toàn là thổ lộ ra thế giới nội tâm thuần thiện của người tu luyện. Người ta chẳng phải hề thấy là minh bạch ra hay sao? Pháp Luân Công là những người thế nào. Tất nhiên trong tiết mục là có cái đẹp chính thống và gợi mở cái thiện của con người, cũng có tình tiết về học viên Pháp Luân Công bị bức hại, do vậy tác dụng có được, như mọi người thấy, hoàn toàn là chính diện, trên 95% —[ấy là] chúng ta nói một cách có bảo lưu chút— sau khi xem xong buổi diễn đều nói là tốt, ngoài ra cảm thấy rất là xúc động. Bởi vì [trong] các biểu diễn ngày nay, thì những điều chính diện rất ít, không thể nói là không có, mà là rất ít.

Như vậy chỉ biểu diễn tốt không thôi thì vẫn chưa đủ, Thần Vận vừa mới bắt đầu, rất nhiều địa phương vẫn chưa hiểu, chưa biết về Thần Vận. Dù với dân tộc nào, [khi] Thần Vận đến đó diễn xuất, con người ở đó chỉ biết đến đoàn vũ ba-lê của họ, biết đến rạp opera của họ, biết đến đoàn nhạc giao hưởng của họ, chứ không

biết Thần Vận của chư vị là ai, do đó trong đoạn thời gian ấy đệ tử Đại Pháp có thể khởi tác dụng lớn, trong quá trình quảng bá Thần Vận quả thực đã có tác dụng rất lớn, cũng chính là trợ giúp Thần Vận cứu người. Nói là trợ giúp Thần Vận kỳ thực cũng là trợ giúp chư vị, bởi vì chư vị làm việc gì cũng đều là tu bản thân mình, hơn nữa những người mà Thần Vận cứu cũng có một phần của chư vị, điều này là khẳng định, uy đức ấy đều ở trong đó. Sự việc này vào giai đoạn hiện nay là mọi người cùng nhau nỗ lực cứu người, nhưng Sư phụ vẫn luôn nghĩ như thế này, nếu chúng ta chỉ dựa vào diễn viên diễn được tốt chưa đủ, còn các học viên địa phương sở tại phối hợp không tốt, làm không được tốt, [thì] quần chúng cũng sẽ không tới; vào giai đoạn hiện nay mọi người đều phối hợp, khai mở cục diện, [để] lập tức sẽ giống như miền Đông Canada và giống như Đài Loan, cục diện được khai mở rồi, như mọi người đều biết; [khi] Thần Vận quay trở lại diễn [ở địa phương đó], thì không cần huy động dùng đến thời gian nhiều như thế, nhân lực vật lực lớn như thế. Mọi người đều ở trong các hạng mục, đều có rất nhiều việc cần làm, [nếu] đều chạy tới làm Thần Vận cả, cái gì cũng buông bỏ, thì Sư phụ thật sự cũng không muốn để chư vị trường kỳ làm như thế, tuy nhiên vào giai đoạn hiện nay tôi là muốn để chư vị tập trung lực lượng khai mở cục diện.

Đã bốn năm rồi, một số địa phương đã khai mở, có một số nơi không chỉ chưa khai mở, mà càng ngày càng kém, còn xuất hiện vấn đề mà lẽ ra rất không nên xuất hiện. Chính là chỗ khác biệt trong tu luyện, chính là biểu hiện của việc dùng các tâm khác nhau để cứu người. Nguyên là tôi nghĩ rằng lấy thời gian ba năm sẽ

khai mở cục diện diễn xuất này, sau đó sẽ không cần dùng đến nhiều như thế các đệ tử Đại Pháp nữa, như thế ắt phải khai thông đến xã hội chủ lưu, [sau đó] toàn xã hội mới có thể mở ra được. Kỳ thực đó chỉ là một sách lược. Nhưng chư vị nói làm xã hội chủ lưu thì liền làm [được] xã hội chủ lưu sao? Người ta không đến thì chư vị chẳng phải vẫn thế? Chư vị nói làm thì liền làm được sao? Không phải vậy, chư vị cần chọn lấy một số hình thức. Hình thức gì? Chư vị cần phải có giá vé của xã hội chủ lưu, người ta sẽ đến xem; chư vị cần có cách làm và quảng bá của xã hội chủ lưu. Nếu không theo được những điều ấy, thì sẽ không được. Vậy mà tôi vừa nói là hãy làm xã hội chủ lưu, thì một số học viên vốn mấy năm trước đây phát truyền đơn trên phố, hoặc bán hàng theo cách hô lớn ở khu phố Tàu là vẫn làm theo thói quen cũ; bán vé rất tốt, người ta có đến, thậm chí số người đến không ít, cũng đầy cả rạp, tuy nhiên chư vị có biết những người [khán giả] ấy vì sao đến? Là vì dùng đến lực lượng tất cả đệ tử Đại Pháp thì mới đến! Có thể tiếp tục lâu dài như thế không? Không thể! Do đó chúng ta ắt phải nghĩ một biện pháp khai mở cục diện này, vì thế Sư phụ muốn là trước tiên làm xã hội chủ lưu. Điều này khiến rất nhiều học viên không hiểu: ‘Tại sao? Mình trước đây vốn vẫn bán vé tốt lắm mà...’ Một phần số vé có giá rất thấp, có lúc còn cho không, chúng ta vĩnh viễn làm như thế hay sao?

Ở xã hội Tây phương ‘tiền nào của nấy’, biểu diễn của chúng ta cao cấp như thế, chư vị lại cứ phải bày bán như quán trên vỉa hè. Sư phụ không phải muốn thế đâu, do đó tôi bảo mọi người xã hội chủ lưu làm như thế như thế. Kỳ thực khi Sư phụ muốn làm như thế nào

đó, thì quyết không phải là nghĩ chỉ thế là xong, tôi phải làm rất nhiều ‘trái thảm’ [chuẩn bị đằng sau], mà chư vị không thấy, những vị Thần cũng làm nữa. Thậm chí đều đã ‘trái thảm’ xong cả rồi, chỉ thiếu chư vị bước ra làm thôi, thế mà chư vị không đi bước ấy: ‘Xã hội chủ lưu thì làm thế nào nhỉ, [mình] không biết làm mà’, đến những cộng đồng xã hội tốt [cao cấp] gặp người thì cũng không biết nói gì, trong tay cầm tư liệu và cảm thấy lo lắng run cả lên, chư vị nói xem chư vị có thể cứu người không? Những người đó lập tức cảm thấy không tin tưởng vào con người chư vị, phải vậy không? Chư vị thật ra không cần câu nệ thế đâu, chư vị cứ đường đường chính chính thôi. Chư vị là đệ tử Đại Pháp, chư vị không biết là chính chư vị đang cứu người sao? Tắm vé xem Thần Vận phải chăng không đáng giá số tiền ấy? Đáng giá chứ! Để tôi nói cho chư vị, (vỗ tay) nếu là xã hội chủ lưu phương Tây mà làm ra biểu diễn luân lưu như thế này, làm được đến thế, thì chư vị có biết họ sẽ bán một tấm vé với giá tiền bao nhiêu không? Ở thành phố nào thì thấp nhất cũng là 500 đồng [Mỹ kim]. (vỗ tay) Chúng ta còn chưa bán vé đắt đến mức đó mà, chư vị e ngại gì chứ? Chư vị không phải là đến để lấy thêm chút tiền của họ, mà là chư vị thật sự cứu họ. Trong tâm bất ổn, lái xe đến nơi rồi mà không dám xuống xe, đi đến đó đảo một vòng rồi trở về, [và nghĩ] ‘mình đã đến đó rồi nhé’. Nếu không thế thì cũng tựa như lén vào, đến chỗ cộng đồng xã hội cao cấp, đặt một tờ chỗ này một tờ chỗ kia, các hành xử toàn là tựa như không muốn người khác nhìn thấy. [Đành rằng] có một số người rất phản cảm đối với những thứ như bưu phẩm hay thư rác, vẫn luôn không chấp nhận một số cách làm như thế. Tuy nhiên chư vị

cần phân biệt các việc [rõ ra], đây là việc to lớn đến thế, con người đều đang đợi được cứu, chư vị chỉ cần đừng làm quá phận, thì người ta đều sẽ hiểu cả thôi. Trong chúng ta thật sự có những vị làm rất là tốt, đang hoằng đi khắp nơi các cộng đồng xã hội tốt [cao cấp], sau nói với người ta rất tự nhiên, [người ta] lập tức biểu thị ra rất là vui mừng, như thể vẫn đang đợi chư vị đến vậy. Trên thực tế chính là như thế, đều đã được trải thảm [chuẩn bị] tốt cả rồi, chỉ thiếu chư vị dùng chính niệm để làm tốt việc đó mà thôi, vậy mà vẫn chưa có chính niệm ấy.

Chư vị đã biết nguyên nhân năm ngoái bán vé rất mất công, còn có một số các học viên phát chính niệm tập thể. Tất nhiên phát chính niệm sẽ thanh lý những tà ác đang làm trở ngại cứu người, thực ra tà ác đã không còn nhiều nữa, thanh lý tà ác đương nhiên là việc tốt, nhiều người đến thế phát chính niệm không có tác dụng chẳng? Có tác dụng. Nhưng chúng ta có những người phát chính niệm thì phát ra là gì; ngồi ở đó tay dựng lên nhưng tư tưởng không phải là chính niệm: ‘Tại sao năm nay làm như thế này nhỉ? Năm ngoái mình bán vé tốt lắm mà, a, tại sao bảo mình phát chính niệm ở đây, không để mình đi bán vé? Tại sao cứ phải làm xã hội chủ lưu? Vé bán đắt thế này, người ta có thể mua không?!’ (*mọi người cười*) Bây giờ chư vị nghe vậy thấy rất khôi hài, nhưng đó là hiện tượng hết sức phổ biến. Chư vị biết chẳng? Thứ phát ra ấy hình thành ở toàn cầu một thứ dinh dính như hồ, rất ít tà ác liền có thể can nhiễu chư vị, nhưng chư vị lại thanh lý không được [thứ ấy], trực tiếp cản trở các đệ tử Đại Pháp bán vé, và các đệ tử Đại Pháp phát chính niệm chân chính, thanh lý không

được nữa rồi. Tà ác đến làm loạn, chư vị phát chính niệm thì lập tức thanh lý, và tiêu diệt chúng, làm chúng sợ quá và bỏ chạy; nhưng các đệ tử Đại Pháp thì [chư vị] lại không thể tiêu diệt. Một niệm sai kém của họ, ở vấn đề này họ vẫn chưa nhận thức được đầy đủ, thế thì chư vị có biện pháp gì? Không biện pháp, ngay cả Sư phụ cũng không có biện pháp, là vì tôi phải đợi những học viên chư vị vốn đã tu được tốt thông qua cơ hội này mà tu tốt hơn, và đi trọn vẹn đoạn đường ấy. Dù thế nào đi nữa vẫn có một phần làm được tốt rồi, [nên tôi phải] cứng rắn giữ vững, và vượt trải qua. Tuy nhiên chư vị biết không? Những người lẽ ra được cứu vào năm ngoái [qua biểu diễn Thần Vận nhưng lại không đi xem biểu diễn], đã vĩnh viễn mất cơ hội rồi, bởi vì Chính Pháp không ngừng tiến tới, từng bước từng bước, đến một tầng ấy là một tầng những người ấy, trên đó đến thiên quốc nào, đến một tầng thiên thể nào, thì [tại đây] chính là những người ở tầng ấy đến xem, lần sau thì chỗ ngồi ấy là của người khác chứ không còn của họ nữa. Chư vị có biết là mất đi bao nhiêu sinh mệnh không?! Thấy những chỗ ngồi trống ở rạp, chư vị có biết tôi cảm thụ thế nào không?

Rất nhiều đệ tử Đại Pháp đang nói “trợ Sư Chính Pháp”, “Sư phụ muốn gì thì chúng con đi làm nấy”, nói rất kiên định; nhưng đến khi Sư phụ thật sự bảo chư vị làm việc nào đó mà chư vị không nguyện ý, hoặc khi có chút khó khăn, thì chư vị không nghĩ đến chút chính niệm trợ Sư nào cả. Mang theo những tình cảm trong tư tưởng, niệm đầu phát xuất ra gây tác dụng trở ngại. Quá khứ tôi từng giảng, rằng không ai phá hoại nổi đệ tử Đại Pháp. Mọi người biết tà đảng Trung Cộng là tà ác

đến nương ấy, chúng muốn lật đổ ai thì vị ấy có thể trụ nổi quá ba ngày không? [Vậy mà] đệ tử Đại Pháp có bị đả đảo chẳng? Càng ngày tu được càng tốt, càng ngày càng kiên định, càng ngày càng cường thịnh, càng ngày càng thành thực, chúng chỉ có tác dụng đó thôi. Nói cách khác, không ai nhân tố bên ngoài có thể phá hoại nổi tu luyện trong Đại Pháp, dù là chúng xuất hiện can nhiễu gì. Chẳng phải ở New Zealand xuất hiện một đám đặc vụ của Trung Cộng đang ở đằng sau lợi dụng các học viên tà ngộ gây rối loạn sao? Chư vị để chúng thử làm rồi xem, chư vị thấy chúng sẽ kết cục ra sao? Ai có thể phá hoại Đại Pháp? Không ai phá nổi, hết thấy các nhân tố bên ngoài đều vô dụng; [nhưng] nếu đệ tử chân tu Đại Pháp làm không tốt, thì tổn thất là lớn. Thực ra ai có thể phá hoại Pháp? Ai có thể phá hoại Pháp của vũ trụ? [Những cái kia] không gì khác hơn là khảo nghiệm chư vị thôi, khiến những nhân tâm, những chấp trước của chư vị đều được bày ra cho chư vị. Hết thấy những nhân tố mà chư vị gặp phải mà can nhiễu nhắm vào đệ tử Đại Pháp, chẳng phải đều là nhắm vào những học viên không tinh tấn, [những ai] lẫn vào đây hay sao? Cũng giống như website tà ác vào một đoạn thời gian trước cũng thế, những người bị làm dao động là có một số người đầu óc lộn xộn, lý trí không rõ ràng, quả thực tựa như đều không phải là bản thân mình nữa rồi, lại còn truyền bá những website tà ác đó nữa. Vì sao như thế? Chẳng phải là vì chư vị có chấp trước kia, có nhân tâm kia, có thói quen nói dối, thích truyền những lời đồn đại, [nên] bày ra cho chư vị, thông qua việc đó để chư vị trượt ngã, để chư vị thấy chỗ thiếu sót của bản thân mình, cũng là để những ai thật sự không đạt nữa bị đào

thải đi phải không? Cựu thế lực lợi dụng những thứ bất hảo của những kẻ xấu, để chúng nhảy ra, chẳng phải là có tác dụng đó sao? Do đó tôi nói rằng không ai đảo loạn nổi, chỉ có thể càng ngày càng thuần. Mọi người đều biết đối với rất nhiều rạp hát trên toàn thế giới thì đặc vụ lưu manh của Trung Cộng tiến hành thu mua [đút lót], gọi điện thoại, gửi thư hù dọa, hoặc giả mạo học viên Pháp Luân Công để viết những bức thư bất lý trí khiến người ta phản cảm về Pháp Luân Công, chiêu gì cũng dùng hết cả rồi, [nhưng] người ta đều nhìn thấu chúng cả, chúng cũng không còn chiêu gì nữa. Khi Thần Vận đến Hàn quốc biểu diễn, từ Trung Cộng cố ý phái ra mấy kẻ xấu để can nhiễu, võ ngực bảo đảm rằng sẽ không để Thần Vận biểu diễn thành công, nhưng cuối cùng diễn thành rồi, và chúng thất bại hết, cuối cùng không còn chiêu gì nữa, cũng không can nhiễu nổi. Chúng không can nhiễu nổi, vậy mà bản thân chư vị tạo thành tổn thất lớn đến thế.

Trách nhiệm của đệ tử Đại Pháp là cứu độ chúng sinh. Mọi người hãy thử nghĩ, dù Thần Vận có tận dụng thời gian cứu người hơn nữa, thì mỗi rạp có thể có bao nhiêu quần chúng? Đối với hơn bảy tỉ người trên toàn thế giới, thì chư vị cùng với Thần Vận có thể cứu được bao nhiêu người? Tất cả các kênh thông tin, tất cả các hạng mục việc mà đệ tử Đại Pháp làm đều đang cứu người, chư vị ngay cả dùng hết sức, thì vẫn có rất là nhiều người không thể được cứu độ. Tôi cũng từng giảng cho mọi người, tôi nói rằng kỳ thực người mà chư vị cứu ấy không phải là cứu cho Sư phụ, cũng không phải cứu cho người khác, mà là cứu cho bản thân chư vị, rất có thể đều là chúng sinh trong thế giới tương lai của

chư vị, hoặc là trong phạm vi của chư vị. Chư vị dù sao cũng không thể là sau khi quy vị thì chỉ có một thân một mình và không có gì cả, trống không hết cả, thiên thể rộng lớn thế chỉ chư vị một mình ở đó. Phật là không giảng ‘nghèo’, mà là ‘phú’, sinh mệnh chính là ‘tài phú’, như thế mới có thể khiến thế giới chư vị phần vinh. Đó đều là tài phú, mỗi sinh mệnh đều là tài phú.

Tôi biết rằng ngồi ở đây hôm nay có một số người nhà của đệ tử Đại Pháp, còn có bạn bè là người thường của một số đệ tử Đại Pháp cũng vào hội trường, [tôi biết vậy là] vì trường này không được thanh [tịnh] lắm. Tất nhiên, còn có một vài cá biệt là [thổ] phỉ cộng [sản] phái tới. Dù sao đi nữa, tôi nói với mọi người, đã đến đây ấy đều là cơ duyên. Dù chư vị là thân phận gì, làm gì, chư vị có thể nghe được Phật Pháp, chư vị có thể có cơ duyên này, [điều ấy] không hề đơn giản. Nhìn bề ngoài thì là người khác bảo chư vị tới, [nhưng] nếu Thần không để chư vị vào, thì chư vị quyết không vào được. (*các đệ tử vỗ tay*) Tôi chính là đến để cứu người, (*các đệ tử vỗ tay*) ai ai cũng biết tôi đang chịu đựng vì chúng sinh, mục đích là vì để con người có thể đắc cứu. Tôi không có chỗ [truy] cầu cá nhân nào cả, tôi có thể buông bỏ bất kể điều gì, tôi cũng không có chấp trước con người. Tôi đã là đến để cứu người, thì tôi không có chọn lựa. Tôi đang cứu con người toàn thế giới, bao gồm tất cả những người ngồi ở đây. (*vỗ tay nhiệt liệt*)

Ghi chú: (*mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo*).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: [//big5.minghui.org/mh/articles/2011/7/23/244389.html](http://big5.minghui.org/mh/articles/2011/7/23/244389.html).

Có tham khảo bản tiếng Anh: [//clearwisdom.net/html/articles/2011/7/30/127111.html](http://clearwisdom.net/html/articles/2011/7/30/127111.html).

Dịch ngày: 8-9-2011. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- **cái tôi:** dịch từ từ *tự ngã* của tiếng Hán.
- **cổ áo xanh:** nói về giới lao động, ngụ ý là lao động chân tay hay phục vụ viên (có thể là thợ thường hoặc thợ kỹ thuật cao); khác với *cổ áo trắng* là nhân viên văn phòng, hoặc lao động trí thức.
- **hồ lộng:** vấy vá lấy lệ, làm qua loa.
- **hồng long:** trong bài dịch là *con rồng đỏ*.
- **nhất ngôn đường:** trong bài dịch là *tuyên truyền một chiều*.
- **nhất triều văn hoá, nhất triều thiên nhân:** mỗi triều văn hoá một triều thiên nhân, mỗi triều đại văn hoá ứng với mỗi triều đại những người từ trời xuống.
- **quang can tư lệnh, quang côn tư lệnh:** tư lệnh không lính, không người trợ thủ, có thể hiểu là sống cô độc (kiểu như không họ hàng không gia đình không con cái); trong bài dịch là *một thân một mình*.
- **sự vụ ở New Zealand:** một số người mạo danh đệ tử Đại Pháp làm một số việc rối loạn, như lập ra một số tổ chức mang danh Đại Pháp ở đó (tháng 4-2011).
- **tà ngộ:** ngộ theo đường tà (nghĩa bề mặt, nghĩa chung), hiểu sai Pháp; trong một số ngữ cảnh là để chỉ những người trước từng tham gia học Đại Pháp nhưng sau bị ‘chuyển hoá’ và hợp tác với tà ác.
- **tha môn đô tại thế gian, tam giới chi nội sát liễu nhất cước:** trong bài dịch nguyên nghĩa bề mặt là *họ đều đặt một chân ở tại thế gian, ở trong tam giới, có thể hiểu là có được đại biểu, biểu hiện, một chỗ đứng, một bàn chân ở thế gian, ở tam giới; sát nhất cước* → chen một chân vào.
- **Trung Cộng:** đảng cộng sản Trung Quốc.

Thế nào là đệ tử Đại Pháp

Giảng Pháp tại Pháp hội New York năm 2011

*Lý Hồng Chí
Ngày 29 tháng Tám, 2011*

(Sự phụ vào hội trường, toàn hội trường đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt)

Chào mọi người. Mọi người vất vả rồi. *(Các đệ tử: Sự phụ vất vả rồi)*. Sự phụ không vất vả, mọi người mới là vất vả. *(mọi người cười)* Mọi người hãy ngồi.

Đệ tử Đại Pháp mà, khẳng định là vất vả, bởi vì trách nhiệm lịch sử đã giao phó cho chư vị một gánh nặng lớn như vậy, sứ mệnh lịch sử khiến chư vị vào thời khắc then chốt ắt phải gánh nổi trách nhiệm lịch sử này. Trong quá trình vũ trụ thành-trụ-hoại-diệt, sự xuất hiện của đệ tử Đại Pháp vừa đúng vào giai đoạn cuối cùng, như vậy cũng chính là dù sinh mệnh hay vật chất cũng vậy, đều đã đi đến thời cuối cùng bất hảo nhất rồi, trên biểu hiện cũng là thời phức tạp nhất và khó phân biệt thiện-ác chính-tà nhất. Thời kỳ này các đệ tử Đại Pháp cần phải bước ra đảm đương sứ mệnh mà lịch sử giao phó, thật là quá khó rồi. Nói đệ tử Đại Pháp xuất sắc, chính là vì đệ tử Đại Pháp tại thời kỳ như thế này đến cứu độ chúng sinh, đến trợ Sư Chính Pháp, đến hoàn thành sứ mệnh nên hoàn thành của chính mình, đấy mới là xuất sắc chân chính. Bất kỳ một thời kỳ nào trong lịch sử đều không thể so sánh.

Tôi trước đây từng giảng rồi, Thích Ca Mâu Ni, Jesus, Lão Tử, v.v., còn có một vài nhà tiên triết, thánh nhân, các Thần vĩ đại trước đó hạ thế, họ chỉ là đặt ra văn hóa lịch sử nhân loại. Điều mà họ đã giảng, đã cứu, đã làm, chỉ là lưu lại cho con người những thứ cần phải có trong văn hóa nhân loại. Họ thực sự đưa đi ấy, chỉ là những sinh mệnh họ phái xuống, giúp họ đến lưu lại văn hóa này, mà cũng chỉ là phó nguyên thần của con người [vốn] không nhập thế gian. Thật sự vào giai đoạn cuối cùng của lịch sử, có thể làm việc này, ấy là đệ tử Đại Pháp. Từ nguồn gốc của đệ tử Đại Pháp, một mạch đến quá trình đệ tử Đại Pháp trong lịch sử kiến lập uy đức, thì đều đảm đương lớn hơn so với các thánh nhân kia trong lịch sử, bởi vì thời khắc cuối cùng này mới là việc chân chính phải làm. Tự cổ chí kim, từ khi vũ trụ bắt đầu cho đến [lô] nhân loại cuối cùng của vũ trụ vào 60 năm trước đây, đều là đang không ngừng đặt định cơ sở cần có của Chính Pháp, tích lũy kinh nghiệm, đào tạo ra quá trình tư tưởng và hành vi sinh mệnh của những sinh mệnh tham dự vào thời kỳ lịch sử cuối cùng này, đó chính là quá trình lịch sử của nhân loại. Cho nên các đệ tử Đại Pháp cũng vậy, tất cả các sinh mệnh có quan hệ với họ cũng vậy, đều là vì việc này, trong luân hồi vẫn thử và tích góp những gì mình cần có. Còn nhiều hơn nữa các sinh mệnh vô lượng vô kể trong vũ trụ, mà không có quan hệ trực tiếp với Chính Pháp, là đều thuộc về đối tượng được cứu độ, là không tham gia. Điều tôi vừa giảng là những ai tham gia có quan hệ với Chính Pháp.

Mọi người đều biết, tôi trước đây đã giảng rồi, người trên thế gian, bao gồm tất cả những sinh mệnh

có quan hệ với Chính Pháp đều không đơn giản, đều là vì Chính Pháp mà đến, đều là vì Chính Pháp mà thành, đều là vì Chính Pháp mà đào tạo nên, không có việc nào là ngẫu nhiên, tương lai chư vị sẽ thấy. Trong xã hội nhân loại mê [hoặc], người ta trong quá trình lịch sử đã trải qua các hình thức xã hội của các chủng các dạng hình thái các loại, quả là cảm thấy nó là một quá trình phát triển tự nhiên. Kỳ thực không phải, mỗi một thời kỳ đều là có nguyên nhân. Mọi người đều biết, tôi trước đây giảng rồi, tôi nói tư tưởng con người, lúc mới bắt đầu, con người do Thần tạo ra không có năng lực ứng phó tự nhiên và xã hội, năng lực sống cũng rất kém. Bởi vì con người vừa được tạo ra ấy cái gì cũng không biết, đánh một tia sét họ sẽ sợ hãi chui vào trong hang, mưa bão đến họ cũng không biết tránh, thậm chí không biết đó là gì. Trong quá trình lịch sử, con người dần dần biết ứng phó hoàn cảnh [thế] giới tự nhiên, sau đó Thần không ngừng mang các chủng các dạng văn hóa cho con người, đồng thời Thần cũng nhìn xem những văn hóa này khiến con người trở thành trạng thái nào, cũng đều là qua không ngừng mò mẫm và trong thực tiễn [để] cuối cùng định ra nó, đây là trải qua những năm tháng dài đằng đẵng mà xác định, rồi thì chọn ra một vài thiết lập thích hợp về văn hóa hành vi tư tưởng của con người tối hậu, và tinh hoa của văn hóa nhân loại; cho đến 5000 năm của nhân loại tối hậu, lấy nó ra, bảo con người biểu diễn xuất ra, đó chính là văn minh 5000 năm của Trung Quốc, là những gì được đặt định và tổng kết ra từ trong quá trình lịch sử xa xưa. Trong quá trình này cần phải dạy con người dùng phương thức tư duy như thế nào, hình thành kết cấu tư duy ra sao, gặp phải

việc thì suy nghĩ vấn đề thế nào, dùng phương pháp tư tưởng ra sao để suy nghĩ vấn đề.

Tư tưởng của con người sẽ trực tiếp lôi kéo hành vi của con người, ví như mọi người biết trong lịch sử có thời đại Tam quốc Ngụy-Thục-Ngô. Lịch sử Tam quốc đặt định ra đặc điểm văn hóa gì? ‘Nghĩa’. Đoạn lịch sử đó [khiến] người ta biết cái gì gọi là ‘nghĩa’, biểu hiện và nội hàm của ‘nghĩa’. Nhạc Phi thời kỳ Nam Tống, mọi người biết chằng, đã đặt định ra điều gì? ‘Trung’. Cái gì là ‘trung’, khái niệm ‘trung’ là gì, hình thức biểu hiện thế nào, đối ứng ra sao. Quá trình lịch sử chính là dạy người ta biết làm người thế nào. Toàn bộ quá trình 5000 năm này của nhân loại đều là không ngừng đặt định những gì con người cần có, đợi đến sau cùng; nhân loại là trải qua một quá trình hoàn thiện và tư tưởng chính thống mà hình thành con người sao cho Thần vừa ý, có thể dùng vào lúc diễn đoạn cuối cùng của thời khắc cuối cùng của lịch sử. Nhưng còn một vấn đề, vấn đề gì? Mọi người biết, con người như vậy, là văn hóa nửa Thần, là Thần trực tiếp sáng tạo, vậy thì tự thân con người và nhân tố [ngay] chính của văn hóa nhân loại là lớn hơn so với nhân tố phụ diện. Tuy nhiên con người có hai mặt nhân tố chính-phản của vũ trụ, tất cả vật chất trong tam giới đều tồn tại hai chủng nhân tố thiện-ác, Thần dùng vật chất nội trong tam giới để chế tạo con người, tự nhiên sẽ mang hai chủng nhân tố thiện-ác. Con người khi không lý trí hoặc tức giận, trên căn bản chính là ma tính biểu hiện; con người khi rất thiện lương, rất lý tính, rất thân thiện mà đối đãi với mọi sự việc xung quanh cũng như sự việc phát sinh, thì đó chính là biểu hiện của

nhân tố phía mặt Thiện, ấy chính là Phật tính. Con người hai chủng nhân tố này đều có, nhưng vẫn chưa được.

Tôi vừa đã giảng, quá trình thành tựu con người đó chính là một quá trình chính diện, ai ai cũng đều thiện lương, hơn nữa lý tính rất mạnh; nếu trong Chính Pháp, khi tôi truyền Đại Pháp, mọi người thử nghĩ, chỉ cần Đại Pháp vừa truyền, thì người như vậy, một trăm phần trăm, không sót một ai đều muốn đắc Đại Pháp; đặc biệt là người Trung Quốc, có lẽ không sót một ai đều muốn đến học Đại Pháp, tu Đại Pháp. Không cần tôi giảng nhiều, rất nhanh chóng sẽ lan truyền toàn diện. Nhưng mọi người đã biết, rốt cuộc vũ trụ đã đến mức không còn tốt rồi, sinh mệnh kỳ này chính là nên kết thúc rồi, mà lô những sinh mệnh này trên thế gian là cố ý được đào tạo ra. Sau lưng họ, những người tham gia ấy, đều có quần thể rộng lớn các sinh mệnh. Mỗi một sinh mệnh, mỗi một người đều không đơn giản, sau lưng đều đang đại biểu quần thể rộng lớn các sinh mệnh của vũ trụ. Một người được độ, tất cả các sinh mệnh sau lưng vị ấy mà được vị ấy đại biểu đều sẽ được độ, bởi vì con người trên thế gian, con người hôm nay, tuyệt đại đa số đều là Vương tử thiên thượng hạ thế chuyển sinh thành người. Như vậy sinh mệnh này nếu như đều đến học Đại Pháp thì đều được cứu độ, bao gồm tất cả chúng sinh mà họ đại biểu. Thế thì đương nhiên là việc tốt, bất cứ sinh mệnh nào trong vũ trụ đều nghĩ như vậy, kể cả vô số Vương cự đại. Nhưng Vị [Thần] Khởi thủy Sáng tạo Cùng tột lại không nhìn nhận như vậy. Một bộ các thứ không tốt thì liền giải thể, đối với Ông mà giảng thì tạo một cái mới cũng dễ dàng như huỷ một cái đã [hư] hoại. Ngoài ra mọi người biết trong vũ trụ

này còn có một Lý, là Lý gì? Chính là cái mà chúng ta gọi là ‘thiện ác luân báo’, cũng nói là chur vị làm bất kể việc bất hảo nào rồi thì chur vị đều phải hoàn [trả]. Chuyện tốt kết thiện duyên, chuyện ác kết ác duyên, mục đích là để kết thúc [duyên nợ]. Nhưng trong quá trình lịch sử đằng đẵng, làm một sinh mệnh mà giảng, không chỉ là giữa sinh mệnh với sinh mệnh đang trong những hành vi qua lại với nhau mà mắc phải nợ nghiệp, có rất nhiều sinh mệnh, một cách không tự biết, đều đang trong lịch sử vũ trụ mà góp phần vào trong đó mà [cùng nhau] đi xuống, hầu như mỗi sinh mệnh cũng đều đang khởi tác dụng này. Những gì bất hảo đều có phần, càng ngày càng bất chính như mọi người đều biết, nhưng không ai có ‘lực hồi thiên’, mọi người đều trong quá trình này mà đi xuống. Nghĩa là, trong quy luật thành-trụ-hoại-diệt chính là nên đi đến huỷ diệt. Đây là quy luật vũ trụ, không quan hệ gì với ‘từ bi’. Đây là giảng quy luật.

Mọi người đều biết tôi từng giảng rằng vật chất là bất diệt, sinh mệnh là luân hồi. Không chỉ con người nơi đây, tại Thần ở kia cũng là như vậy. Cái chết đối với con người mà nói thì họ ở trong ‘mê’ [nên] không nhìn thấy, cảm thấy rất đáng sợ. Đương nhiên đã là đệ tử Đại Pháp thì đều minh bạch cả. Tế bào phân tử của con người đều là phân tử cấu thành, phân tử là do nguyên tử cấu thành, nguyên tử là do các lạp tử vi quan cấu thành, lạp tử càng vi quan thì năng lượng càng lớn. Như mọi người đều biết, thân thể người này chôn trong đất, tế bào bề mặt là phân tử tổ thành, tế bào này có thể mục nát, nhưng phân tử không mục nát được, đúng không? Vậy nguyên tử càng không mục nát được, phải không? Vậy bộ phận đó của chur vị đi đâu? Tư tưởng con người không phải

đều xuất ra từ bề mặt của bản thân chư vị, có một số lời mà người ta đột nhiên thốt ra đều là từ đâu đến? Không phải mọi câu chư vị nói ra đều được suy nghĩ sâu và kỹ càng, mà là chư vị từ lập tử bề mặt khác nhau cho đến chư vị cấu thành từ rất vi quan đều đang khởi tác dụng. Chính thể sinh mệnh chư vị [là] từ lập tử vi quan nhất đến lập tử bề mặt đều đồng thời cấu thành chư vị, cho nên sinh mệnh chư vị không chỉ là một tầng tế bào bề mặt quá đơn giản như vậy. Đối với sinh mệnh con người mà giảng, một chút bề mặt này chỉ là trút bỏ một tầng da ngoài mà thôi, lúc chuyển sinh lại sẽ hoán đổi lớp da ngoài mới, nhưng [cái] chư vị chân chính không thể mục nát khi bị chôn trong đất. Đất kia sẽ không giải thể nguyên tử, thậm chí với phân tử nó cũng không giải thể nổi. Nguyên tử giải thể chính là một vụ nổ lớn, hạt nhân trong phạm vi một thân thể người mà nổ thì có thể huỷ đi một thành phố, là như vậy không? Thế thì chư vị đi đâu? Cái này đệ tử Đại Pháp đều biết. Vậy cũng nói, trong thế giới mê này, con người họ không biết mình chết rồi sẽ như thế nào, nhưng Thần lại hết sức rõ ràng, Thần càng cao càng rõ, họ cảm thấy đây là rất tự nhiên. Trong quá trình sinh mệnh của họ khi đi đến bước cuối cùng, thì tái sinh lại mới, họ đối với quá trình này rõ ràng phi thường, cho nên toàn bộ vũ trụ nó đều là một quá trình lặp đi lặp lại như vậy.

Điều tôi giảng là khi quá trình lịch sử vũ trụ to lớn này chưa kết thúc, khi trong quá trình sinh mệnh của vô số tầng thứ nội bộ trong nó {vũ trụ} thì chính là một loại quá trình ‘đại tạ’ không ngừng giống như ‘tân trần đại tạ’ vậy. Nhưng nếu vũ trụ lớn nhất —tôi là nói những thứ này trên tổng thể— đã phải kết thúc rồi, đã phải

giải thể rồi, chính là quá trình thành-trụ-hoại-diệt đến kết thúc rồi, thì mọi người nghĩ xem: Sinh mệnh trong các tầng thứ nội bộ chính là không luân hồi chuyển sinh nữa, sẽ không có lịch sử nữa, sẽ không có sinh mệnh nữa, cái gì cũng đều không có nữa, điều này đối với Thần mà giảng, dù vị đó là Thần lớn nhường nào, đều quá đáng sợ! Đây mới là thật sự đáng sợ cực kỳ, diệt tận rồi! Trong quá trình lịch sử của vũ trụ cực đại, trong vũ trụ có hằng bao nhiêu huy hoàng! Nhân loại trên một cái tinh cầu bé xíu thế này còn là như thế, vậy trong vũ trụ vô số tinh cầu, lạp tử to nhỏ đều bất đồng, trên mặt [các tinh cầu] đó có vô lượng vô số sinh mệnh, Thần cũng không tra ra được có bao nhiêu sinh mệnh và đã sáng tạo ra hằng bao nhiêu huy hoàng! Mỗi cá nhân đều giống như một bộ sách lịch sử, ai ai cũng tựa như một bộ truyện trường thiên đầy sinh động, những chuyện trải qua hết đời này đời khác khi nhìn lại cũng thật thú vị. Vũ trụ cực đại như vậy, chúng sinh vô lượng vô kể; hết thảy đều huỷ đi thì rất đáng tiếc.

Đương nhiên, [giờ] không nói về quy luật đó của vũ trụ nữa, mà nói 'từ bi' là một chủng đặc tính của Chính Thần. Không phải nói ta muốn làm một chút chuyện tốt chính là từ bi; cái tâm huyết dâng trào ấy thích gì đó thì mới đi làm, đấy không phải là từ bi, đấy là xuất ra từ sở thích cá nhân chur vị. Nói thấp một chút, ấy là chấp trước. 'Từ bi' chân chính là không có 'tư tâm' nào trong đó hết, đối với ai, đối với chúng sinh đều dùng chính niệm xét vấn đề, đều là từ ái. Cho nên rất nhiều Thần, rất nhiều Vương tại các tầng thứ khác nhau rất cao rất cao trong vũ trụ đều nhìn thấy tối hậu của vũ trụ, muốn cứu độ các chúng sinh ấy trong vũ trụ. Nhưng làm sao

cứu? Chính Pháp canh tân chỉ có thể bắt đầu từ tầng đáy của vũ trụ [để quy] chính từ dưới lên trên, vậy nên khiến rất nhiều sinh mệnh có tính đại biểu chuyển sinh thành người. Nhưng sinh mệnh có thể khởi tác dụng làm đại biểu lại không phải sinh mệnh thông thường, nhất định đều là Vương của các vũ trụ khác nhau làm đại biểu cho thế giới, vũ trụ, và thiên thể của họ, nhưng vũ trụ mà họ đã đại biểu là có thể hệ. Thiên thể từ vũ trụ thấp đến cao là tuần hoàn, thể hệ của bản thân họ đang đối ứng với thể hệ có tầng thứ cao hơn, Vương lớn hơn họ vẫn còn tại phía trên, vậy thể hệ cao hơn như thế kỳ thực phía trên đó còn có các Vương và thể hệ lớn hơn so với họ, vô luận cao bao nhiêu, tất cả họ đều thuộc về một thể hệ đồng nhất, nhưng vị cao nhất trong họ là không nhất định đến [làm người]. Làm thế nào đây? Chính là phái một tầng mà tương đối phù hợp làm đại biểu cho vô lượng vô số chúng sinh trong thể hệ cự đại của họ đi chuyển sinh thành người.

Tôi giảng như vậy với mọi người, mọi người có lẽ cảm thấy:Ồ, nhìn xem con người thế gian này có gì đặc sắc đâu, thấy người trên phố muôn dáng muôn vẻ, thậm chí bản thủ, có người ở quê sống rất khổ cực, có người ở thành phố là dân rất phàm tục thành thị thôì, còn có rất nhiều thanh niên chơi bời. Xã hội nhân loại chính là xã hội như vậy, cũng không thể đều làm việc trong công ty lớn, hoặc làm ông chủ, vậy những người khác thì chính là phải làm những [việc] khác, làm nghệ thuật trở thành minh tinh [chỉ] nhiều ngàn ấy thôì, chuyện gì cũng đều như vậy. Giai tầng là một chủng hình thức xã hội do xã hội nhân loại hình thành, nó không phải giai tầng của sinh mệnh. Cho nên sinh mệnh đều không đơn

giản, đừng nhìn bề ngoài của người ta như thế nào. Có lúc chư vị nhìn thấy người nhặt rác kia, lùi về quá khứ, chư vị sẽ phát hiện ông ấy trước đây là một vị Thần cư đại trong vũ trụ, nhưng ở trong mê, trong luân hồi chuyển sinh, ông ấy hoàn toàn mê lạc rồi, mê đến cái gì cũng không còn biết, thậm chí rất nhiều sinh mệnh trong luân hồi rất phần nộ bất bình đối với tình cảnh của mình, hoàn toàn không biết sứ mệnh của mình là đến để làm gì.

Không chỉ là ví dụ mà tôi vừa đưa ra. Thế nhân hiện nay, bao gồm đại đa số người của các giai tầng khác nhau, đều không biết mình đến thế giới này là vì điều gì, đều phấn đấu trong sự nghiệp của mình. Đặc biệt là [ai] có được chút thành tựu lại càng hui hui tự đắc quên cả chính mình, khi cảm thấy mình có một chút bản sự thì lại quên cả chính mình, khi thấy cuộc sống của mình không tốt lắm thì phần nộ bất bình. Kỳ thực những thứ đó không phải điều sinh mệnh chư vị cần, không nên coi trọng những thứ ấy, tìm về tự kỷ chân chính mới là trọng yếu. Trong quá trình lịch sử, biểu hiện tại thời kỳ này là có quan hệ nhân duyên. Nghiêm khắc mà nói, biểu hiện hiện nay của chư vị cũng là chư vị mấy đời trước đã làm chuyện sai, hoặc đã làm chuyện tốt, [đây là] nhân quả báo ứng của nó. Vừa rồi tôi đã giảng, vũ trụ chính là cái Lý này, dù chư vị ở giai tầng xã hội nào, chức nghiệp gì cũng đều là như vậy, thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo. Lý này đều tồn tại dù là ở tầng thứ nào trong tam giới. Cho nên đã đến cuối cùng, tại thời gian này, tư tưởng con người, đặc biệt là xã hội nhân loại khi đến giai đoạn cuối cùng của vũ trụ thành-trụ-hoại-diệt đã biến thành phức tạp hơn, vậy thời gian này

cần đệ tử Đại Pháp ở hoàn cảnh phức tạp này mà đánh thức con người thế gian, cứu độ họ.

Cái khó hơn là, hiện tại ở Trung Quốc nó là chính quyền tà đảng Trung Cộng tà ác nhất, cái chính quyền này vì sao xuất hiện ở xã hội nhân loại, mà còn là một thứ dị dạng? Trong vũ trụ này từ trên xuống dưới ai cũng đều phản đối nó, ai cũng cảm thấy nó là quái vật, người của tà đảng cũng không lý tính một cách bình thường. Vì sao như vậy? Điều gì cũng đều không đơn giản, kỳ thực cũng là cự thế lực vũ trụ cố ý an bài. Tôi vừa mới giảng văn hóa nhân loại là Thần an bài trong quá trình đào tạo con người, văn hóa chính thống một khi hình thành rồi thì tư tưởng con người đều là chính niệm, con người sẽ tốt bụng, người làm việc đều sẽ suy nghĩ đến người khác. Người như vậy, đến bước cuối cùng của lịch sử đều sẽ có lựa chọn chính diện, mọi người đều sẽ đến đấng Pháp. Cự thế lực trong vũ trụ cảm thấy người đấng Pháp, chúng sinh được cứu vậy cũng quá dễ dàng. Trong tam giới có Lý ‘thiện ác hữu báo’, một số thần trong tâm không chịu, bèn lợi dụng một cách cực đoan những thứ đó. Chúng nghĩ: Ngay cả vũ trụ cũng không còn tốt rồi, với sinh mệnh như vậy làm sao có thể để họ được độ dễ dàng đến thế? Sinh mệnh nhiều như vậy lẽ nào có thể đều tiến nhập sang tương lai? Rất nhiều nhân tố các loại không để cho chúng sinh được cứu. Kỳ thực lối nghĩ ấy của cự thế lực bản thân nó cũng là biểu hiện trong Pháp Lý hoại-diệt của cự vũ trụ. Cự thế lực muốn làm cho sinh mệnh vào quá trình cuối cùng có một lựa chọn, mà lựa chọn này lại cực kỳ gian nan, là bởi vì cái gì cũng đều nên kết thúc rồi, thế đạo còn loạn nữa, người muốn

đến tương lai lựa chọn thế nào đây? Đây chính là cực khó. Cái ngưỡng này đặt ra rất cao.

Có người nghĩ: Thần Phật chẳng phải là ‘từ bi’ [với] con người sao? Nhân loại đến bước này rồi thì không thể dùng tư tưởng con người để nghĩ nữa, những thần kia của cự thể lực không nghĩ như thế đâu. Chư vị muốn được độ, chư vị muốn được cứu, thì chư vị phải từ trong các loại mê [hoặc] của xã hội hiện thực hôm nay mà lựa chọn đúng, mới có thể bước qua, bước không qua thì chư vị chính là không thể được độ. ‘Võng khai nhất diện’, như mọi người đều biết, tôi thường giảng câu ấy. Bảo con người tự mình bước qua, vậy làm sao bước? Sư phụ sớm biết cự thể lực sẽ làm như vậy, cho nên Sư phụ mới an bài đệ tử Đại Pháp cứu độ chúng sinh. Cự thể lực vì để thiết lập khó khăn cho chúng sinh bèn tạo ra chính quyền tà đảng tại thế gian, đồng thời chế ra một mớ học thuyết loạn bát nháo và những thứ kiểu như ‘ý thức hiện đại’, khiến xã hội này cực kỳ phức tạp, nhân tố hai mặt chính-phụ đều có, đồng thời thêm một số nhân tố biến dị và kỹ thuật sinh vật ngoài hành tinh làm loạn tư tưởng chính thống của con người. Tại xã hội phương Tây, về cơ bản dựng ra những thứ ác, [thứ] tà là được thôi. Nhưng tại Trung Quốc thì không [dừng ở đó], chúng muốn nói cái chính thành xấu, nói cái xấu thành cái tốt, dưới hoàn cảnh khó khăn như vậy khiến chư vị lựa chọn [xem] có thể được độ hay không. Vì sao Trung Quốc nơi đó lại khó khăn đến thế? Trước đây tôi đã giảng cho mọi người, tôi nói rằng những Vương của tầng thứ cao hơn, những Vương của mỗi tầng dân tộc trong lịch sử nhân loại, [những vị] ở tầng thứ cao trong vũ trụ, toàn bộ đều chuyển sinh đến Trung Quốc, nó

thành điểm trung tâm, cho nên gia tăng độ khó cho việc lựa chọn của người ở nơi đó. Bởi vì cự thế lực nhìn thấy một khi họ được cứu, có lẽ dân tộc họ đại biểu, thậm chí toàn bộ quần thể cự đại các sinh mệnh trong vũ trụ mà họ đại biểu đều phải được cứu. Mọi người thử nghĩ, một việc lớn như vậy, cho nên khó khăn mà cự thế lực thiết lập cho họ chính là lớn nhất. Nhìn ngoài thì thấy người Trung Quốc khi đến cận đại bị chà đạp đến không còn ra hình nữa, thậm chí cả ngoại hình cũng biến thành thấp bé, cả hình tượng cũng biến thành rất khó coi. Người trong lịch sử đều là một bộ mặt chính khí, chính khí đầy mình, hình tượng cũng tương đối tốt. Là vì nơi đó vào thời cận đại gia tăng độ khó lớn lên, đưa những thứ bất hảo nhồi nhét vào con người. Tư tưởng con người được đưa vào cái gì đều sẽ ảnh hưởng ngoại hình con người, nhất định vậy. Tỷ dụ nói một cái túi, chur vị đặt vào đó một món đồ hình vuông, hình dáng bên ngoài có thể nhìn ra; chur vị đặt vào một món đồ hình tròn, ở ngoại hình cũng có thể thấy được. Chính là chur vị bỏ vào tư tưởng nào, ở ngoại hình đều có thể nhìn thấy được. Một người ở trước mặt tôi, không chỉ là tôi, xã hội nhân loại không đơn giản như vậy, có rất nhiều người có năng lực, nhìn người đó một cái liền biết anh ta là [có] tư tưởng hay hành vi ở phương diện nào đang nổi trội hơn, anh ta thích cái gì, đều đang hiện ra trên mặt, thậm chí có cả trên hình thái thân thể.

Vậy dưới một độ khó như thế, muốn khiến người ta có thể được cứu, vậy làm sao được cứu? Ngay cả cái tốt cái xấu cũng phân biệt không rõ nữa, thậm chí rất nhiều phương tiện truyền thông đều đang tuyên dương các trào lưu xã hội, mà những trào lưu ấy lại không

nhất định là tốt, nó chỉ là mọi người đều làm như vậy, phương tiện truyền thông đang đóng một vai trò thúc đẩy về phía trước. Mọi người thử nghĩ, bảo người ta làm sao phân rõ tốt và xấu? Không có cách nào phân rõ. Tâm chân chính tồn tại thiện niệm, giữ bất động, hỏi nhân loại bất quá có được mấy người? Vậy chẳng phải đều xong cả sao? An bài lâu như vậy trong lịch sử chẳng phải cũng xong cả sao? Tam giới đều là vì cái này mà tạo ra. Vậy làm sao đây?

Tôi vừa nói rồi, muốn ‘võng khai nhất diện’ [thì] không ai có thể nói là không đúng. Võng khai nhất diện là sao? Để phá vỡ can nhiễu của cự thế lực, thì phải xuất hiện một số người có thể khiến họ khôi phục ký ức, có thể cảnh tỉnh họ, có thể đánh thức họ, có thể giảng xuất ra chân tướng của lịch sử và thế giới hôm nay. Kỳ thực xã hội nhân loại làm việc gì cũng đều rất khó, cái ‘chính’ hễ động thì sẽ xúc động đến một vài nhân tố ‘phụ’ về ‘cự’ ‘phản’ ‘hoại’, cái ‘phụ’ hễ động thì đương nhiên cũng sẽ xúc động đến nhân tố ‘chính’. Thiện ác ở nơi nhân loại là cân bằng, kỳ thực ai muốn làm gì tại thế giới này cũng đều rất khó. Số lượng Thần Tiên [ở] nhân gian vẫn rất nhiều, năng lực của mỗi Thần Tiên đều có thể lấy việc của nhân loại ra làm rồi. Một vị Thần Tiên là có thể làm, họ vì sao không làm? Họ biết, họ nhìn được rất rõ ràng, tất cả đều là có an bài, đồng thời họ làm một việc dù tốt đến mấy cũng đều sẽ ảnh hưởng đến một việc khác, một việc khác kia sẽ gián tiếp giống như nhánh cây ảnh hưởng rất nhiều việc, vậy thì họ đã phạm tội đối với an bài của Thần cao hơn, thậm chí làm cải biến cả với an bài của lịch sử nhân loại, ai cũng đều không dám tùy tiện động chạm đến.

Đệ tử Đại Pháp chính là tại thời gian này xuất hiện, nhưng chư vị phải đi giảng chân tướng cứu người, con người hiện đại trong luân hồi lịch sử đều đã có nợ nghiệp rất lớn, chư vị muốn cứu người đó, sau lưng của người đó có rất nhiều sinh mệnh không để người đó được cứu, bởi vì những sinh mệnh kia đều hận người đó, bởi vì những sinh mệnh kia trước đây hoặc một đời nào đó đã bị người đó ức hiếp, đã bị người đó giết mất mạng, đã bị người đó bức hại, cũng có lẽ bị người đó làm hại đến rất thảm. Trong luân hồi, con người trong vô tri, trong mê, trong dục vọng đã làm những gì, hiện tại cũng không biết nữa. Thực ra trong lịch sử dài đằng đằng ai ai cũng nợ nghiệp khắp thân, đều ở trong mê mà. Nhưng thật sự một khi phải cứu độ họ, thật sự từ trên sinh mệnh phải cứu vãn họ, thì những sinh mệnh đã bị hại kia lại không chịu. Như vậy thì khi cứu độ thể nhân, trước khi khiến con người thể gian minh bạch ra chân tướng sẽ xuất hiện can nhiễu, rất nhiều trở ngại. Các chủng các dạng trở ngại đang ngăn chặn con người, người được cứu nhiều rồi, sự việc lớn rồi thì sẽ hình thành hoàn cảnh xã hội.

Tà đảng Trung Cộng trong những năm qua bức hại đệ tử Đại Pháp, không chỉ là nhân tố của tà đảng Trung Cộng, thực ra nói một cách tương đối thì nó nhỏ đến đáng thương. Toàn bộ những nhân tố không tốt trong vũ trụ tất cả đều đánh hạ xuống, các không gian quả là nhiều quá chừng, vô kể vô số. Rất nhiều Thần sau khi thấy đều sửng sờ: Cái này làm thế nào? Ai dám đụng vào? Cứu một người thì liên hệ đến phạm vi cự đại các sinh mệnh của vũ trụ, thì sẽ ảnh hưởng lớn như vậy, một trăm triệu người phải lớn ngần nào? Như mọi người

biết, Jesus cứu người những năm ấy, giảng cứu người cứu người, vì sao bị đóng đinh lên thập tự giá? Người mà Jesus cứu vẫn là người của chính Ông ấy kia mà! Nhưng người của Ông trong quá trình chuyển sinh cũng mắc nợ nghiệp, Ông cũng không có cách nào giải thoát chúng, bởi vì Jesus đối diện là với vũ trụ cự đại như vậy, vô lượng vô kể sinh mệnh và sinh mệnh cao tầng, trong đó có vô số sinh mệnh cự đại có tầng cao hơn, lớn đến mức quả là Thần thông thường cũng không biết họ cao bao nhiêu, mà còn là nhiều vô lượng vô số. Họ muốn khiến chư vị hoàn [trả] nợ của ai, họ nếu không trả chư vị, thì chư vị nói xem chư vị làm sao giải thoát? Chư vị vĩnh viễn không giải thoát nổi. Cuối cùng Jesus từng cầu Jehovah: Có thể không đóng đinh lên thập tự giá chăng? Jehovah cũng hết cách, chỉ có thể dùng máu của mình, [dùng] sinh mệnh con người, qua quá trình chịu đựng thống khổ mà hoàn [trả] cho chúng, mới có thể giải thoát ra. Khó như vậy đó. Đệ tử Đại Pháp trong vũ trụ muốn cứu độ chúng sinh, cần phải ở hoàn cảnh xã hội phức tạp tối hậu này mà cứu độ chúng sinh, mọi người thử nghĩ khó bao nhiêu? Chư vị nếu nhìn thấy, nếu mà thật sự nhìn thấy, thì quá đáng sợ. Tuy nhiên, chỉ cần chiếu theo Đại Pháp, chiếu theo điều Sư phụ bảo chư vị, chư vị có con đường đi của chư vị, không ai động đến được. Nhưng con đường ấy rất hẹp, hẹp đến mức chư vị phải đi một cách chính phi thường thì mới được, mới có thể cứu người. Chư vị đi một cách chính phi thường, thì chư vị mới không xuất hiện vấn đề.

Mấy năm nay Sư phụ đang trông chừng chư vị, bước đi trên con đường đó. Tôi trước đây thường viết một số bài văn ngắn, chư vị gọi là 'kinh văn', trong tu luyện

không ngừng tu chính mọi người, bảo mọi người làm thế nào. Sau đó tôi biết mọi người dần dần thành thực rồi, cũng không thể thường xuyên viết nữa. Tôi viết nhiều thêm nữa cự thế lực lại không chịu. Sư phụ không sợ, chỉ là không muốn để chúng làm sự việc phức tạp hơn. Chúng cho rằng giảng nhiều rồi thì đây cũng bằng Ông đang làm, Ông đang dắt đi, không được đâu, cần phải là họ tự mình đi, cần phải để họ tự mình bước ra. Cự thế lực đã khiến việc xấu được làm đến bước này rồi, [mà] tôi cũng muốn để đệ tử Đại Pháp mượn cơ hội này thành tựu chính mình, bởi vì trong khó nạn to lớn mà đi xuất ra được thì việc này quá vĩ đại, làm tốt việc này quả là xuất sắc, chưa vị làm xong thì là xong, điều này đối với đệ tử Đại Pháp mà giảng là không công bằng. Chúng sinh mà chưa vị cứu độ sau lưng còn có quần thể sinh mệnh lớn như vậy, thế thì đệ tử Đại Pháp tương lai làm thế nào? Vậy thì thành tựu sinh mệnh cao hơn lớn hơn, một vị Thần cao hơn, một vị Thần vĩ đại hơn. Cự thế lực đã biết phải thành tựu cao như vậy, đều do Sư phụ đến dắt [tay] làm, vậy được tính là họ tự mình thành tựu chăng? Họ phải tự mình đi con đường đó. Trong chịu đựng ma nạn do cự thế lực thêm vào mà đi cho chính hay không chính thì càng gia tăng thêm nạn, đặc biệt là đệ tử Đại Pháp tại Trung Quốc Đại Lục, trong ma nạn bức hại thì mỗi suy nghĩ mỗi ý niệm đều rất then chốt. Chưa vị làm được tốt hay không tốt, chưa vị có thể bị bức hại hay không, chưa vị làm được chính hay không chính, bức hại đến mức độ nào, đều có quan hệ trực tiếp với con đường chưa vị tự mình đi, và vấn đề mà tư tưởng chưa vị suy xét. Đối với đệ tử Đại Pháp là cực kỳ khó, bởi vì đệ tử Đại Pháp cũng là từ hoàn cảnh mặt thế phức tạp

nhất này mà bước ra, mà tu ra, còn phải cứu độ người khác, cho nên đệ tử Đại Pháp mới có thể thành tựu sinh mệnh to lớn như vậy, thành tựu tầng thứ cao như vậy. Vì cụ thể lực đang can nhiễu, cho nên việc này là vĩ đại, và cũng khó đến thế.

Rất nhiều người thường không biết đệ tử Đại Pháp đang làm gì, điều này không phải một đôi lời có thể nói rõ ràng. Chư vị nói cho họ vũ trụ đến giai đoạn cuối cùng của thành-trụ-hoại-diệt, họ sẽ càng không tin, cho nên không thể đi giảng mấy cái này. Chính là từ phía mặt chính, phía mặt Thiệt mà thức tỉnh con người. Muốn đi con đường nào cũng không phải chúng ta cứ bắt họ phải đi. Sau khi rõ ràng chân tướng, các vị xem xem bày ngay trước mặt các vị hai con đường, các vị chọn con đường nào. Có người tư tưởng đã biến thành rất bất hảo rồi, những điều Thiệt họ đã không thể tiếp thụ được nữa, họ tự nhiên sẽ chọn cái bất hảo, cái ác, cái hiện đại, cái biến dị, thuận theo cụ vũ trụ mà đi. Chỉ có những [ai] có thể thức tỉnh, có thể biết mình nên bước đi như thế nào con đường nhân sinh tiếp sau đó, hiểu rõ con người đến thế gian để làm gì, chỉ có như vậy mới có thể chân chính được cứu.

Người ta nói với tôi, tương lai sự việc Chính Pháp này kết thúc sau đó còn có Pháp Chính Nhân Gian, tương lai sẽ như thế nào? Tôi nói, ‘nhân kiến nhân thân’. Họ đều cảm thấy: “nhân kiến nhân thân”, ồ, đạo đức thăng hoa trở lại, thật tốt quá. Phải rồi, họ chỉ có thể lý giải như vậy. Đạo đức thăng hoa đến mấy, người gặp người cũng không cần ‘thân’ như vậy, phải không? Có lẽ trong chu vi mấy chục dặm cũng không thấy một người, [lúc gặp] mới có thể “nhân kiến nhân thân”. Tôi bảo với mọi

người, có nhiều dự ngôn, dù là tôn giáo nào, mọi người biết Phật giáo, Cơ Đốc giáo, dù là gì, đều đang giảng thế gian hiện nay như thế nào. Có người cảm thấy: [những gì tiên tri giảng] còn xa xôi lắm. Có lẽ, [họ] chiếu theo cách nghĩ của mình mà làm cũng được thôi, nhưng đệ tử Đại Pháp đang thực hiện lời hứa của mình, chính là cần làm cho con người thức tỉnh.

Mọi người biết, trong lịch sử con người chưa từng loạn thế này, không có phức tạp đến mức độ này. Con người cho rằng là khoa học kỹ thuật đang phát triển, là tự nhiên của xã hội nhân loại. Cái gì có thể là tự nhiên chứ? Khoa học kỹ thuật và truyền thống của con người là hai con đường, đang đồng thời tồn tại ở xã hội nhân loại. Chư vị muốn lựa chọn con đường nào, chư vị muốn đi con đường nào; chính là cho con người lựa chọn. Tôi vừa giảng thiện-ác là cá nhân đang chọn, hai con đường này là lựa chọn cho nhân loại tương lai. Rất nhiều người tiếp thu ảnh hưởng của tư tưởng hiện đại mà chối bỏ Thần, không thừa nhận con người là do Thần tạo ra. Con người cảm thấy tự mình rất vĩ đại, mọi người thấy rồi, như trận bão lớn hôm qua, con người đứng trước giới tự nhiên quả là nhỏ quá không đáng kể, thật sự đến kiếp nạn của vũ trụ thì xong hết. Vả lại khoa học kỹ thuật của nhân loại nếu không có nguồn năng lượng, xã hội hiện đại của nhân loại lập tức tê liệt, khoa học kỹ thuật hiện đại lập tức giải thể. Kỹ thuật sinh vật ngoài hành tinh rất phát triển, trong thành-trụ-hoại-diệt của vũ trụ cũng phải cầu xin cứu giúp họ trong Chính Pháp.

Bày ra trước mặt con người chính là như vậy. Nhưng đã là đệ tử Đại Pháp, trong hoàn cảnh như thế, trong thế giới phức tạp như thế đi cứu người, đó thật là

quá khó. Có lúc chư vị có thể bận đến mức không nghĩ tới mấy vấn đề này, nhưng Sư phụ thấy cực kỳ rõ ràng, cho nên tôi thường nghĩ: Thế nào là đệ tử Đại Pháp? Ai xứng làm đệ tử Đại Pháp? Kể cả những ai mới vào, chư vị nếu không có duyên phận ấy, thật sự là vào không được. Nhiều năm như vậy rồi, không phải vì bức hại, và tin đồn do tà đảng Trung Cộng tạo ra cho đệ tử Đại Pháp nên con người không thể vào, không phải vậy đâu. Chẳng phải vẫn luôn có người vào sao? Không phải vậy đâu, kỳ thực ai cũng biết tà đảng Trung Cộng là xấu, nó nói gì rất nhiều người hoàn toàn không tin. Mà là vì những thần đó đều đang ngăn cản, không cho họ làm đệ tử Đại Pháp. Không xứng đáng thì hoàn toàn không cho vào, trên biểu hiện đều khiến họ tự mình không vào, hoặc hoàn cảnh xung quanh ngăn không cho họ vào, có người nói với họ thế này thế kia đừng nên đi, [hoặc vì] những chuyện rắc rối của tự họ vẫn không buông bỏ được, khó khăn thế này, khó khăn thế kia, cái này cũng không được, cái kia cũng không bỏ xuống được, cho nên họ không vào được.

Vậy đó, chư vị biết chẳng? Chư vị là đệ tử Đại Pháp, thiên thượng có vô số sinh mệnh, vô lượng vô số sinh mệnh ngưỡng mộ chư vị. Tôi hôm nay với bất kể một vị Thần ở cao tầng, dù họ to lớn đến đâu, tôi nói chư vị đến làm đệ tử Đại Pháp, không cần đến một giây, chỉ cần tôi vừa nói ra thì họ lập tức nhảy xuống, quả thật quá đổi vui mừng —ai minh bạch đều biết— đây không chỉ là có thể tự cứu, mà còn có thể cứu vô lượng chúng sinh trong thế giới của họ, đây là việc xuất sắc nhất của vũ trụ tương lai (*vĩ tay*). Nhưng không được, đệ tử Đại Pháp trong luân hồi chuyển sinh ở nhân thế, trong quá

trình lịch sử đều đã đặt định ra uy đức ấy rồi. Tại điểm luyện công thời đầu của đệ tử Đại Pháp, có rất nhiều người đến, có người ai cũng không biết họ là ai, luyện công xong ngoảnh đi ngoảnh lại đã thấy biến đâu mất. Có rất nhiều Thần thật sự muốn làm đệ tử Đại Pháp, nhưng không làm được.

Đệ tử Đại Pháp trong xã hội mê hoặc và sống cùng người thường, cực dễ dàng là về tư tưởng, hoặc ít nhất là về một phương diện nào đó bị cuốn theo dòng. Nếu chư vị làm việc không thể dùng Đại Pháp để đo lường bản thân, chư vị nếu làm việc không thể dùng chính niệm suy xét vấn đề, gặp vấn đề không đứng trong Pháp, thì chư vị chính là một người thường, không có bất cứ khác biệt gì. Ngoại hình của chư vị là người thường, hoàn cảnh sinh hoạt của chư vị là người thường, công tác của chư vị là công tác người thường. Ngay cả chư vị làm các hạng mục của đệ tử Đại Pháp, trên trời lại không có TV, Thần cũng không có báo chí, những cái này đều là hình thức xã hội người thường. Chư vị nếu không thể dùng chính niệm chỉ đạo chư vị, chư vị không thể giống như một đệ tử Đại Pháp dùng tiêu chuẩn người tu luyện để đo lường chính mình, đo lường thế giới, đo lường người khác, vậy chư vị chính là như người thường.

Thế nào là người tu luyện? Quá khứ con người cảm thấy xuống tóc vào chùa thì họ có thể làm Thần. Là như vậy chăng? Tuyệt đối không phải. Họ chỉ là trên ngoại hình, 'ta với người thường, với người khác là có chỗ khác nhau', người thường cũng cảm thấy họ không giống. Sau đó lại tự mình tu tâm của mình, nhưng cái tâm ấy là như nhau, trong xã hội, trong ô nhiễm, trong thất tình lục dục. Đâu chỉ có những thứ ấy? Xã hội hiện

đại này không [chỉ] là bảy tình sáu dục, mà còn nhiều hơn cả bảy mươi tình sáu mươi dục, đúng không? Các chủng các dạng dục vọng. Nói ví như chấp trước vào máy tính hay iphone, có cảm tình, trong lịch sử chưa hề có những chuyện này, đúng không? (mọi người cười) Xã hội hiện đại mà, cho nên chính là phức tạp hơn. Tu luyện trên bất cứ hình thức nào, nó chỉ là một dạng hình thức biểu hiện. Tu luyện của đệ tử Đại Pháp, hoàn cảnh của chư vị, địa điểm tu luyện của chư vị, chính là mở ra trong xã hội. Do xã hội nhân loại đều là vì Đại Pháp mà tạo thành, mọi người thử nghĩ, vấn đề của xã hội này có thể đơn giản vậy không? Trước đây tôi cũng giảng cho chư vị rồi, tu luyện trong các ngành các nghề. Đúng thế, mâu thuẫn chư vị gặp phải, bất kỳ sự việc chư vị gặp phải đều là đang khảo nghiệm nhân tâm chư vị, chư vị làm thế nào có thể phù hợp với người tu luyện? Chư vị làm thế nào có thể xứng đáng làm đệ tử Đại Pháp? Đó chẳng phải là tu luyện ư? Người thường có thể làm như vậy, nghĩ như vậy không? Gặp phải mâu thuẫn, bất kể mình đúng hay sai, đều nghĩ về bản thân: Việc này mình có chỗ nào không đúng? Có phải mình thật sự xuất hiện cái gì không đúng? Luôn là đang nghĩ như vậy, niệm đầu tiên nghĩ chính mình, nghĩ vấn đề, ai không như vậy thì chư vị không phải là một người tu luyện Đại Pháp chân chính. Đây là Pháp Bảo của tu luyện, đây là một đặc điểm của tu luyện của đệ tử Đại Pháp chúng ta. Bất cứ gặp phải chuyện gì, niệm đầu tiên trước hết xét về mình, cái này gọi là “hướng nội tâm”. Kỳ thực trong Phật giáo cũng như vậy. Nó chẳng phải giảng tu tâm sao? Nhìn vào trong sao? Nó chẳng phải cũng giảng những điều

này sao? Tuy nhiên nó giảng rất nhỏ, không có điểm trúng đến chỗ thực sự, nhưng nó cũng nói như vậy.

Nói đến đây, tất cả những lời tôi vừa giảng kỳ thực đều là bảo mọi người, trách nhiệm của đệ tử Đại Pháp trọng đại. Thế nào là “đệ tử Đại Pháp”? Thời gian giữa Pháp hội lần trước và Pháp hội lần này rất gần, tuy nhiên có những học viên có một số lỗi tôi vừa giảng ở lần trước, làm tốt hay không đều có một quá trình, phải không, vậy chúng ta không nói sau Pháp hội lần trước đến nay chư vị thế nào rồi. Tôi chính là nói đệ tử Đại Pháp không nên đem Pháp mà Sư phụ giảng để xem như điều mới lạ, đến nghe Sư phụ giảng thiên cơ nào đó, Sư phụ giảng cái gì đó thú vị. Đương nhiên mọi người sẽ không nghĩ như vậy, nhưng Sư phụ sau khi giảng xong chư vị phải nghĩ, [là] đệ tử Đại Pháp chư vị phải suy xét.

Đến hiện nay, còn có một vài học viên phối hợp với nhau phi thường kém. Không chỉ là kém bình thường, thậm chí là phá đám. Tôi bảo chư vị, dù là tâm gì, miễn là hạng mục của đệ tử Đại Pháp hoặc là việc đệ tử Đại Pháp nên làm, chư vị khởi tác dụng phá hoại, chư vị chính là khởi tác dụng của ma. Dù chư vị cảm thấy ‘tôi là đệ tử Đại Pháp, tôi cũng đã làm rất nhiều việc’, nhưng những cự thế lực kia đang ghi sổ từng món cho chư vị.

Chư vị biết không? Đệ tử Đại Pháp, chính niệm của chư vị có tác dụng. Tác dụng mà từng cá nhân chư vị hợp với nhau là cự đại vô tỷ. Khởi không được tác dụng lớn như vậy là [vì] tín tâm của chư vị không đủ, chính niệm không đủ. Đệ tử Đại Pháp nhiều như vậy, khi đồng thời phát chính niệm toàn cầu, hơn trăm triệu đệ tử Đại Pháp phát chính niệm trên toàn cầu vào thời gian đồng nhất, đối với tà ác và cự thế lực mà giảng có đáng sợ

không? Đối với Thần mà giảng đều là sự việc hùng vĩ phi thường. Lực lượng lớn nhường ấy! Một đệ tử Đại Pháp, nếu chính niệm của chư vị mạnh phi thường, sức mạnh có thể xé núi, một niệm là làm xong. Trong mê, chư vị cũng không nhìn thấy năng lực của chính mình, điều này vẫn không sao; chư vị không phối hợp với nhau, chính niệm không đủ, khiến lúc chư vị đang phát chính niệm cái trong đầu nghĩ đến đều là những chấp trước mà trong tu luyện với nhau không hướng nội mà tìm, [chỉ] hướng ngoại mà nhìn, thậm chí là phần nộ bất bình, nghĩ đến ai liền tức giận, chư vị nói xem chư vị phát chính niệm đó làm gì? Khởi không được tác dụng chính diện, đưa tất cả tư tưởng, cách nghĩ, và chấp trước của chư vị thấy đều nói cho chư Thần trong vũ trụ. Chư vị lúc phát một niệm đó toàn bộ ào ào xuất ra, triển lãm cho toàn bộ vũ trụ thấy, nhìn con người chư vị. Mọi người thử nghĩ, cựa thể lực kia không bức hại chư vị mới lạ. Chúng bức hại chư vị, Sư phụ không có cách nào, bởi vì chúng nắm chắc đằng chuôi: Ông xem xem sinh mệnh như vậy, đây là đệ tử của Ông sao? Kém như vậy, không nên chỉnh lý họ sao? Ông không chỉnh lý họ nhưng họ ảnh hưởng đến chúng tôi, ảnh hưởng đến người khác, còn không nhanh chóng chỉnh lý họ! Tôi thì nghĩ: Đệ tử Đại Pháp con đường bày trước mặt chư vị chỉ có thực tu, không có đường khác.

Tôi gần đây nhìn thấy, đệ tử Đại Pháp tại Trung Quốc Đại Lục, trong trường bức hại này càng ngày càng thanh tỉnh rồi, minh bạch rồi, càng làm càng tốt rồi. Nhưng thuận theo hình thế có chuyển biến tốt, đệ tử Đại Pháp tại quốc tế lại buông lơi. Có người làm chuyện gì đó giống như không khởi được tinh thần lên, càng

không nói đến phối hợp. Không phối hợp, độ sức với nhau, không phục tùng, thậm chí ngôn từ cử chỉ không nhã nhặn chút nào, thật không giống đệ tử Đại Pháp. Sư phụ nhìn thấy mà đau lòng. Chư vị là từ trong gian nan nhất mà bước ra, cả Thần đều ngưỡng mộ chư vị, chư vị lại không biết trân quý, quay đầu [dù] muốn tìm quá trình đó cũng không còn có nữa, đã đến cuối cùng của cuối cùng rồi. Tôi vừa mới nói, rất nhiều người muốn được làm đệ tử Đại Pháp, hiện tại phi thường khó vào. Còn có nguyên nhân lớn nhất chính là khảo nghiệm rất tàn khốc đối với đệ tử Đại Pháp, loại bức hại đó, đã đi đến đoạn cuối rồi, [muốn] tạo lại áp lực và khó nạn toàn thế giới phô thiên cái địa to lớn đến thế một lần nữa, [để] khảo nghiệm xem chư vị có dám tu hay không, có thể đi con đường chính lộ hay không [thì] lịch sử ấy đã đi qua rồi, đã không còn nữa. Ai đến làm đệ tử Đại Pháp, thì cụ thể lực kia ngăn trở là hết sức ghê gớm, nói gì cũng không cho họ vào. Chư vị từ hoàn cảnh gian nan như vậy bước qua, đã xuất sắc lắm rồi, uy đức nên có đã đều có rồi; chư vị do hiện tại buông lơ chính mình, khiến tự mình trượt xuống, thật sự không nên [như vậy].

Còn về việc cứu độ chúng sinh, và việc giảng chân tướng, rất nhiều người làm không triệt để, giảng hai câu với người ta, thích nghe hay không, không nghe cũng kệ, lại đi tìm người khác. Làm bất kể chuyện gì, là có thủy có chung, hãy làm nó cho tốt, cứu người thì phải cứu họ cho xong. Bày trước mặt chư vị, không có lựa chọn, cứu người mà chư vị có lựa chọn thì là sai. Chỉ cần chư vị gặp, thì chư vị đều nên cứu, dù là thân phận gì giai tầng gì, dù họ là tổng thống hay ăn xin. Trong con mắt của Thần, sinh mệnh là đồng đẳng, 'giai tầng' là do

xã hội nhân loại phân hoạch ra. Tôi chính là hy vọng giữa các đệ tử Đại Pháp với nhau đều có thể giống như trước đây, tinh tấn như thời chư vị mới đắc Pháp. Quá khứ trong Phật giáo có câu, ý tứ là từ đầu đến cuối đều như ban đầu, thì chư vị nhất định viên mãn. (vỗ tay)

Chư vị tu trong xã hội người thường, có Pháp hội, có thể học hỏi lẫn nhau. Như chư vị biết những người tu trong sơn động, họ tu không thành thì chết ở trong đó. Họ trải qua việc gì cũng không có ai để trao đổi, cũng không có ai đi giảng, đều phải tự mình từ trong chính ngộ bước đi, đi không xuất ra thì kết thúc, rất khó! Cái đáng sợ nhất là trong cô đơn trường kỳ. Con người sợ nhất cái gì? Cô đơn. Cô đơn có thể làm người ta phát điên, cô đơn có thể làm người ta quên đi hết thầy quá khứ, cô đơn thậm chí làm người ta quên đi ngôn ngữ. Cũng là một loại khổ đáng sợ nhất. Người nói ai đó quay mặt vào vách chín năm, ai đó quay mặt vào vách mười ba năm, còn có người ngồi đó trên trăm năm rồi. Chư vị không có cô đơn như vậy, chính là kiên trì từ đầu đến cuối giống như đệ tử Đại Pháp.

Sư phụ hôm nay nói nặng một chút với mọi người, cũng là muốn mọi người có thể cảnh tỉnh. Chư vị cứu độ thế nhân cần phải đánh thức họ, cứu độ họ, bản thân chư vị chính mình cũng cần tỉnh ra, cũng cần tỉnh ngộ. Làm nhiều việc rồi thì quên tu luyện của bản thân, thế cũng không được. Chư vị là người tu luyện, lời nói ấy không phải nói quá khứ của chư vị, đã từng, hoặc là biểu hiện của chư vị, lời ấy là nói bản chất của chư vị, ý nghĩa sinh mệnh của chư vị, trách nhiệm chư vị gánh vác, sứ mệnh lịch sử của chư vị, như vậy chư vị mới là đệ tử Đại Pháp chân chính.

Tôi biết mọi người trong các hạng mục, trong cứu người có [những vị] làm tốt phi thường, trên tổng thể mọi người làm cũng là rất tốt, khởi lên tác dụng rất lớn. Tôi thừa nhận chư vị khi trợ Sư Chính Pháp làm những gì chư vị nên làm, chính là hy vọng chư vị có thể làm tốt hơn. Con đường của chúng ta rất hẹp, đi chệch một chút thì sẽ xuất hiện vấn đề. Tôi không muốn mọi người xuất hiện vấn đề, cũng không muốn người nào trượt xuống trong tu luyện, càng không hy vọng thuận theo hình thể biến chuyển tốt khiến buông lơi tu luyện. Tất cả đây đều là chư vị khai sáng, sự việc tương lai còn rất nhiều, một mạch cho đến ngày chư vị viên mãn. Những gì khó nhất chư vị đã vượt qua rồi, còn lại sẽ không khó như thế này nữa, chỉ là hãy làm nó tốt hơn một chút. Càng trong vô vọng, có lẽ hy vọng ngay ở trước mắt. Càng trong cảm giác buồn chán, có lẽ chính là đang kiến lập uy đức của chư vị. Hy vọng mọi người thật sự có thể phối hợp tốt, chính niệm đủ, gặp phải việc thì hướng nội tìm, chính là giống như nhiệt tình lúc mới bước vào tu luyện. Không được giống người thường, nhiệt huyết mấy phút qua đi liền xong hết.

Lúc chư vị phối hợp với nhau là vì nhân tâm mới sản sinh ma sát với nhau, đấy là trạng thái và quá trình của người tu luyện, quyết không phải ai đó trong chư vị thật sự không tốt. Phía mặt tốt đã không nhìn thấy, đã cách ra rồi, những gì chư vị nhìn thấy vĩnh viễn là phía mặt chưa tu xong, nhưng chư vị không được không ôm giữ tâm từ bi, không được nhìn người một cách cố định. Tôi nhắc lại, phía mặt tốt thì chư vị nhìn không thấy, bên đó đã phi thường tốt rồi, đạt tiêu chuẩn rồi. Đạt tiêu chuẩn là sao? Tiêu chuẩn của Thần. Còn phía chưa tu

xong kia của họ, càng hướng ra bề mặt thì càng hiển ra không tốt, tuy nhiên, họ đã tu được rất tốt. Hy vọng mọi người trân quý chính mình, trân quý người khác, trân quý hoàn cảnh này của chư vị. Trân quý con đường mà chư vị đi, đó chính là trân quý bản thân chư vị.

Sư phụ không giảng nhiều nữa, hy vọng Pháp hội của chư vị thành công viên mãn. Trong Pháp hội, có nhiều người nói về quá trình tu luyện, và trạng thái tu luyện của mình, gặp phải một vài chuyện khác nhau là dùng chính niệm của đệ tử Đại Pháp đến xử lý thế nào. Sau khi nghe xong mấy điều ấy, không nên xem như một câu chuyện. Đây là con đường người tu luyện từng đi qua, cũng là con đường chư vị đi qua. Tôi muốn thấy mọi người tìm trở lại nhiệt tình của chư vị, tìm lại trạng thái tốt nhất của người tu luyện. Tôi thì nói đến đây, cảm ơn mọi người. *(cả hội trường đứng dậy, vỗ tay nhiệt liệt)*

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: [//big5.minghui.org/mh/articles/2011/9/5/246306.html](http://big5.minghui.org/mh/articles/2011/9/5/246306.html).

Có tham khảo bản tiếng Anh: [//clearwisdom.net/html/articles/2011/9/13/128106.html](http://clearwisdom.net/html/articles/2011/9/13/128106.html).

Dịch ngày: 1-10-2011, chỉnh sửa rất ít 2-12-2011 Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

Ghi chú: *(mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ để tham khảo)*

- **canh tân:** đổi mới, cải tổ.
- **hồi thiên lực, hồi thiên chi lực:** thường được hiểu là *năng lực lật ngược tình thế, bản lĩnh xoay chuyển càn khôn,*

bản sự thông thiên.

• **ngoại tinh sinh vật kỹ thuật:** trong bài này được dịch là *kỹ thuật sinh vật ngoài hành tinh*; có thể diễn giải là *kỹ thuật về sinh vật của ngoài hành tinh* (kiểu như công nghệ sinh học là một trong số đó), hoặc *kỹ thuật của sinh vật ngoài hành tinh*.

• **nhân kiến nhân thân:** người gặp được như người thân thích, gặp người nào cũng cảm thấy như người thân thích.

• **nhất tư nhất niệm:** trong bài này dịch là *mỗi suy nghĩ mỗi ý niệm*.

• **suy ba trợ lưu:** đẩy sóng (ba) trợ giúp dòng chảy (lưu), thường được dịch là *thêm dầu vào lửa*; trong bài này dịch là *góp phần vào trong đó*.

• **thiện ác hữu báo:** thiện hay ác đều có báo ứng; **thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo:** thiện có báo ứng thiện, ác có báo ứng ác; **thiện hữu thiện duyên, ác hữu ác duyên:** thiện hay ác đều sẽ kết duyên nợ tương ứng (diễn đạt trên nghĩa bề mặt).

• **tân trần đại tạ:** *đổi mới thay cũ*, kiểu như tế bào lão hoá bị đào thải và được thay bằng tế bào mới; *đại tạ* → thay thế.

• **Tối chung Sáng thuỷ Giả:** Vị [Thần] Khởi thuỷ Sáng tạo Cùngthột (diễn trên chữ nghĩa bề mặt).

• **Trung Cộng:** đảng cộng sản Trung Quốc.

• **võng khai nhất diện:** lưới mở một mặt, thường ngụ ý là mở một lối thoát trong hoàn cảnh bế tắc (thành ngữ Trung Hoa); *võng* → lưới.

Giảng Pháp vào ngày Kỷ niệm 20 năm truyền Pháp

Lý Hồng Chí

Ngày 13 tháng Năm, 2012 tại New York, Mỹ quốc

(Toàn hội trường đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt, Sư phụ hươ tay biểu thị mọi người hãy ngồi.)

Chào tất cả! *(Các đệ tử: Kính chào Sư phụ!)* Mọi người vất vả quá! *(Các đệ tử: Sư phụ thật vất vả! vỗ tay)* Tôi nghĩ rằng tôi đứng thế này, mọi người nhìn được rõ. *(Các đệ tử vỗ tay)* Khá lâu rồi không gặp mặt mọi người, mọi người cũng muốn nhìn tôi cho rõ, vậy tôi cứ đứng thế này nhé. *(Các đệ tử cười, vỗ tay, Sư phụ hợp thập đáp lễ.)*

Pháp hội New York một năm một lần, đều rất nhiều người tới. Hội trường có hạn, nên không chứa được nhiều người đến thế. Tôi đã bảo họ rằng, sau này tổ chức [Pháp] hội, thì chúng ta tìm sân vận động. *(các đệ tử cười, vỗ tay)*

Nói về ‘vất vả’, mọi người xác thực là vất vả. Chính Pháp mà, một sự kiện to lớn thế này, lịch sử chưa từng có tiền lệ. Kỳ thực, trong lịch sử, ở bất kể lần văn hoá nào khi có sự việc tương đối nổi bật, hoặc có người tu luyện hoặc Giác Giả của các thời kỳ khác nhau biểu hiện ra các trạng thái, thì đó đều là để đệ tử Đại Pháp tham chiếu, để đặt định cơ sở cho Đại Pháp hồng truyền. Nghĩa là, từ xưa đến nay, đều là vì sự kiện này. Nói rõ hơn, văn minh Trung Hoa năm nghìn năm thực ra chính là sự đặt định trực tiếp cho sự kiện cuối cùng này. Sự việc to lớn

như thế này, mọi người thử nghĩ, nó liên quan tới việc chúng sinh toàn vũ trụ có thể được cứu hay không, khi mà hết thấy đều không còn đạt nữa thì có thể cứu vẫn được hết thấy hay không. Trước khi Chính Pháp vũ trụ bắt đầu, không ai dám xác định rằng sự việc này có thể thành hay không. Khi tôi mới đầu làm sự việc này, rất nhiều chư Thần đều là nhìn nhận như thế. Họ thường nói với tôi “chúc Ngài thành công”, đều là có lời ở trong lời như vậy đó. Cũng có những vị Thần bảo tôi, rằng xưa nay chưa từng có việc như thế này. Họ cũng là nhìn sự việc này gian nan ở mức độ nào.

Kỳ thực trong tu luyện thì tình huống bức hại nhắm vào đệ tử Đại Pháp đều là biểu hiện phản ánh một cách kịch liệt ở xã hội người thường trong khi vũ trụ trùng tổ và giữa các sinh mệnh chính-phụ, nói cách khác, sự khủng bố trong bức hại của tà ác nhắm vào đệ tử Đại Pháp, việc cứu độ chúng sinh khi đệ tử Đại Pháp kiên trì chính tín phản bức hại, những điều này chỉ là một chút xíu biểu hiện ở thế gian trong quá trình Chính Pháp của vũ trụ cự đại. Kỳ thực sự việc này là vô cùng to lớn, hoành tráng tới mức không thể nào dùng ngôn ngữ để hình dung. Vũ trụ đang trùng tổ, mỗi từng không gian đều đang thực thi, mỗi từng không gian đều đang có hình thức biểu hiện của các không gian khác nhau. Xung đột mới-cũ, xung đột thiện-ác, biểu hiện ra trạng thái khác nhau của các chúng sinh, [biểu hiện ở] thế gian con người chỉ là biểu hiện của một không gian này mà thôi. Trước đây tôi đã giảng cho mọi người, tôi nói rằng đệ tử Đại Pháp tu luyện tốt-xấu thế nào, [điều ấy] quyết định lực độ cứu chúng sinh, cũng quyết định thành-bại của phối hợp với Chính Pháp ở thế gian. Kỳ thực trong Chính

Pháp thì mỗi từng không gian đều đang phối hợp, cũng đều đang đồng thời thực thi, tiến trình Chính Pháp là thống nhất. Con người chỉ có thể nhìn thấy được những gì đệ tử Đại Pháp biểu hiện ra ở thế gian, còn trạng thái phản ánh ra ở các không gian khác là đã khác rồi, đó là đối mặt trực tiếp với giải thể của sinh mệnh, với tồn vong của sinh mệnh; đối với quá trình canh tân của vũ trụ và thiên thể, đó là phi thường kinh tâm động phách. Vì con người mới có thể tu luyện, [vì] đệ tử Đại Pháp dù gánh vác sứ mệnh lịch sử to lớn đến đâu [họ] cũng đều là con người đang tu luyện, vì là con người đang làm, do đó tuyệt đại đa số [họ] là không nhìn thấy những điều kia, một số cá biệt cũng chỉ có thể thấy một bộ phận rất nhỏ; chỉ có thể là trong trạng thái này, trong trạng thái đặc định này của con người, mà cảm thụ áp lực của tà ác, trong ma nạn mà làm những gì chur vị cần làm.

Như vậy từ lịch sử mà xét, nếu là một sự việc to lớn như vậy, mọi người nghĩ xem nên là làm những chuẩn bị thế nào. Kỳ thực an bài rất là chi tiết rồi. Thậm chí mỗi đệ tử Đại Pháp sẽ bước đi con đường của mình như thế nào, trải qua những tình huống khác nhau, tiến ra sao, thoái thế nào, sau đó nếu xuất hiện trạng thái mà không nên có thì xử lý ra sao, đều an bài vô cùng chi tiết. Dù thế nào đi nữa, là một sinh mệnh mà nói, vẫn là chính mình quyết định mới được; chur vị muốn tu, chur vị muốn có gì, chur vị muốn làm gì, chur vị không muốn làm gì, chur vị không muốn gì, ấy là cá nhân [chur vị] quyết định mới được, do đó điều này rất là khó. Một đệ tử Đại Pháp mà tu luyện tốt hay không tốt, chur vị có thể hoàn thành thệ ước tiền sử hay không thì cũng là giống như thế, là một người thường mà giảng, khi đối mặt với cuộc bức

hại đệ tử Đại Pháp này, khi đối mặt với [việc] dùng hết công suất của bộ máy cả một quốc gia để đàn áp, dùng toàn bộ các phương tiện truyền thông để vu khống và phỉ báng Đại Pháp và đệ tử Đại Pháp, trong tình huống ấy, là con người, họ cảm thấy là nên tin chính phủ, nhất là trong khi tà đảng Trung Cộng luôn luôn lấy lừa dối để che đậy những cái ác xú, lấy điều hư giả để làm nổi bật cái gọi là “hình thể tốt đẹp” cùng chính quyền tà ác với những nhân vật anh hùng giả tạo, ở trong lừa dối giả tạo qua thời gian lâu, người Trung Quốc quả thực rất khó phân biệt cái thật cái giả. Từ một phương diện khác mà giảng, cựu thế lực cho rằng, vũ trụ đã không còn được nữa rồi, con người cũng không đạt nữa, tội nghiệp đã lớn tới mức con người phải ở trong mê này, ở trong lừa dối này mà bước ra thì mới được; ai ai cũng đều vào hòa cùng làm với tà đảng Trung Cộng, những người như thế đều phải chịu [trách nhiệm] hết thảy, gánh chịu hết thảy; đã bước ra thì chư vị là đã bước ra rồi, không bước ra thì đào thải chư vị. Kỳ thực hết thảy điều này, chư vị chớ thấy rằng biểu hiện ở thế gian là khủng bố tà ác đến thế, người ta đều cảm thấy sự việc này rất lớn, kỳ thực nó chỉ là biểu hiện ở một không gian nhỏ bé này trong Chính Pháp vũ trụ, là một việc nhỏ bé khi thiên thể khổng lồ trùng tổ. Mà đây vẫn là ‘lưới mở một mặt’ nghiêm khắc trong Chính Pháp nghiêm túc, khi cứu người thì có thể cứu được ai còn đạt là được rồi, những ai không đạt nữa thì cũng không cần nữa.

Như vậy là đệ tử Đại Pháp mà giảng, như mọi người đã thấy rồi, hình thể này hiện nay đang biến hoá cực nhanh, đây cũng là tình huống trong Chính Pháp vũ trụ phản ánh ra ở thế gian. Ngày 20-7-1999, khi bắt đầu

bức hại đệ tử Đại Pháp, từ các không gian khác nhau ở thượng giới ép xuống đây những thứ tà ác này, cả những thứ cần bị đào thải trong các không gian khác nhau và các vũ trụ của chúng cũng giáng xuống đây nữa, là để chư vị tới tiêu [huỷ], điều ấy tạo ra áp lực cự đại cho các đệ tử Đại Pháp. Khủng bố quá tà ác, chư vị đều đã vượt qua rồi, sự việc đã qua rồi chư vị cũng đều biết rồi, Sư phụ cũng không cần miêu tả nó nữa. Cộng vào đó là ác độc của tà đảng Trung Cộng, phối hợp lại với nhau, áp lực ấy là lịch sử chưa từng có. Nhưng mà tiêu chuẩn tu luyện trong Chính Pháp, tiêu chuẩn mà Thần cần đạt tới sau khi canh tân đều là nghiêm túc, hết thấy điều này đều là tiêu chuẩn yêu cầu của vũ trụ mới. Tuy nhiên sinh mệnh mà chưa qua Chính Pháp, chúng là dùng Pháp Lý của vũ trụ quá khứ mà hành sự, dùng nó mà đo lường đệ tử Đại Pháp. Chúng cảm thấy chư vị có thể đạt tới tiêu chuẩn mà chúng thừa nhận, những sinh mệnh ấy mới bằng lòng trong tâm, mới cho phép chư vị đi lên mà không bị can nhiễu, mới thừa nhận chư vị là có tư cách cứu chúng. Kỳ thực những Vương mà chúa tể các vũ trụ tầng thứ khác nhau ấy cũng là đang dùng tiêu chuẩn cũ mà cản trở Chính Pháp, cảm thấy bằng lòng trong tâm rồi đạt tới tiêu chuẩn chúng thiết lập rồi thì mới để chư vị thông qua, một số chúng cũng biết được chính mình ở trong Chính Pháp, một số chúng nhìn nhận rằng chính mình là chúa tể tối cao, một số chúng cũng không [thừa] nhận đồng [ý] với yêu cầu của Chính Pháp. Dù [thừa] nhận đồng [ý] hay không thì chúng đều không biết sau Chính Pháp thì sẽ như thế nào. Tầng tầng chư Thần cũng đều là trạng thái như thế, tầng tầng cũng đều suy nghĩ như thế. Nếu chúng cảm thấy “không được

đâu, không đạt tiêu chuẩn”, thì chúng sẽ dùng năng lực của chúng để trực tiếp huỷ đi hết thảy những gì không đạt tiêu chuẩn kia trong phạm vi năng lực của chúng, gồm cả tình huống Chính Pháp, trên thực tế thì đành rằng chúng không có năng lực thật sự can nhiễu Chính Pháp, nhưng chúng khởi tác dụng cản trở, dù chúng có thể làm nổi hay không, chúng cứ đi huỷ. Kỳ thực vô số lần những sự việc như thế phát sinh, đều không thể huỷ nổi Chính Pháp và đệ tử Đại Pháp, cũng không thể huỷ nổi nhân loại, không thể cản trở Chính Pháp, nhưng mà mang tới rất nhiều phiền toái. Những phiền toái đó sẽ phản ánh ở thế gian, trở thành can nhiễu. Vẫn là luôn có những việc ấy.

Nếu đệ tử Đại Pháp không thực thi được tốt, hạ thấp tiêu chuẩn tu luyện của bản thân mình, thì những sinh mệnh cũ cao tăng kia chúng là vô lượng vô số những thần vô lượng vô số những vương ở tầng tầng tầng tầng, nếu đều làm như nói ở trên, thì mọi người nghĩ xem, thì sẽ tạo thành cho Đại Pháp khó khăn lớn nhường nào? Những thần, vương [mà cần bị] thanh trừ ấy khi bị giải thể thì đồng thời vô lượng vô số chúng sinh trong phạm vi quản hạt của chúng là đều không thể đắc cứu. Nếu toàn thiên thể này đều như thế, thì đều không thể đắc cứu. Đây chính là cái khó mà Chính Pháp và đệ tử Đại Pháp đụng phải, phản ánh ở thế gian chính là phiền toái các loại. Mọi người nghĩ rằng ‘Sự phụ chúng ta có bản sự tuyệt đối, trong Chính Pháp nói làm thế nào thì làm như thế’. Nhưng chư vị đã nghĩ đến chưa, rằng hết thảy những gì cần cứu vớt, những ai được cứu nếu không tự nguyện thì không được tính, thực hiện một cách cưỡng chế thì bản chất sẽ không cải biến, cải biến một cách

cưỡng chế thì sẽ bằng như tạo lại sinh mệnh một lần mới, tái tạo thì dễ dàng, cứu độ một sinh mệnh mới là khó nhất, tái tạo thì quá dễ rồi.

Như mọi người biết, chẳng phải như Phật Thích Ca Mâu Ni từng giảng, một niệm của Phật có thể sinh thành một thế giới, trong đó có vô lượng chúng sinh, bởi vì trong phạm vi của ông thì ông có lực lượng to lớn như thế, từ vi quan nhất của tầng thứ sở tại của ông cho đến năng lượng lập tử lớn nhất thì đều có, cũng có mật độ lớn như thế, từ nhỏ đến lớn, đồng thời thực thi ở mỗi tầng tầng thứ, đều có được năng lực tổ [hợp] thành hết thảy những gì của thế giới của ông, tạo bất kể thứ gì kể cả sinh mệnh thì chỉ một niệm là thành. Vậy thì trong Chính Pháp nếu cũng là thực thi như thế, chính là tương đương với tái tạo lại hết thảy, những gì vốn có sẽ không tồn tại nữa, cũng không phải là Chính Pháp cứu chúng sinh nữa. Chư vị nếu muốn cứu vãn chúng, vậy thế nào được gọi là cứu vãn, chư vị cần phải để tự bản thân chúng nguyện ý cải biến mới được. Hết thảy của vũ trụ và thế gian là đã không còn được nữa rồi, nếu muốn cứu hết thảy, thì khó khăn rất nhiều. Do đó có những lúc khi chư vị gặp phải ma nạn, có người bèn nghĩ: ‘Tại sao ma nạn lớn thế này? Sư phụ gỡ bỏ nạn này đi chẳng được sao?’ Tôi cũng từng nghĩ thế. [Khi] tôi thấy tình huống đệ tử Đại Pháp bị bức hại rất nghiêm trọng mà chính niệm lại không đủ, thật sự đã nghĩ gỡ bỏ nạn cho chư vị, nhưng gỡ bỏ thì quan [ái] kia là không qua, những gì nên phải gánh vác cũng là chưa làm được, tu luyện cũng không có thăng lên, cái gì cũng gỡ xuống thế thì không được tính gì cả nữa, cũng sẽ không là gì cả, cũng không được tính là người tu luyện, cũng không tính là

đệ tử Đại Pháp nữa. Hơn nữa mỗi người cũng đều qua bao đời mà mang theo nghiệp lực khắp thân khi chuyển sinh, tuy rằng đời này qua đời kia là có Sư phụ quản, nhưng nghiệp lực ấy cũng không nhỏ. Nếu trong lịch sử mà bản thân đã từng có nguyện nào đó, hoặc từng nợ những gì đó, hoặc từng trải qua phiền toái nào đó, [thì] cái này đều là rất khó giải; [nếu] đều cần giải [quyết], đều cần đi thực hiện, như thế việc này thực hiện khó khăn phi thường, rất nhiều cái khổ trong tu luyện đều do những nguyên nhân này tạo thành. Cứu một sinh mệnh không phải việc đơn giản như tưởng tượng.

Tuy nhiên, dù khó thế nào, sinh mệnh được cứu đã can nhiễu và đặt ra nạn ra sao trước lúc được cứu, [thì] đệ tử Đại Pháp là có con đường của bản thân mình. Là đệ tử Đại Pháp mà nói, trước đây tôi vẫn luôn giảng, tôi nói rằng đệ tử Đại Pháp có sứ mệnh lịch sử to lớn thế, cần gánh vác trách nhiệm cứu độ chúng sinh, khẳng định là có đường thông mà chớ vị có thể đi qua. Con đường ấy ắt phải là con đường mà có thể đạt được tiêu chuẩn, như thế thì chúng sinh vũ trụ mới bội phục, mới có thể không can nhiễu nổi, chớ vị mới sẽ không có phiền toái trên con đường ấy, mới sẽ bước đi được một cách rất thông thuận. Nếu không, mang theo các chướng chấp trước, nhân tâm, thì trên con đường ấy sẽ đụng phải rất nhiều phiền toái, những phiền toái ngăn trở không cho bản thân vượt qua. Kỳ thực không đi nổi chính lộ ấy, một là nguyên nhân nghiệp lực, trong đó gồm cả những phiền toái mà sinh mệnh mang theo sau lưng, các loại ân oán và thệ nguyện, cũng như các loại liên đới của sinh mệnh, v.v.; một nữa là nhân tâm chấp trước của bản thân mình. Đặc biệt là quan niệm đã hình

thành, phương thức tư duy đã hình thành, những cái đó khiến bản thân rất là khó nhận thức ra những biểu hiện một cách không tự biết của nhân tâm. Nhận thức không ra thì làm sao buông bỏ? Đặc biệt là hoàn cảnh kia ở Trung Quốc, tà đảng đã huỷ đi văn minh truyền thống Trung Quốc, làm ra một bộ những thứ toàn là những gì của tà đảng, cái gọi là ‘văn hoá đảng’. Dùng phương thức tư duy mà chúng lập ra ấy, sẽ khó nhận thức Chân Lý vũ trụ, thậm chí không nhận thức ra được rằng những tư tưởng hành vi bất lương kia là đối lập với những giá trị phổ biến của thế gian. Rất nhiều tư tưởng bất lương mà không nhận thức ra nổi thì làm sao đây? Chỉ có chiếu theo Đại Pháp mà làm.

Trước đây tôi giảng cho chư vị rồi, người Trung Quốc hiện đại trong lịch sử đều là các Vương của các dân tộc, các Vương của các thời kỳ, các Vương tầng thứ rất cao trong vũ trụ từ trên trời xuống, đều chuyển sinh vào Trung Quốc rồi. Họ được cứu thì sẽ khiến vô lượng vô số chúng sinh mà họ đại biểu ở đằng sau họ cũng được cứu. Điều này không đơn giản. Họ một người được cứu, phải cứu được rất nhiều, vậy chỗ nghiệp lực kia ai sẽ tiêu? Quan [ái] ấy họ làm sao vượt qua? Họ làm như thế nào mới khiến cự thế lực kia bớt dùi vào sơ hở, như thế nào mới có thể khiến cự Pháp Lý của các tầng thứ khác nhau trong vũ trụ, và chúng sinh chúng thần với quan niệm cũ phải bội phục, như thế nào mới có thể khiến những sinh mệnh bị xung kích kia sẽ bằng lòng trong tâm và cho phép chư vị đi qua? Như thế rất là khó. Sư phụ từng giảng, “Đệ tử chính niệm túc, Sư hữu hồi thiên lực”. Chư vị chính niệm đã đầy đủ rồi, thì ai dám làm gì, mà chúng ta là có lý, Sư phụ đều có thể giải

quyết. Bản thân chư vị làm không ‘chính’, thì Sư phụ làm sao đây? Chư vị nói xem bản thân chư vị làm không đúng, mà Sư phụ lại tiêu trừ chúng, thế được chăng? Chư vị không làm cho tốt, hễ có ma nạn liền tiêu huỷ đi, thế thì chúng ta còn cứu ai? Như thế không được.

Dù thế nào đi nữa, như tôi vừa giảng, tuy nó là cụ lý, tuy nó đã cái gì cũng hủ bại rồi, không được nữa rồi, nhưng nó vẫn có cái lý phổ biến, con người trên mặt đất gọi đó là ‘giá trị phổ biến’, ở thiên thượng, ở toàn thể vũ trụ nó là có tiêu chuẩn đo lường phổ biến. Nếu chúng đều không chấp nhận, Sư phụ thanh trừ chúng hết, thì chúng ta cứu ai? Khó là khó ở chỗ đó. Tôi có thể chiếu theo yêu cầu của tôi mà làm, kệ người là cái gì cũ, [ta] cứ làm một đường thôi, nhưng bất kể sinh mệnh nào không cứu được, đều trừ bỏ rồi hoặc đều bị nổ tung rồi. Chính là vì muốn cứu chúng, nên những gì đệ tử Đại Pháp gánh vác, con đường mà đệ tử Đại Pháp đi mới khó khăn thế này; những ma nạn mà chúng ta gặp phải ấy, đều là vì có thể khiến những chúng sinh kia được cứu. Nếu để chúng cảm thấy thoả mãn, thì đệ tử Đại Pháp có thể vượt qua, cũng có thể cứu chúng. Bất kể chư vị cảm thấy thế nào, sinh mệnh tầng tầng tầng tầng trong vũ trụ đều nghĩ thế, tầng tầng đều có Vương, tầng tầng đều có Chủ. Sinh mệnh vũ trụ to lớn không gì sánh được, vô lượng vô số, chư vị không tưởng tượng được chúng to lớn ngần nào, tầng tầng đều khởi cái tác dụng như thế, tầng tầng sinh mệnh đều nhìn nhận vấn đề như thế. Mọi người thử nghĩ xem chư vị vẫn là muốn cứu chúng, thì chư vị làm thế nào? Sư phụ có thể thanh trừ chúng đi. [Nhưng] thanh trừ đi rồi, thì không còn gì nữa, khi qua [trạm đó] rồi, không cứu được một sinh mệnh nào cả,

đi tới trạm tiếp theo thì cũng như thế, ai phản đối thì thanh trừ đi, rồi vượt qua, không còn một sinh mệnh nào nữa. Nếu cả con đường đi đều trải qua như thế, thì chẳng phải chúng ta đều huỷ đi hết cả hay sao? Do đó đệ tử Đại Pháp đi cho ‘chính’ con đường của mình thì chư vị mới có thể cứu chúng sinh, mới có thể vượt qua [con đường ấy] trong khi cứu chúng sinh, chính là cái khó ấy, mức độ khó của cứu chúng sinh là được sinh ra như thế. Một số người không biết sâu cạn thế nào cứ nói rằng muốn cứu chúng sinh, kỳ thực không hề biết được cứu chúng sinh là gì.

Nhưng dù thế nào đi nữa, đệ tử Đại Pháp đã có thể cứu chúng sinh rồi, chư vị thật xuất sắc. Chính thế, đệ tử Đại Pháp đi hết cả con đường, trong Chính Pháp là đã cứu hơn một trăm triệu người thế gian, rất là tốt, Sư phụ cảm thấy rất hài lòng. Rất nhiều đệ tử Đại Pháp đã gánh chịu rất là lớn, uy đức cũng to lớn, mà chư vị gánh chịu lớn đến thế là vì điều gì? Cũng có người hỏi tôi, rằng vì sao họ bị bức hại nghiêm trọng đến thế? Cũng có thể đó là đang gánh chịu cho rất nhiều sinh mệnh sau lưng họ, quá nhiều quá lớn [sinh mệnh] họ cần bảo hộ, họ cần cứu, cũng có thể là vì nhân tố của bản thân họ và nhân tố của sinh mệnh mà họ cần cứu độ gây ra, nghiệp lực hoặc nhân tố lịch sử [mà họ] phải gánh vác là quá nhiều, cũng có thể là vì những oán tích lại là giải không được, còn có những nút chết mà hoàn toàn không mở ra được, có những cái là chỉ có thể lấy sinh mệnh con người để hoán đổi, do đó mới tạo thành hình thức hết sức phức tạp trong bức hại. Có một số là do cụ thể lực làm, trong khi bị can nhiễu thì Sư phụ cũng là tương kế

tự kể, vô luận là thế nào Sư phụ là có tiêu chuẩn của Sư phụ, những gì cự thế lực làm thì đều phải bồi thường.

Trước đây tôi giảng cho chư vị rồi, hết thầy trong tam giới đều tồn tại vì Chính Pháp, chính là gồm cả những gì thừa nhận Đại Pháp và những gì không thừa nhận Đại Pháp, chúng sinh đều biết rằng đang Chính Pháp, nhưng không ai biết được việc được làm này là to lớn ngần nào. Đặc biệt là những Vương, những Chủ kia, họ cảm thấy mình rất lớn, chúng đều không có nghĩ tới rằng sau lưng chúng còn có vô lượng vô số vũ trụ tồn tại, chúng đều cảm thấy mình rất vĩ đại, do đó chúng mới dám làm, điều này tạo thành độ khó phi thường to lớn. Dù sao đi nữa, các đệ tử Đại Pháp đã cứu độ được một lượng lớn các chúng sinh, Chính Pháp đã đi tới cuối cùng. Tiếp tục đi tiếp nữa, mọi người cũng thấy rồi, lực lượng tà ác đã không đủ dùng nữa, hoàn cảnh tà ác mà cự thế lực dùng để khảo nghiệm đệ tử Đại Pháp, cũng như hoàn cảnh cứu độ chúng sinh trong áp lực tà ác, sắp nhanh dần dần biến mất, vì tà ác đã không đủ dùng nữa. Cự thế lực nhìn nhận rằng lực lượng đã không đạt được khảo nghiệm đệ tử Đại Pháp và khảo nghiệm con người thế gian nữa, cái đó cũng không được tính nữa, can nhiễu của cự thế lực mà Sư phụ lợi dụng để đệ tử Đại Pháp cứu độ chúng sinh cũng kết thúc rồi. [Ai] không được cứu độ, trong thời gian này khi đệ tử Đại Pháp giảng chân tướng mà không nghe, hoặc giảng chân tướng rồi mà không minh bạch ra, thì sẽ không có cơ duyên nữa. Đã qua là đã qua rồi, bước tiếp theo rất nhanh sẽ bắt đầu rồi.

Lịch sử sẽ kết thúc vào ngày nào, vô luận thế nào cũng sẽ không hoãn lại, chỉ có thể là xuất hiện biến hoá

trong các việc cụ thể hoặc trong quá trình, những việc không làm được tốt sẽ ảnh hưởng tới sự việc sau, thời gian tổng thì sẽ không trì hoãn đâu, đó không phải là Sư phụ từ bi hay không từ bi. Kỳ thực tới cuối cùng thì hết thấy những gì được cứu độ, được trùng tổ nếu không phải là [điều] tôi cần hoặc không đạt tiêu chuẩn, thì có làm xong cũng như không, cũng phải bị huỷ. Không thể kéo dài qua thời gian đó, đối với những sinh mệnh không thể được cứu độ, đó cũng là chỉ có thể như thế mà thôi.

Tất nhiên [khi đã] nói tới đây, đệ tử Đại Pháp có thể cảm thấy rất nhiều việc trước đây làm không được tốt, lưu lại những ân hận. Khẳng định là như thế. Kỳ thực ngay từ đầu làm những việc đó thì tôi đã biết rồi, nhân loại đã tới mức độ như thế này rồi, cộng vào đó là can nhiễu lớn đến thế của tà ác, những mê hoặc đối với con người thế gian do vu khống tạo ra ngay từ thời đầu bức hại đệ tử Đại Pháp, [nên] giảng chân tướng thật sự rất khó. Thời bấy giờ tôi đã thấy rồi, muốn cứu hết cả con người thì thật ra là không thể, chúng sinh vũ trụ đều cứu hết thì cũng không thể, nhưng chúng ta chính là hết sức cứu thật nhiều, cứu thật nhanh, trước lúc thời gian tới mà gắng cứu nhiều sinh mệnh hơn nữa.

Vậy đã nói tới đây rồi, tôi lại nói một chút việc tu luyện. Các việc mà đệ tử Đại Pháp cần làm đều là có tiến trình, qua thời kỳ này thì là qua rồi, quay đầu nhìn lại, sự việc nào mà làm không tốt, là không có cơ hội bù đắp. Tất nhiên tu luyện chưa kết thúc, chư vị có thể tiếp tục đi làm những gì đệ tử Đại Pháp nên làm, làm cho tốt những việc về sau, điều ấy đối với chư vị mà giảng là có rất nhiều cơ hội và thời gian để làm. Nhưng, nếu như có

rất nhiều việc mà làm không được tốt, thì thật sự lưu lại quá nhiều ân hận. Chẳng hạn như bài phát biểu vừa rồi của chư vị nói về Thần Vận, kỳ thực tôi giảng rõ hơn cho chư vị, Thần Vận là cứu độ chúng sinh, cái này [chư vị] đều biết, nhưng chư vị đã nghĩ chưa? Đó cũng là một lần phối hợp với nhau mà tôi cấp cho chư vị, một lần cơ hội mà ai chưa bước ra nay bước ra. Thần Vận, thuận theo việc ảnh hưởng của nó trở nên rộng lớn, thì mọi người đều biết đây là biểu diễn hạng nhất, diễn xuất của nhân loại hiện nay là không sánh nổi. Tất nhiên là không sánh nổi, mọi người biết, ở trên sân khấu thì cả Thần cũng đang trợ giúp biểu diễn, là khiến con người được cứu, vậy ai có thể sánh nổi? Không sánh nổi. Thêm vào đó là đệ tử Đại Pháp đang biểu diễn, hơn nữa kỹ năng của diễn viên đã là hạng nhất ở quốc tế rồi, đó là không ai sánh nổi. Nhưng học viên các nơi đang trong quá trình quảng bá Thần Vận, khi đụng phải sự việc gì —không phải nói là mọi người không muốn làm, nếu không làm thì mọi người cũng không cần tranh luận nữa— [Chư vị] đều muốn làm, chỉ là người này nói làm thế này, người kia nói làm thế kia, người này nói làm bây giờ, người kia nói hãy chờ rồi mới làm, không nhường nhau, nhân tâm mạnh mẽ như thế khiến cho không phối hợp với nhau được. Trong tranh luận có [học viên] nhân tâm rất mạnh, có [học viên] bị nhân tâm dẫn động đi cãi nhau, ngay cả miễn cưỡng làm cũng là rất tiêu cực.

Tôi nói mọi người này, bao nhiêu năm ấy, tôi luôn luôn nói rằng năng lực đệ tử Đại Pháp là to lớn phi thường, rất nhiều người không tin, vì cũng không để chư vị nhìn thấy. Chư vị trong tác dụng của chính niệm, hết thấy những gì bên thân chư vị và ở tự thân chư vị

là sẽ phát sinh biến hoá, chư vị xưa nay đều không nghĩ thử làm xem. Can nhiễu của cự thế lực và của nhân tố tà ác, chính là dùi vào sơ hở trong tư tưởng chư vị, những năm qua vẫn luôn làm những việc ấy, lạm quý do cự thế lực thao túng và nhân tố của tà đảng vẫn luôn làm như thế, khiến chư vị làm không thành việc cứu người, là vì chúng đánh thẳng chư vị thì đánh không nổi chư vị. Chư vị hễ phát chính niệm, thì tà ác kia dù là thiên quân vạn mã cũng thấy đều hoá thành đất, toàn bộ bị huỷ đi, không là gì cả. Nếu cứ đánh tiếp như thế, thì can nhiễu của lạm quý và nhân tố tà đảng sẽ bị diệt sạch. Đệ tử Đại Pháp mà tư tưởng có thể rất tập trung, chính niệm rất đủ mà phát chính niệm, chư vị hãy thử làm xem, nếu hôm nay có thể làm được như thế, thì một nửa tà ác đang có sẽ bị huỷ rồi. Chính là vì chư vị có các chủng các loại nhân tâm, phối hợp không tốt, chúng bèn dùi vào sơ hở của chư vị, khiến chư vị làm không thành những việc nên cần làm, làm suy yếu lực lượng của chư vị khi cứu độ chúng sinh. Tà ác không có biện pháp khác. Ở thế gian con người biểu hiện ra những kẻ kia rất ác, những kẻ kia rất hung, ấy là vì tà ác đằng sau họ đang chèo chống cho họ; chư vị huỷ tà ác kia đi, thì những kẻ kia không hung hăng lên nổi. Nếu đệ tử Đại Pháp đều gộp thành một luồng sức mạnh, chính niệm hết sức đầy đủ mà làm, mọi người nghĩ xem, đó mới là ‘Thần tại nhân gian’, đối với tà ác mà nói điều ấy quá đáng sợ!

Biểu hiện của kẻ ác, đó là tà ác đằng sau đang chèo chống. Chư vị cứ đặt mắt nhìn vào bề mặt rằng cá nhân này xấu xa ra sao, cá nhân này sao mà tà ác thế, tên cảnh sát tà ác này thế này thế kia, cá nhân này có biểu

hiện sao mà không có lý tính, ấy đều là dán mắt vào bề mặt nơi đây thôi. Tôi vẫn luôn giảng cho chư vị, rằng cái túi da người này, chính là như một bộ quần áo, thật sự khổng chế [thân] thể người là nguyên thần, dù là chủ nguyên thần hay phó nguyên thần cũng vậy, hơn nữa có thể khổng chế con người là không chỉ là nguyên thần, các loại mà có linh khí đều có thể khổng chế người ta. [Kẻ] hành ác đối với đệ tử Đại Pháp là không ở bề mặt. Chư vị giải quyết nhân tố đằng sau xong rồi, chư vị thử nhìn xem bề mặt còn gì nữa? Người ta không có nhân tố đằng sau thì chư vị bảo họ làm gì họ làm nấy. Chư vị là người tu luyện, chư vị là có năng lực, chư vị là sinh mệnh đang đi trên đường của Thần, họ là một người thường, họ là không có lực lượng. Do đó mắt kia không được cứ dán vào con người bề mặt, giải quyết nhân tố đằng sau xong rồi mới có thể giải quyết vấn đề từ gốc rễ, mới có thể khiến hình thể phát sinh biến hoá, mới có thể khiến con người phát sinh biến hoá.

Trước đây chư vị bán vé, mọi người biết rằng rất là khó, [nhưng] khó thì vẫn có đường để chư vị đi, là nhìn xem chư vị đi tìm [nó] hay không. Có người nói, chúng ta phát chính niệm là được rồi. Chư vị chỉ có phát chính niệm, không đi làm, thế có gọi là tu luyện chăng? Cũng như có người đọc sách, chỉ đọc sách thôi, không làm việc mà đệ tử Đại Pháp cần nên làm, thế thì chư vị là đệ tử Đại Pháp chăng? Đó không phải là tu luyện Đại Pháp. Nếu phát niệm là được cả rồi, thì không cần chư vị phát chính niệm, tôi tổ chức một nhóm đệ tử Đại Pháp ở New York phát chính niệm là được rồi, là giải quyết hết. Cần bản thân chư vị tự thân đi làm, đi tu, đi thực tế, khổ khó ấy là một phần của tu luyện của chư vị, chư vị cần nghĩ

biện pháp tìm tới người mà chư vị cần cứu. Đó đều là điều mà đệ tử Đại Pháp nên cần làm. Phối hợp với nhau cho tốt; [khi] phát hiện ra người khác mà làm không tốt, hoặc khi nghiên cứu trong cuộc họp của chư vị mà có việc nào đó làm không tốt, ý kiến của chư vị không được chọn dùng, mà chư vị xác thực cảm thấy là nên làm như thế, tuy không được chọn dùng, nhưng chư vị thầm lặng tự mình làm nó cho tốt, đó mới là người tu luyện.

Như mọi người biết, Thần Vận càng diễn càng tốt, ảnh hưởng càng ngày càng lớn, vé năm nay vào lúc những buổi diễn cuối là diễn lần nào đầy rạp lần đó, sang năm bán vé sẽ khá là dễ rồi. Nếu thật sự là lúc mà một quảng cáo đưa ra người ta liền tới, thì tôi bảo chư vị, tôi sẽ không để chư vị đi bán vé nữa. Ồ, có người sẽ cảm thấy, a, cứ thế thì tốt rồi, bớt một việc rồi. Nếu như không làm chi cả, thế có tính là tu luyện không? Sư phụ bảo chư vị đi con đường ấy, cho cơ hội như thế, chư vị đã làm chăng? Tất nhiên, chư vị nói ‘mình không làm Thần Vận, mình đã làm hạng mục khác rồi’, thế thì không sao cả, tốt quá rồi. Ở hạng mục khác mà làm một cách hết sức cần cù, làm được hết sức tốt, thế thì không sao, chư vị không làm Thần Vận tôi cũng mừng mà. Nhưng có những người, họ không có nhiều việc, mà bản thân làm không được tốt. Nói ngắn gọn, chư vị ngại phiền phức, chư vị chính là muốn thanh nhàn, nói một cách khác, chư vị chính là không nguyện ý hoàn thành những gì chư vị nên làm, thế thì không được đâu, thế thì rất nguy hiểm. Đệ tử Đại Pháp là có tiêu chuẩn của đệ tử Đại Pháp, chư vị dẫu rằng chư vị là người tu luyện, có những lúc chính niệm mạnh mẽ thì một lời nói có thể cứu người, đó là người thường, họ có tiêu chuẩn ‘được

cứu' của họ, họ có chỗ được cứu của họ để đi tới đó, còn chư vị có tiêu chuẩn của chư vị.

Còn nữa, tới thời cuối rồi, có rất nhiều học viên có thể tiếp xúc hoặc thấy được không gian khác, thậm chí cả cảnh tượng của việc mà bản thân mình làm trong Chính Pháp, về lý thuyết thì cũng đều là bình thường. Điều kiện mỗi cá nhân là khác nhau, mỗi cá nhân trong Chính Pháp có trạng thái biểu hiện ra khác nhau, do đó có người có thể thấy được. Điều tôi muốn nhắc nhở mọi người là, trước đây có một số học viên giữ mình không tốt nên bản thân bị huỷ mất, thấy rồi ấy là không được dùng nhân tâm khởi chấp trước và các chủng loại tâm hoan hỷ, nếu không sẽ khiến bản thân bị huỷ mất. Đó là đã có vết xe đổ rồi đó, về phương diện này mọi người cũng nên chú ý.

Tôi vẫn luôn nói rằng, đệ tử Đại Pháp gánh vác phạm vi vũ trụ rất lớn, có lẽ chư vị là Vương của vũ trụ nào đó, thậm chí là Giác Giả cao hơn cao hơn nữa, vậy chư vị nghĩ xem, vũ trụ này nên chẳng lớn nhường nào? Thích Ca Mâu Ni giảng rằng trong một hạt cát bao hàm tam thiên đại thiên thế giới, hạt cát ở bên trong hạt cát ấy chẳng phải còn có tam thiên đại thiên thế giới? Mà tam thiên đại thiên thế giới ấy chẳng phải cũng có cát? Tam thiên đại thiên thế giới của hạt cát của hạt cát ấy cũng có cát, chẳng phải trong đó còn có giang hà hồ hải? Mà trong hạt cát kia chẳng phải còn có tam thiên đại thiên thế giới? Mà trong tam thiên đại thiên thế giới của hạt cát ấy chẳng phải còn có biển? Còn có cát? Trong hạt cát ấy chẳng phải còn có tam thiên đại thiên thế giới? Hình thể con người trong vũ trụ được tính là to lớn, là vì nhân thể là thuộc về lạp tử lớn. Tất nhiên to lớn hơn con

người thì còn nhiều lắm. Nếu là như thế, từ vũ trụ to lớn nhất cho đến nhỏ nhất, một hạt cát là có nhiều thế giới to lớn đến thế, thậm chí không khí cũng là do các lạp tử cấu thành, lạp tử của nó cũng là do vật chất vi quan hơn cấu thành, những vật chất vi quan kia khẳng định là không thể kiểu như đất hay đá mà mắt người nhìn thấy, khẳng định là trạng thái vật chất của không gian kia, mà không khí này cũng là các lạp tử phân tử cấu thành, phân tử lại là nguyên tử cấu thành, nguyên tử là do các lạp tử vi quan hơn cấu thành, một mạch mà nhìn cho tới vi quan hơn, đối với Thần ở cao hơn mà giảng đều là vô cùng vô tận, trong không khí có bao nhiêu lạp tử? Trong không khí có rất nhiều các thành phần khí thể khác nhau. Kỳ thực ở tình huống mà con người nhìn không thấy, là trong đó có rất nhiều các nguyên tố khác nhau. Điều khoa học hiện nay nhận thức được quả là quá nông cạn, phải vậy không?

Trong khái niệm của người ta cảm thấy rằng chỗ địa cầu mà con người có thể đứng ở trên này là ‘địa’, còn chỗ ‘không’ mà không đứng được thì không phải là ‘địa’. Trong mắt chư Thần thì không nhìn nhận như thế, hết thấy những gì cấu thành từ phân tử đều là ‘địa’, là ‘thổ’. Nếu Thần ở bên trên kia là cấu thành từ nguyên tử hoặc hạt nhân nguyên tử, thì tầng lạp tử đó cũng trải khắp nơi hết thấy phạm vi vũ trụ đều có. Thần nhìn các thứ là không như con người, khái niệm khác nhau. Mắt người là cấu thành từ phân tử, chỉ có thể thấy một chút những thứ này thôi, nhưng Thần không thế, trong phạm vi của họ là không gì không làm được, cái gì cũng nhìn thấy được. Vũ trụ này to lớn ngàn ấy, từ hoành quan tới vi quan, có bao nhiêu sinh mệnh? Mỗi sinh mệnh do bao

nhiều lạp tử cấu thành? Trong mỗi lạp tử đều có thể giới, một tầng kia cũng là vô lượng hằng bao nhiêu vũ trụ cấu thành, trong đó có bao nhiêu thế giới của Thần? Trong mỗi thế giới của Thần có lịch sử lâu dài ngắn nào? Trong đó có chuyện của hằng bao nhiêu sinh mệnh? Tôi nhìn nhận rằng mỗi sinh mệnh đều như một câu chuyện cuộc đời, một tiểu thuyết lịch sử, đời này qua đời khác đều ở đó, hơn nữa đều đang diễn dịch một cách rất sống động. Trong toàn thể vũ trụ có bao nhiêu sinh mệnh, to nhỏ khác nhau, vô lượng vô số, mỗi cá nhân, mỗi vị Thần, mỗi sinh mệnh đều có lịch sử của mình, đều như một câu chuyện. Quá trình của sinh mệnh, mỗi cá nhân đều như một bộ sách lịch sử. Mọi người thử nghĩ xem, vũ trụ này phong phú nhường nào? Những gì chư vị nhìn thấy hoặc tiếp xúc trong tu luyện ấy, có lẽ là ở đâu đó [trong vũ trụ]; có thể là khi triển hiện ra trước mắt chư vị, khi chư vị có thể tiếp xúc tới được, dù chúng vi quan ngắn nào, thì đều là hình thái một vũ trụ cụ đại. Bởi vì nếu chư vị tiến nhập vào trong đó, nếu tự thân chư vị lâm vào cảnh đó, thì chư vị cũng kích thước to nhỏ như sinh mệnh bên trong đó, chư vị sẽ phát hiện thế giới kia rộng lớn vô tỷ, tâm thái chư vị cũng sẽ thuận theo thế giới đó mà suy xét vấn đề, chư vị tiến nhập vào bất kể hoàn cảnh nào, chư vị đều sẽ thuận theo trạng thái của không gian đó mà nhìn thế giới đó. Thậm chí có người nhìn vào một thế giới vi quan quả thực nhỏ nhoi tới mức không thể nhỏ hơn được nữa, [mà khi] dùng quan niệm so sánh lớn-nhỏ mà con người nhìn nhận vào chỗ nhỏ bé ấy, trong đó có biểu hiện của Thần, biểu hiện của chúng sinh, triển hiện ra những Thần tích, không khác gì so với ở không gian lớn hơn, ở sinh mệnh có hình thể

to lớn hơn, chúng sinh là bình đẳng, không phải vì do hình thể lớn nhỏ, cũng đồng dạng như thế mà khởi tâm hoan hỷ, chư vị đều cảm thấy, a, thật là quá kỳ diệu, thật ra trong thiên thể cự đại thì nó nhỏ tới mức không là gì cả. Ý mà tôi nói ấy, chư vị minh bạch ra điều tôi nói là gì không? (vỗ tay)

Chính là nói rằng vũ trụ này quá to lớn, sinh mệnh quá nhiều, vô lượng vô kể, có lớn có nhỏ, chư vị tiến nhập vào trạng thái nào, thì chư vị đều thuận theo trạng thái đó mà nhìn nhận vấn đề, mà quan sát các sinh mệnh. Thậm chí do nguyên nhân tu luyện, chư vị cũng [cảm thấy] như Thần, thậm chí chư vị còn Thần hơn cả những [sinh mệnh] đó nữa, bản sự còn hơn cả chúng nữa. Chư vị là có thân con người, không chú ý thì tâm chư vị sẽ phình ra, ‘a, [mình] thật là giỏi’. Đợi tới khi chư vị quay lại cái gọi là hiện thực của con người, chư vị cảm thấy ‘ồ, mình rất là xuất sắc’. Kỳ thực rất nhiều người khi mà nhìn thấy một chút gì đó, một bộ phận nào đó, hoặc một sự việc nào đó trong vũ trụ thì tâm đã bất ổn rồi. Tôi tại những năm truyền Pháp, có những người nhìn thấy một số tín tức tiên thiên, [bèn nghĩ] ‘ta cũng như là Phật’, họ bèn cho rằng họ là Phật rồi, sau đó họ cảm thấy lâng lâng, họ cũng không tới nghe giảng bài nữa, thời đầu ấy họ đi các nơi nói ‘ta cũng là Phật, [ta] không cần tu’, [họ] cũng không thể tu nữa, cái tâm ấy đã phình ra rồi. Nhân tâm trong tu luyện mà không trừ bỏ đi, cái gì cũng có thể dẫn khởi chấp trước của con người, cái gì cũng có thể thành chướng ngại của người ta trong tu luyện. Không được dấy khởi tâm nào hết, Sư phụ giảng rồi mà, chư vị tuyệt đối không nhìn thấy chính thể chân tướng của vũ trụ đâu, vì những Thần

thấp kia đều không nhìn thấy, huống là chư vị còn đang mang thân người. Dẫu rằng những sinh mệnh trong thế giới kia nói rằng chư vị xuất sắc ra sao, thì trước khi viên mãn vẫn không là gì cả. Có lẽ chư vị tiên thiên từng là một sinh mệnh ở nơi đó, hoặc từng là Vương của chúng, chẳng qua là vậy mà thôi, bây giờ vì chư vị là người, cũng không quay về được. Chưa đi hết toàn bộ tiến trình tu luyện hoặc tu luyện thất bại thì không trở về được đâu, do đó quyết không được có tâm gì hết. Chính niệm thật đủ, hết sức bình thản, mà làm những gì mình cần làm. Vũ trụ này quá to lớn rồi.

Có những lời đã tới miệng rồi nhưng tôi vẫn không muốn giảng ra, e ngại rằng sẽ gây cho chư vị liên tưởng nhiều quá, lại muốn hỏi tại sao tại sao, lại muốn thăm dò, sẽ dẫn khởi một số chấp trước. Kỳ thực Sư phụ bảo chư vị rằng, vũ trụ chúng ta —tôi là nói về [những gì] có quan hệ với sinh mệnh chúng ta— vũ trụ cụ đại không gì sánh được này thực ra tôi đã hoàn thành từ lâu rồi, Sư phụ ở trên cao kia đã quy vị từ lâu rồi, vũ trụ chúng ta đã là tốt đẹp vô song. Khi tôi làm xong hết thấy những điều này, tôi muốn tiến hành bước tiếp theo, nhưng tôi phát hiện rằng thế giới bề mặt vẫn không giải thoát ra được. Tại sao? Vũ trụ này của chúng ta, cụ đại tới mức quả thực to lớn không cách nào hình dung được to lớn ngần nào, sinh mệnh nhiều tới mức ở một phạm vi bé tí cũng là không thể đếm được, thiên thể khổng lồ tới mức không cách nào hình dung, do đó về sau này khi giảng Pháp, cho tới nay tôi vẫn không giảng cho chư vị vũ trụ này to lớn ngần nào, càng về sau làm càng lớn, tư tưởng và ngôn ngữ con người không cách nào hình dung được nó nữa. Chính Pháp khi tới cuối cùng thì tôi

phát hiện rằng, những sinh mệnh ở trong các thiên thể khác và không có quan hệ gì với bên trong vũ trụ chúng ta, [họ] phát hiện rằng vũ trụ chúng ta được thực hiện tốt đẹp nhường ấy, như một viên bảo ngọc, một viên kim cương lấp lánh ánh quang trong vũ trụ, ai ai cũng đều thấy là tốt, đều muốn Pháp này, đều muốn đắc Pháp này. (vỗ tay)

Trước đây tôi từng giảng cho chư vị về khái niệm vũ trụ, hằng bao nhiêu hệ ngân hà cấu thành một phạm vi này, phạm vi ấy chính là cái mà chúng ta gọi là ‘tiểu vũ trụ’. Hằng bao nhiêu trăm triệu những vũ trụ như thế mới cấu thành một vũ trụ tầng thứ hai. Cuối cùng thiên thể vũ trụ chúng ta to lớn nhường nào, một tỷ tỷ tầng các vũ trụ cụ đại được gọi là phạm vi này, lấy hàng loạt những tỷ tỷ nối tiếp những tỷ tỷ ấy, lấy những tỷ tỷ các tỷ tỷ ấy hình dung thành một phân tử không khí, đầy khắp hội trường đều là những lạp tử như thế cả, rất nhiều vũ trụ như thế, cũng chỉ là một lạp tử rất bé không [đáng] để mắt. Trong Chính Pháp khi tôi thực thi tới cuối cùng, [tôi] nhìn thấy hình thức của sinh mệnh cũng không phải là như sinh mệnh ở phía dưới nhận thức đâu, các Thần ở tầng thấp thì sau khi Pháp Lý thăng hoa lên là không cách nào lý giải được nữa, [khi tôi] tới trạng thái của cảnh giới đó rồi, cuối cùng [tôi] phát hiện rằng đó vẫn chỉ là một hạt bụi trong vũ trụ thôi.

Tôi biết một cách hết sức sâu sắc rằng, là một sinh mệnh mà nói, trong cảnh giới nào cũng thế, đều sẽ cảm thấy sự tốt đẹp của sinh mệnh, tất nhiên đó là ngoại trừ tam giới. Là đệ tử Đại Pháp mà giảng, hoàn thành sứ mệnh của bản thân chư vị, ở hoàn cảnh sở tại trong tu luyện của bản thân chư vị mà cứu độ những sinh mệnh

mà chư vị nên cần cứu độ, từ nơi con người mà giải thoát những sinh mệnh mà bản thân chư vị muốn cần giải thoát, hoàn thành trách nhiệm đệ tử Đại Pháp, sau khi quy vị chư vị đều sẽ cảm thấy vinh hạnh vô cùng, sẽ cảm thấy phạm vi vũ trụ của chư vị là to lớn cực kỳ. Hết thấy những điều đó đối với một vị Thần mà nói, là không hề có loại dục vọng không biết thoả mãn của con người, không còn là trạng thái con người nữa. Một vị Thần dù ở trong hoàn cảnh nào, chư vị cấp cho họ cảnh giới cao hơn thì họ không thích, họ cảm thấy ‘ở đó không có quan hệ gì với tôi’, cũng sẽ không là tư tưởng con người. Thiên thể vũ trụ cự đại này, to lớn đến mức không cách nào tưởng tượng, tôi chỉ là nói một chút về khái niệm cự đại cho chư vị, chớ suy nghĩ miên man, cũng không có tác dụng gì, vì đó là đã quá to lớn rồi.

Có những lúc tôi nghĩ, là một sinh mệnh mà giảng, nhìn thì tựa như rất nhỏ bé, nhưng đều có câu chuyện của sinh mệnh [cuộc đời] bản thân mình, có bi tráng, có khúc triết, có hoan lạc, có thống khổ, có từ bi và thiện lương, còn có các đặc điểm khác nhau của sinh mệnh, tôi hết sức trân quý những điều ấy. Nhưng mà đối với các Vương của các tầng thứ khác nhau trong vũ trụ, với các Thần lớn hơn nữa ở các tầng vũ trụ khác nhau mà giảng, chúng là không coi trọng các sinh mệnh ở tầng thấp, điều đó là do trạng thái quyết định. Chúng chỉ coi trọng tiêu chuẩn chính thể, đối với một sinh mệnh nào đó hoặc quần thể sinh mệnh phạm vi lớn thì cũng không coi là gì lắm, vì chúng quá lớn rồi. Trước mắt thì tôi thực thi xong hết mọi thứ trong Chính Pháp, điều gì cũng là ‘hiện thành’, các thiên thể khác cũng sẽ theo

[đó] mà làm. Tuy vậy, toàn thể thời gian Chính Pháp sẽ không trì hoãn, đến lúc nên kết thúc thì sẽ kết thúc thôi.

Một quãng thời gian trước bởi vì có một số đệ tử Đại Pháp chưa bước ra, nên cần chờ đợi, cố gắng bảo họ bước ra. Thời gian ấy cũng càng ngày càng ít đi rồi. Khi tôi thấy có một số học viên đến từ Trung Quốc Đại Lục, bèn phó thác cho họ rằng hãy bảo những học viên nào chưa bước ra thì hãy nhanh chóng bước ra, những học viên bị mê lạc ấy, cần thật nhanh tìm họ giảng chân tướng, nếu không họ sẽ phải đối mặt với kết cục bi thảm nhất. Tu luyện mà, không phải trò đùa trẻ con; đặc biệt là các đệ tử Đại Pháp, gánh vác sứ mệnh lịch sử to lớn như ở đây, trong sứ mệnh ấy có liên quan tới sự tồn vong của vô lượng vô kể sinh mệnh, chư vị thử nói xem việc này có lớn hay không? To lớn phi thường. Biểu hiện ở thế gian này chính là giảng chân tướng, và chặn đứng cuộc bức hại tà ác, khi làm không được tốt mà còn dùng nhân tâm để nhìn nhận vấn đề. Nơi thế gian này chính là ở trong ‘mê’, trạng thái của người tu luyện cũng là tu trong cái tin và không tin. Có thể thật sự coi bản thân như người tu luyện, thực hiện tốt các việc của mình một cách hết sức thiết thực với chính niệm rất đầy đủ, như thế đã là tốt đẹp lắm rồi, là vì đây là ở trong trạng thái thế gian con người mà quyết định, nếu ở đây làm các việc cũng đồng dạng giống như Thần, thế thì không được tính, nếu thế thì bảo các vị địa thượng Thần Tiên ở trong núi kia hãy bước ra để làm là xong rồi, một khi bắt đầu liền để các đệ tử Đại Pháp khai công thì là xong cả rồi. Như vậy không có được, làm như thế thì không được tính. Trong mê mà cứu người, xã hội nhân loại chính đang ở trong mê, chính là chiếu theo hình thức

trạng thái này của xã hội nhân loại mà đi cứu người. Đây cũng là khi sáng [tạo] thế [giới] là đã tạo ra một cách có mục đích như thế.

Sư phụ giảng bấy nhiêu thôi, không biết chư vị nghe vậy đã minh bạch được ngần nào? (*võ tay nhiệt liệt*) Có một số việc quả thật không giống như người tưởng tượng. Trong những vụ khống của tà ác có nói rằng, ‘Sư phụ của các vị có bản sự lớn thế, tại sao không làm thế này làm thế kia đi’. Tôi có thể, nhưng tôi không thể làm như thế, tôi là tới để cứu chúng sinh, chúng sinh dù không tốt đến mấy, tôi đều cấp cho các vị cơ duyên. Các vị trở thành không tốt rồi, các vị dám nói những lời như thế, cũng là vì thói đời xuống dốc, nhân tố tà ác đằng sau các vị khiến các vị nói như thế. Là một sinh mệnh mà giảng, tôi thấy đáng thương các vị, từ bi các vị, tôi muốn cấp cơ duyên cho các vị, [nên] tôi không thể làm như thế; tuy nhiên tới lúc cần thiết làm như thế rồi, thì tôi cũng nhất định sẽ làm như thế, kỳ thực các vị Thần sẽ đi làm [điều ấy], họ nhìn những tà ác kia là thấy không nhịn nữa rồi, cũng không cần tôi ra làm.

Về con đường mà đệ tử Đại Pháp đi trong mấy năm qua, Sư phụ thật sự rất hài lòng. Đương nhiên, cũng có những [học viên] bước đi không tốt, có [học viên] không bước ra, nên hiện nay vẫn không thể nói họ là đệ tử Đại Pháp. Nói về [những vị] mà nay có thể bước vượt qua, có thể thực thi, thì thật là xuất sắc, đó cũng là phủ định can nhiễu của cữu thế lực, không khuất phục trước tà ác, không ngã xuống trong cái gọi là khảo nghiệm trong cuộc bức hại chưa từng có tiền lệ trong lịch sử này nhằm vào đệ tử Đại Pháp, đồng thời cũng là rèn luyện thành đệ tử Đại Pháp. Ma nạn cũng vậy, bức hại của tà ác cũng

vậy, dù như thế nào thì chư vị đã vượt qua rồi, thật sự vượt qua rồi. Phần còn lại đã không đủ để cấu thành nên phá hoại gì cho chính thể đệ tử Đại Pháp nữa, chỉ có thể đối với những [học viên] mà không bước đi được tốt, [thì] có một số địa phương là có cái gọi là ‘khảo nghiệm’ họ. Tà ác nhìn thấy có nhân tâm thì chúng bèn muốn lợi dụng để làm việc can nhiễu, cụ thể lực cảm thấy rằng chính là nên làm như thế. Cứu chúng sinh thì vẫn là cần phủ định hết thấy những thứ can nhiễu của cụ thể lực, suốt chặng đường vẫn là trải qua như thế, trong phần bức hại cứu chúng sinh mà thành tựu đệ tử Đại Pháp, hãy bước đi cho tốt chặng đường cuối cùng của mình.

Tôi bảo mọi người này, hãy trân quý những gì chư vị đã trải qua, những gì đã làm, [và] những năm tháng trong chúng thực Pháp. Lịch sử đi qua rồi, đã qua không trở lại. Nếu muốn có thể khai sáng lại hoàn cảnh khủng bố như thế để rèn luyện các đệ tử Đại Pháp, thì đã không thể nào, vì không còn nhiều tà ác đến thế nữa. Trong Chính Pháp thì trong quá trình tấn tới phía trước từng tầng từng tầng, đang không ngừng huỷ từng lượng lớn các nhân tố tà ác kia, vũ trụ mới đang không ngừng cấu thành tấn tới. Các đệ tử Đại Pháp, những ai làm được tốt, [thì ở] phạm vi gánh vác và địa phương [của mình], cũng đang tiêu huỷ lượng lớn tà ác. Do đó nhân tố tà ác kia muốn lại có thể khởi tác dụng lớn, thì đã không thể nào.

Như mọi người biết, ở xã hội Trung Quốc, ai ai cũng đều mạ lỵ tà đảng Trung Cộng, chư vị biết tại sao rồi. Những người lớn tuổi trong chúng ta đều biết rằng, trước đây không ai dám mạ lỵ tà đảng. Hiện nay ai ai cũng dám mạ lỵ, bởi vì nhân tố tà ác của tà đảng đã ít

tới mức sắp sửa không còn nữa. Khi bức hại bắt đầu thì mật độ che phủ rất là lớn, chúng dõi nhìn người ta, thậm chí còn thay thế cả người ta, ai còn dám nói tà đảng bất hảo? Ở trong nhà vệ sinh đóng cửa rồi chư vị còn chẳng dám nói khê rằng tà đảng bất hảo, chư vị còn cảm thấy sợ, chính là nhân tố tà ác đang khởi tác dụng. Nhưng nhân tố tà ác ấy bị tiêu huỷ lượng lớn cho đến hết rồi, những người vẫn còn ủng hộ chính nghĩa cũng dám đứng ra nói rồi, khi người ta thấy tà ác bức hại người thì dám mạt lỵ nó, là vì không còn nhân tố tà ác nhiều đến thế nữa. Nghĩa là, hoàn cảnh khủng bố này đã mất đi rồi, hoàn cảnh bức hại người tu luyện do cự thế lực tạo thành, và hoàn cảnh rèn luyện đệ tử Đại Pháp đã càng ngày càng mất đi rồi, đến khi mà không đủ để 'khảo nghiệm' đệ tử Đại Pháp và không đủ để cấu thành nên áp lực trong đó cứu độ chúng sinh, thì sự việc này cũng kết thúc. Không cần Sư phụ nói chư vị cũng nhìn thấy được, hình thế này đang biến hoá cực nhanh. Dù thế nào đi nữa, người tu luyện chính là người tu luyện, là không tham dự vào những việc chính trị người thường. Ai làm việc tốt cho Đại Pháp, thì Thần sẽ khải định người ấy, đương nhiên đệ tử Đại Pháp cũng sẽ nhìn thấy được, đó chính là họ đang khai sáng tương lai cho chính mình.

Tôi giảng bấy nhiêu thôi. Cảm tạ mọi người. (*vỗ tay nhiệt liệt thời gian lâu*)

Sư phụ bổ sung thêm mấy câu. Chư vị thấy hình tượng Sư phụ chính là người, một hình tượng người đầy đủ, các thành phần của người đều đủ, cũng giống hệt như con người. Tuy nhiên, thân thể Sư phụ ở tầng tầng vũ trụ đều có hình thái phù hợp với sinh mệnh vũ trụ tại mỗi tầng tầng vũ trụ đó. Tại đây cũng là như

thể. Tôi cũng từng giảng cho mọi người, tuy đây là địa phương của con người, nhưng bộ phận chủ nhất của Sư phụ là ở đây, do đó đây đã trở thành trung tâm của toàn thể Chính Pháp vũ trụ. Những cự thể lực kia cũng vậy, những chúng sinh mà chúng ta cần cứu cũng vậy, thì những thiên thể cự đại kia trong vũ trụ mà muốn được cứu đều mong muốn sáp nhập vào đây. Vì để an toàn [nên] ‘chân mệnh’ của những sinh mệnh mà chưa qua Chính Pháp đều [được] thâm vào tôi đây, tầng tầng lớp lớp của tôi cho tới tế bào bề mặt đều phong [ấn] mệnh của chúng. Tuy là như thế, tôi bảo chư vị rằng, Sư phụ là sẽ biểu hiện kiểu con người, sẽ không [tỏ ra] như là Thần mà đối đãi ai cả, trừ phi ngay trước lúc Chính Pháp kết thúc. Nếu hiện nay tôi [trông] tựa như Thần, thì sẽ phá hoại hoàn cảnh tu luyện của chư vị, phá mất cái ‘mê’ này vốn là chư vị cần ngộ ra trong tu luyện, những gì chư vị làm và tu luyện của chư vị có thể sẽ [vì thế] mà không được tính, chính là phá đi hết thấy những điều ấy, chúng sinh cũng không thể được cứu độ, do đó chư vị không được dùng nhân tâm để đo lường Pháp, không được dùng lối nghĩ của con người để nhìn Sư phụ. Bộ Pháp mà Sư phụ truyền đây, có thể khiến chư vị tu luyện, chư vị chính là tu luyện trong bộ Pháp này, dùng bộ Pháp này để đối chiếu, Pháp là không hề sai. Pháp ở bề mặt nhất có văn tự của con người và kết cấu văn tự của con người, nhưng tuyệt không hề hạn cuộc ở bề mặt đâu, tầng tầng tầng tầng đều có nội hàm của Pháp.

Cảm ơn mọi người! (*toàn hội trường vỗ tay nhiệt liệt thời gian lâu*)

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: [//big5.minghui.org/mh/articles/2012/5/21/257867.html](http://big5.minghui.org/mh/articles/2012/5/21/257867.html).

Có tham khảo bản tiếng Anh: [//en.minghui.org/html/articles/2012/5/27/133654.html](http://en.minghui.org/html/articles/2012/5/27/133654.html).

Dịch ngày: 21-6-2012. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- **tùng tổ:** tổ chức lại mới, trong bài dịch là *trùng tổ*.